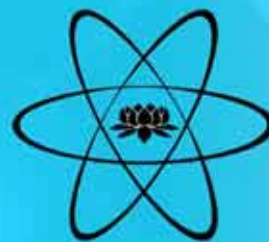

རྒྱ་གར་གྱི་མཁའ་ལོ་རྒྱུ་ལྟར་སྤྲོད་པའི་རྒྱ་གར་གྱི་མཁའ་ལོ་རྒྱུ་

མི་མཁའ་ལོ་རྒྱུ་ལྟར་སྤྲོད་པའི་

Neuroscience Primer III

Emotion and Memory

Emory-Tibet Science Initiative

དབང་ཕྱུ་ཚན་རིག་གི་སྐོར་འགྲོའི་སློབ་དེབ་གསུམ་པ།

ཨ་མོ་རི་དང་བོད་ཀྱི་ཚན་རིག་ལས་རིམ།

སེམས་སྤྱོད་དང་བླན་པ།

EMORY
UNIVERSITY

LIBRARY
of Tibetan Works & Archives

ཨ་མོ་རི་གཞི་གསུམ་པ་སློབ་གཉེན་ཁང་དང་བོད་ཀྱི་དཔེ་སྐུ་དེ་ཁང་གྲན་མོང་ནས་པར་སྐྲུན་འདོན་ཁྲེལ་བྱས།

ETSI Neuroscience Primer III
Emotion & Memory

Written and organized by **Jennifer Mascaro, Wendy Hasenkamp, and Carol M. Worthman**

Translated by **Geshe Dadul Namgyal**

Emory - Tibet Science Initiative
SCIENCE PRIMERS

དབང་ཚུ་ཚན་ཤིག་གི་རྩོན་འགྲའི་སྡོམ་དེབ་གསུམ་པ།

སེམས་སྤྱོད་དང་དྲན་པ།

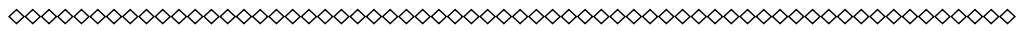
ལྷ་སྡེ་སྤྱོད་པ། གཞི་བྲལ་སེམས་ཀྱི་རྩ། སེམས་ཉེ་སེམས་གེམ་པ། ཁེ་རྩེ་སྤྱོད་པ་ལེན།

མིག་སྤྱོད་པ། དགོ་བཤེས་དམ་འདུལ་རྣམས་སྤྱོད།

ལེ་སྡེ་ཤི་དང་ཕྱི་རྩོན་ཤིག་ལས་ཤིམ།

ཚན་ཤིག་གི་རྩོན་འགྲའི་སྡོམ་དེབ།

ཀྲུང་གྲོང་དང་ལོགས་གསོལ།

Foreword and
acknowledgements

THE DALAI LAMA

FOREWORD

Despite their obvious differences, science and Buddhism share several key features in common. Both are committed to empirical observation, the testing of hypotheses, avoiding blind adherence to dogma, and cultivating a spirit of openness and exploration. Most importantly, Buddhism and science share as a fundamental aim the contribution they can make to humanity's well-being. While science has developed a deep and sophisticated understanding of the material world, the Buddhist tradition has evolved a profound understanding of the inner world of the mind and emotions and ways to transform them. I have no doubt that improving collaboration, dialogue and shared research between these two traditions will help to foster a more enlightened, compassionate, and peaceful world.

I have long supported the introduction of a comprehensive science education into the curriculum of the traditional Tibetan monastic educational system. When I first heard that Emory University proposed to develop and implement such a science education program for Tibetan monks and nuns in collaboration with the Library of Tibetan Works and Archives, I thought it would take many years. When I visited Emory University in October 2007, I was genuinely surprised to be presented with the first edition of a science textbook for Tibetan monks and nuns, the result of more than a year's work by a team of dedicated scientists and translators at Emory.

By extending the opportunities for genuine dialogue between science and spirituality, and by training individuals well versed in both scientific and Buddhist traditions, the Emory-Tibet Science Initiative has the potential to be of great meaning and significance to the world at large. Once more, the creation of this primer series, presented in both Tibetan and English, is a clear tribute to the commitment and dedication of all those involved in this project. With the preparation having been done with such care, I am confident that the long-term prospects for this project are bright.

I congratulate my friend Dr. James Wagner, President of Emory University, the science faculty and translators of the Emory-Tibet Science Initiative, and everyone who has lent their support to this project for achieving so much in such a short time and offer you all my sincere thanks.

4 October 2010

EMORY

Office of the President

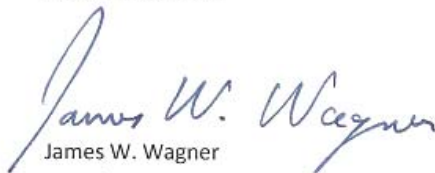
Education is one of the most potent tools we have for ensuring a better world for ourselves and for generations to come. To be truly effective, however, education must be used responsibly and in service to others. This ideal of an education that molds character as well as intellect is the vision on which Emory University was founded, and the challenges of our time show that the need for such education is as great as ever.

This vision is one that His Holiness the Dalai Lama shares deeply, and it is the reason for the close relationship that has emerged between His Holiness and Emory over the past two decades. On October 22, 2007, it was my pleasure and privilege to welcome His Holiness to Emory to be installed as Presidential Distinguished Professor and to join our community as a most distinguished member of our faculty.

The interdisciplinary and international nature of the Emory-Tibet Science Initiative, the most recent and ambitious project of the Emory-Tibet Partnership, is an example of Emory University's commitment to courageous leadership for positive transformation in the world. This far-reaching initiative seeks to effect a quiet revolution in education. By introducing comprehensive science instruction into the Tibetan monastic curriculum, it will lay a solid foundation for integrating insights of the Tibetan tradition with modern science and modern teaching, through genuine collaboration and mutual respect. The result, we trust, will be a more robust education of both heart and mind and a better life for coming generations.

The Emory-Tibet Partnership was established at Emory in 1998 to bring together the western and Tibetan traditions of knowledge for their cross-fertilization and the discovery of new knowledge for the benefit of humanity. This primer and its three companion primers are splendid examples of what can be accomplished by the interface of these two rich traditions. We at Emory University remain deeply committed to the Emory-Tibet Science Initiative and to our collaboration with His Holiness and Tibetan institutions of higher learning.

To the monastic students who will benefit from these books, I wish you great success in your studies and future endeavors.

James W. Wagner
President

ACKNOWLEDGEMENTS

The Robert A. Paul Emory-Tibet Science Initiative (ETSI) grew out of the longstanding vision of His Holiness the Dalai Lama and is sustained by His Holiness's continued guidance and support at every step of the way. Not only has His Holiness provided annual operational funds, but he has also provided \$1 million towards the ETSI endowment fund thereby ensuring the long-term sustainability of the program. The ETSI also owes its existence to the patronage of Dr. James W. Wagner, President of Emory University, who has allocated considerable funding on behalf of Emory University and from his personal discretionary fund.

The Emory-Tibet Partnership (ETP) was established in 1998 in the presence of His Holiness the Dalai Lama through the collaborative vision and work of Dr. Robert Paul and Geshe Lobsang Tenzin Negi. ETSI is the most ambitious project to grow out of the Emory-Tibet Partnership, and in 2010 ETSI was renamed the Robert A. Paul Emory-Tibet Science Initiative in honor of Dr. Paul's visionary leadership and guidance. We express our heartfelt thanks to both these individuals for helping to establish the many programs of the Emory-Tibet Partnership, including ETSI.

We gratefully acknowledge Geshe Lhakdor, Director of the Library of Tibetan Works and Archives, Dharamsala, India, whose leadership has been invaluable to the establishment and development of this initiative.

The project would also not have been possible without the support of Dr. Gary Hauk, Vice President and Deputy to the President at Emory University, who has guided ETP from the beginning and continues to be one of ETSI's strongest supporters. Additionally, ETSI is greatly indebted to Dr. Robin Forman, Dean of Emory College of Arts and Sciences, for providing critical resources and faculty from Emory College, which houses this initiative, to assist the ongoing development and implementation of the ETSI.

We thank also the ETSI science faculty, who have worked tirelessly to develop the science textbooks and who have traveled to India each summer to teach the science intensives, and the ETSI science translators who have given of their skills and time to contribute an entirely new scientific vocabulary to the Tibetan literary tradition and lexicon. In particular, Drs. Carol Worthman, Arri Eisen, John Malko, and Mark Risjord, team leaders for neuroscience, biology, physics, and philosophy of science respectively, oversee all of the curricular aspects of the ETSI and have been integral to any success experienced by the ETSI. Additionally, the principal ETSI translators, Tsondue Samphel and Geshe Dadul Namgyal oversee the entire translation of all ETSI materials, and with the assistance of ETSI staff members Michael Romano and Carol Beck, manage logistics for the production of the video lectures and textbooks. Without this dedicated team of exceptional faculty members and translators, the ETSI would not be where it is today.

Along with the hard-working staff of the Emory-Tibet Partnership, everyone has labored far beyond the call of duty, showing time and again that their efforts are not only work, but also an act of love.

We thank all those who have contributed the financial support needed to operate ETSI and ensure its long-term sustainability. We are particularly indebted to Joni Winston for her long-term generous support to ETSI and for her unwavering conviction in the worth of this endeavor. Funding for ETSI has also come from Emory University and Emory College, including the Office of Global Strategy and Initiatives.

Generous support has also come from:

- The Dalai Lama Trust
- The Joni Winston Fund
- The John Templeton Foundation
- Judith McBean Foundation
- Lostand Foundation
- Jaynn Kushner
- Drepung Loseling Monastery, Inc., Atlanta, Georgia

We would also thank these individuals for their guidance and advice:

- Dr. Gary Hauk, Vice President and Deputy to the President, Emory University
- Geshe Thupten Jinpa, Principal English Language Translator for H.H. the Dalai Lama and President, Institute of Tibetan Classics
- Geshe Lhakdor, Director, Library of Tibetan Works and Archives
- Dr. Alan Wallace, President, Santa Barbara Institute
- Dr. Preetha Ram, former Associate Dean for Pre-Health and Science Education, Emory University
- Dr. Arthur Zajonc, former President, Mind and Life Institute
- Dr. Richard Davidson, Director, Center for Investigating Healthy Minds, University of Wisconsin, Madison
- Dr. Robert A. Paul, Charles Howard Candler Professor of Anthropology and Interdisciplinary, Emory University
- Geshe Lobsang Tenzin Negi, Director of Emory-Tibet Partnership, Emory University

We would like to thank the venerable abbots and the administration of the Tibetan monastic institutions for embracing the ETSI curriculum and incorporating this material into the Tibetan monastic core curriculum. Lastly, we thank the highly dedicated monastic students of the Emory-Tibet Science Initiative, who are not only beneficiaries, but also essential collaborators in the success of this program. May the knowledge that they gain through this program and these materials benefit them greatly, and through them, all of humankind.

SUPPORT AND INSPIRATION

This primer was written by Jennifer Mascaro, Wendy Hasenkamp, and Carol Worthman, based on curricular materials developed by a group of Emory faculty along with graduate students and post-doctoral fellows at Emory University and Georgia Institute of Technology. Carol Worthman led this group, which also included Gaelle Desbordes, Dieter Jaeger, Michael Iuvone, Michael Kuhar, Todd Preuss, Lena Ting, Leah Roesch, and Nicole Taylor. These thoughtful, generous scientists and educators are responsible for many of the ideas and much of the substance as they are elaborated in this primer.

Concepts, evidence, and graphics also were drawn widely from the literatures of neuroscience, a global, diverse, multi-disciplinary field whose findings continually expand our understanding of brain, mind, experience, behavior, and the nature of sentience in living beings. Geshe Dadul Namgyal translated this primer, and Tsondue Samphel led the translation of all Year 3 course materials. They, along with translators at the Library of Tibetan Works and Archives (LTWA), are creating a new science lexicon in Tibetan, a historic undertaking whose fruits are evident in this text. LTWA translators include Karma Thupten, Tenzin Paldon, and Nyima Gyaltsen. These skilled scholars (along with Tenzin Sonam and Sangey Tashi Gomar) also participated in the pilot teaching program that led to this primer. In the process, they have not simply translated our words, but have managed to convey complex systems of thinking and knowing from one culture to another. Such a dual act of translation—first of words and second of meaning is utterly essential to our project. Reciprocally, the authors and other participating scientists have been educated and humbled by the wealth of ideas and insights gleaned from the translators and the monastic students themselves, whose questions and drive for clarity and understanding motivate the approach and content of this primer.

The spiritual leaders and guiding lights of the Emory-Tibet Science Initiative are Geshe Lhakdor and Geshe Lobsang Negi. The seed and inspiration is His Holiness the 14th Dalai Lama of Tibet.

The Emory-Tibet Science Initiative Neuroscience Team
Emory University
2017

Neuroscience Primer III

Emotion & Memory

དབང་ཚུ་ཚན་རིག་གི་སློན་འགྲོའི་སློབ་དེབ་གསུམ་པ།

ཕུ་མཁས་སློབ་དབང་བློན་པ།

Introduction

You're walking along a road near your home during the hot season and see a large snake by the road up ahead. Its muscular tan and brown body stretches across the hot surface of the roadside path you are using. You walk up to see the snake more closely. The snake strikes your leg with its fangs. You jump back quickly not realizing it could reach you. Your leg starts throbbing with pain as you start to return home.

What a story tells

An important feature of the human mind is imagination, through which we can think about and experience the not-real as though it were real. Read the story again and use your imagination to strongly put yourself in the story. Pay close attention to your reactions as you read.

Now, were you able to imagine that it was you who saw and was bitten by the snake? Examine your experience closely, and consider these questions. Did you notice any changes in your body or mind? Did your heart beat faster? Did your skin feel colder or warmer? Did your breathing change? Did you recoil or move back in your chair? Did you have any additional thoughts associated with the story, for example, "Oh, what if the snake is poisonous" or "I really don't like snakes." How was your energy level after imagining the scenario? Is there a word you would use to describe the set of changes that occurred as you read it?

Another important human trait is our use of language. We won't discuss language until Primer V, but note for now how much we humans, including scientists, rely on language in interpreting and communicating experience. Many people in the west would use the word 'fear' to describe the set of sensations and thoughts that occurred while they imagined being bitten by the snake. If you didn't feel fear while reading the scenario, you probably can imagine that you would feel fear if you were actually bitten by the snake. Yet, although we easily identify the mental and bodily effects of seeing the snake as the emotion of "fear", it is another thing altogether to clearly define what we mean by the term 'emotion'. As one very accomplished researcher on the neuroscience of emotion, Joseph LeDoux, stated, "Unfortunately, one of the most significant things ever said about emotion may be that everyone knows what it is until they are asked to define it." (LeDoux, 1996, p. 23) What are the essential components of an emotion? How are emotions different from longer lasting phenomena such as moods or traits?

http://www.google.com/imgres?start=285&hl=en&biw=1680&bih=949&tbn=isch&tbnid=mxMjsv0CtFjw-M:&imgrefurl=http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_fatal_snake_bites_in_Australia&imgurl=http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/d/de/Eastern_Brown_Snake_-_Kempsey_NSW.jpg/220px-Eastern_Brown_Snake_Kempsey_NSW.jpg&w=220&h=330&ei=xhM9UPD6CleG9QTArIHgBQ&zoom=1&iact=hc&vpx=944&vpy=556&dur=1790&hovh=264&hovw=176&tx=97&ty=171&sig=117272686344197123670&page=7&tbnh=138&tbnw=95&ndsp=51&ved=1t:429,r:38,s:285,i:125

Defining what we mean by the term 'emotion' becomes even more difficult when we ask if and how conceptions of emotion differ across diverse populations of people. For, while the concept of 'emotions' is central to Western thought, it is not clear that all cultures think of or even experience emotions in the same way. Consider the slightly different but equally interesting question of whether there is such a thing as a 'universal emotion'. A universal emotion would be one in which all people, regardless of the culture in which they live, respond to a similar situation with a relatively identical set of responses in the brain and body. In the west, 'fear' is considered an emotion. As we will see, many western scientists regard fear as one of the primary emotions for three reasons. First, it occurs in all cultures. Second, the trigger or elicitor of the feeling (such as the snake) is relatively consistent. And third, the physiological (elevated heart and respiration rate) and mental states ("I don't like this and I want it to stop") that accompany this feeling also are quite consistent. Here is another way to ask the question: If you saw someone from another culture making the facial expression shown in Figure 1, could you assume that they are having the same thoughts and sensations that you have when you make that facial expression?

Figure 1: Your turn: Try making the same expression as the man in the picture, and carefully observe how you feel as you do so. Think about the relationship of emotion and emotion expression in light of this self experiment.

Neuroscience and human experience

In this primer, we begin to explore the neuroscience of human experience beginning with the study of emotion. As we shall see, the neuroscience of emotion has led to insights about other mental phenomena, including why humans are able to share, remember, and understand stories. Returning to the snake scenario will illustrate how. Imagine yourself, some weeks later, as you are out walking and find yourself approaching the same stretch of road. You reach the spot where you met the snake, but nothing is there.

- What were you thinking and feeling as you imagined approaching that fateful spot? What did you think of doing?
- What were your thoughts and feelings as you imagined that the place was empty?
- How was the experience different than the first time?

These questions involve your memory of the snake scenario, but your answers probably tell you something about connections between memory and emotion.

In what follows, we discuss neuroscientific answers to all of these questions. Doing so brings us to scientific discoveries not only about emotion but also to related phenomena like memory, decision making, motivation, and imagination, or the ability to simulate. To begin, we offer some defining features of an emotion and discuss the history of the study of emotions as well as the methods that are used to understand what they are, how they relate to behavior, how they are modified by the environment, and what happens when emotions go awry. Our aim is

མིའི་ཚོགས་འདུས་མི་འདྲ་བའི་ཁྱོད་དུ་“སེམས་སྲོང་”གང་ལ་ཟེར་མིན་གྱི་གོ་དོན་འཛོག་ཚུལ་མི་གཅིག་པ་ཡིན་མིན་དང་། ཡིན་ན་ཚུལ་ཇི་ལྟར་མི་གཅིག་ཚུལ་སྐོར་བསམ་གཞིག་གཉེན་པ་ན་“སེམས་སྲོང་”གི་མཚན་ཉིད་འཛོག་རྒྱ་དེ་སྤར་བས་ཀྱང་དགའ་ཚེགས་ཆེ་བ་ཞིག་ཏུ་འགྱུར་འོ། །

‘སེམས་སྲོང་’གི་གནས་དོན་དེ་འཛམ་གླིང་རྒྱབ་སྐྱོགས་ཀྱི་བསམ་སྒྲིའི་ཁྲོད་དུ་དབྱས་སྒྲུབ་ཀྱི་གནས་བབ་བརྒྱུད་བ་དེ་འདྲ་བ་ཞིག་རྟེན་གཞུང་གཞན་ཀྱང་གྱི་ནང་དུ་འདྲ་གཅིག་མཚུངས་ཡིན་མིན་གསལ་ཁ་མེད། དེར་མ་ཟད། རིག་གཞུང་དེ་དག་གི་ནང་སེམས་སྲོང་ཉམས་སྲུང་ཚུལ་ཡང་གཅིག་མཚུངས་ཡིན་མིན་གསལ་མོ་མེད་པ་ལེད། ཡང་གོང་གསལ་དང་ཅུང་མི་འདྲ་ཡང་ཉམས་སྲུང་ཆེ་ཚུལ་གཅིག་པ་ཡིན་པའི་གནས་དོན་གཞན་ཞིག་འདིར་བསམ་གཞིར་འབྱེད་དུ་ཡོད་པ་ནི་ཡོངས་ཁྲབ་སེམས་སྲོང་“ཞེས་པ་དོན་དངོས་ལ་ཡོད་དམ་ཞེས་པའི་དྲི་བ་དེ་རེད། ཡོངས་ཁྲབ་སེམས་སྲོང་ཞེས་པ་དེ་ནི་རང་ཉིད་གང་དུ་གཏོགས་སའི་རིག་གཞུང་གི་ཁྲུང་བར་སོགས་ལ་མ་ལྟོས་པར་གནས་སྤངས་རིགས་མཚུངས་པ་ཞིག་གི་ནང་སྐྱེ་བོ་དབྱེར་མེད་ཀྱང་ལ་སེམས་སྲོང་གཅིག་གྱུར་ཞིག་གིས་ཟེན་པའི་སྐོར་ནས་སྤང་བ་དང་ལུས་ཀྱི་སྡེ་ཚན་དག་ཀྱང་སྐོར་འཛོག་གིས་གཅིག་གྱུར་གྱི་ལམ་ནས་ལ་ལན་འདེབས་པར་འགྱུར་པའི་སེམས་སྲོང་དགའ་ལ་ཟེར་བ་རེད། དེ་ཡང་རྒྱབ་སྐྱོགས་པའི་ལྷ་ཚུལ་གཞིར་བྱས་ན་“འཛིགས་སྤང་”དེ་སེམས་སྲོང་གི་གསུམ་ལོག་ཏུ་དོས་འཛིན་བྱེད་པ་དང་། ཁྱེད་ཀྱིས་གཤམ་དུ་མཐོང་བར་འགྱུར་བ་བཞིན། རྒྱབ་སྐྱོགས་པའི་ཚན་རིག་པ་མང་པོ་ཞིག་གིས་གཤམ་གསལ་རྒྱ་མཚན་གསུམ་གྱི་སྐོར་ནས་འཛིགས་སྤང་དེ་གཞི་རིམ་གྱི་སེམས་སྲོང་གི་གསུམ་ལྷན་བྲུང་བ་རེད། དང་པོ། འཛིགས་སྤང་དེ་རིག་གཞུང་ཀྱང་གྱི་ནང་ཡོད་པ་དང་། གཉིས་པ། འཛིགས་སྤང་གི་ཚོར་བ་སྐྱེ་བུ་བྱེད་དམ་སྐོར་བྱེད་(དཔེར་ན་སྐྱུ་ལྟ་སྤྱོད་)དེ་སྐྱོས་འཛོག་གིས་མ་ཐུན་སྤང་དུ་གྲུབ་པ་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། གསུམ་པ། འཛིགས་སྤང་གི་ཚོར་བ་སྐྱེ་བ་དང་དུས་མཉམ་དུ་བྱུང་བའི་ལུས་ཁམས་ཀྱི་གནས་བབ་(དཔེར་ན་སྤྱི་ཅུ་འཕམ་བ་དང་དབྱུགས་འཚོང་བ་ལྟ་སྤྱོད་)དང་སེམས་ཀྱི་གནས་བབ་(“ངས་འདི་འདོད་ཀྱི་མི་འདུག ངས་འདི་ད་ལྟར་ང་མཚམས་མཐུན་པ་དོད། ལྟ་བུར་སེམས་པ།”)ཀམས་ཀྱང་གང་མཚམས་མ་ཐུན་སྤང་དུ་གྲུབ་པ་བཅས་ལེད། གོང་གསལ་གྱི་དྲི་བ་དེ་འདྲི་ཚུལ་གཞན་ཞིག་གི་སྐོར་ནས་དེས་ན་འདི་ལྟ་སྤྱོད་གསུམ་ཏེ་ཁྱེད་དང་རིག་གཞུང་མི་གཅིག་པའི་སྐྱེ་བོ་ཞིག་གིས་དཔེ་རིས་ ༡ པའི་ནང་གི་དོག་དོད་གི་རྣམ་འགྱུར་དེ་འདྲ་སྟོན་པ་དེ་ཁྱོད་ཀྱིས་མཐོང་ཆོ། ཁྱོད་ཉིད་ཀྱིས་གོང་གསལ་གཞན་གི་རྣམ་འགྱུར་དེ་འདྲ་སྟོན་པའི་སྐབས་སུ་ཁྱོད་ལ་བྱུང་བའི་ལུས་སེམས་ཀྱི་རྣམ་འགྱུར་དང་ཉམས་སྤང་རྒྱུ་འདྲ་བ་དེ་འདྲ་ཞིག་ལོ་ཚོར་ཡང་སྐབས་དེར་འགྱུར་བཞིན་ཡོད་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཚོད་དཔག་བྱེད་ཐུབ་བམ། ཞེས་པ་ཡིན།

དཔེ་རིས། ༡ ཁྱེད་ཀྱི་རེ་མོས། ཡར་རིས་འདིའི་ནང་གི་མི་ཇི་དེ་དང་མཚུངས་པའི་གཏོར་གི་རྣམ་འགྱུར་སྟོན་རྒྱུར་འབད་ཚུལ་ཀྱིས་ལ། དེ་ལྟར་བྱེད་བཞིན་དུ་ཁྱོད་ཀྱི་རྒྱུད་ལ་ཚོར་སྤང་ཅི་ཞིག་འགྱུར་མིན་པ་དོ་སྐྱོར་གྱིས། རང་ཚོག་ཏུ་བསྐྱབས་པའི་བརྟུག་དབྱུང་འདིའི་ལམ་ནས་སེམས་སྲོང་དང་སེམས་སྲོང་གི་རྣམ་འགྱུར་དབང་གི་འབྲེལ་བའི་སྐོར་བསམ་གཞིག་གྲོས།

དབང་རྩ་ཚན་རིག་དང་མིའི་ཚོར་སྤང་།

སྟོན་འཛོལ་སྐོབ་དེབ་འདིའི་ནང་དང་ཚོས་སེམས་སྲོང་ལ་ཞེབ་དཔྱད་བྱེད་པ་ནས་འགོ་བརྒྱམས་ཏེ་མིའི་ཚོར་བར་ཞེབ་འཚོལ་བུ་རྒྱུའི་འགོ་འཇུགས་བྱ་རྒྱ་ཡིན། ང་ཚོས་འོག་ནས་མཐོང་རྒྱ་བཞིན། སེམས་སྲོང་དང་སྐྱེལ་བའི་དབང་རྩ་ཚན་རིག་གི་བྱ་གཞག་ལ་བརྟེན་ནས་སེམས་སྲོང་འབྲེལ་བའི་ལེས་བྱ་གཞན་ཏེ། ཅིའི་སྤར་ན་མིའི་འགྲོ་བས་ཆ་འཕྲིན་གྱི་རིགས་རྣམས་སྐྱེ་བོ་གཞན་དང་ལྷན་དུ་འཇེ་མེན་བྱེད་ཐུབ་པ་དང་། རང་གི་དོན་པར་གཟུང་ཐུབ་པ། དེར་གོ་དོན་འགྲོལ་ཐུབ་ཀྱི་ཡོད་པ་བཅས་ཀྱི་སྐོར་དུ་བར་གོ་གསེན་ལོན་ཡོད། འདི་ཚུལ་ཇི་ལྟར་ཡིན་ཤིང་། དགོས་ན་སྤར་སྐྱུལ་གྱི་གནས་དོན་བྱུང་ས་དེར་སྤྱིར་ལོག་བྱས་ཆེ་ཤིང་ལུས་ལྟུང་དེ་ཡང་ཁྱོད་ཉིད་གཟུང་འཁོར་འགའ་ཞིག་ཇི་སྲིད་ཀྱི་བྱུང་བ་བྱུང་སའི་ལམ་དུ་མ་དེའི་ལུས་དུ་བཞུད་བཞིན་དུ་ས་ཆེགས་དེའི་ཉེ་འགྲམ་དུ་འཁོར་བར་སོམས་ལ། དུས་ལྡན་གང་མཚམས་ལོག་ཇི་སྲིད་ཉིད་སྤར་སྐྱུལ་དང་སྤང་སའི་ས་ཆེགས་དེ་རང་དུ་སྐྱེབས་ཀྱང་ཐངས་འདིར་ཁྱོད་ཀྱིས་དེར་སྐྱུལ་སོགས་གང་ཡང་མ་རྟེན་པའི་དབང་དུ་ཐོངས་དང་།

- ཁྱོད་ཉིད་ས་ཆེགས་གཉན་འཕྲུང་ཅན་དེའི་ཉེ་འགྲམ་དུ་སྐྱེབས་མཚམས་སུ་ཁྱོད་ཀྱི་སེམས་པར་ཅི་ཞིག་འཁོར་བྱུང་ངམ། ཁྱེད་ལ་ཚོར་བ་ཅི་ཞིག་བྱུང་སོང་ངམ། ཡང་ཁྱོད་ཉིད་གང་ཞིག་བྱ་དགོས་སྐྱུ་མཐུ།
- ད་གཟོད་ས་ཆེགས་དེར་གང་ཡང་མེད་པ་སྟོང་པ་ལྟ་བུར་རྟེན་པ་ན་ཁྱོད་ཀྱི་སེམས་པར་ཅི་ཞིག་འཁོར་བྱུང་ངམ། ཚོར་བ་ཅི་ཞིག་བྱུང་སོང་ངམ།
- ད་ཐངས་ཀྱི་སྲོང་བ་འདི་སྤར་སྐྱོབ་དང་པོའི་སྲོང་བ་དང་ཚུལ་ཇི་ལྟར་མི་འདྲ་བ་ཡིན་ནམ།

དེ་བའི་དག་དེ་སྤེལ་གྱི་བྱུང་བ་དང་སྐྱེལ་བའི་ཁྱོད་ཀྱི་དོན་པར་འབྲེལ་བ་ཡོད་ཏུང་། འོན་ཀྱང་འདི་དག་ལ་གདབ་རྒྱུའི་ཁྱོད་ཀྱི་ལན་འདེབས་རྣམས་ཀྱིས་དོན་པར་སེམས་སྲོང་དབང་གི་འབྲེལ་ཐག་སྐོར་གསལ་ཆ་འདོན་སྤྱོད་པ་རེད།

དེས་ན་གོང་གསལ་དེ་བའི་དག་ལ་དབང་རྩ་ཚན་རིག་གི་དོས་ནས་གདབ་རྒྱུའི་ལན་འདེབས་རྣམས་ང་ཚོས་འདིའི་གཤམ་དུ་གྲོས་སྤར་བྱ་རྒྱ་ཡིན། དེ་ལྟར་བྱེད་པ་བརྒྱུད་དང་ཚོས་སེམས་སྲོང་དང་འབྲེལ་བའི་ཚན་རིག་གི་གསུམ་རྟེན་སྐོར་ཅམ་མ་ཡིན་པར། དེ་དང་འབྲེལ་བ་ཡོད་པའི་གནས་དོན་གཞན་དག་སྟེ། དོན་པར་དང་། ཐག་གཅོད་བྱ་བ། ཀྱང་སྤོང་། རྟོག་འཚར་གྱི་སྐོར་མཚུངས་བཅོས་བྱེད་པའི་རུས་པའི་སྐོར་གྱི་རྟེན་སོན་དག་ལ་རྒྱས་ལོན་བྱ་ཐུབ། དེ་ལྟར་འགོ་སྟོན་འདིར་དང་ཚོས་སེམས་སྲོང་ཞིག་ལ་ཚང་བའི་སྐོར་ཚོས་འགའ་དེ་དོས་འཛིན་བྱེད་པར་གཞུགས། དེ་བཞིན་དུ་སེམས་སྲོང་དེ་དག་གང་ཡིན་པ་དང་། དེ་དག་གཤམ་སྟོང་དང་ཇི་ལྟར་སྐྱེལ་ལུགས། དེ་དག་ལ་ཁོར་ལུག་གིས་བྱེད་རུས་ཇི་ལྟར་འདོན་ལུགས། སེམས་སྲོང་འདི་དག་འཁོར་སོང་གྱི་ཚུལ་ཆོག་གཞིག་འབྱུང་མིན་བཅས་ལ་རྒྱས་ལོན་བྱེད་ཚུལ་གྱི་སེམས་སྲོང་རིག་པའི་བྱུང་རབས་ལོ་རྒྱུས་དང་ཐབས་ལམ་བཅས་ཀྱི་སྐོར་གྲོས་སྤར་བྱ་རྒྱ་ཡིན། འདིར་དང་ཚོའི་དམིགས་ཚད་ནི་སེམས་སྲོང་སྐོར་དབང་རྩ་ཚན་རིག་པ་རྣམས་ཀྱིས་གང་ཤིག་སེམས་སྲོང་ཁྱེད་ཚོས་རྒྱས་ལོན་བྱ་རྒྱུ་དེ་ཅམ་མིན་པར། སེམས་སྲོང་ལ་དབྱེ་ཞིབ་བཞག་

that you become familiar with not only what neuroscientists know about emotions, but also how they know it, by examining the methods used in the study of emotion.

In order to understand what emotions are, we also explore their evolutionary history. As we have seen in the previous primers, evolutionary processes select traits that enhance relative survival and reproduction; therefore, much can be learned about why phenomena such as emotions and the expression of emotions exist by considering their adaptive bases and history. Recall that the nervous system is designed to help us successfully know, understand, and behave in the world.

Once we have a better understanding of how emotions are conceptualized and studied, we turn our attention to the neural systems related to the experience of emotions. First we investigate what happens when sensory information from the environment enters the brain. To do this, we must consider two levels of organization, the fine-grained cellular and molecular level, at which important neurotransmitters initiate cascades of neural events, and the larger level of the brain and body systems, where information is relayed, filtered, appraised, and infused with significance. It might be helpful at this point for you to review the lessons from Neuroscience Primer II that detail the mechanisms by which stimuli from the environment are translated into electrical and chemical signals at the level of the synapse, thus becoming 'information'.

Equipped with this knowledge about emotions, we then examine memory and the neural systems that support it. We survey different types of memory and look more closely at how certain types of memory are stored, or encoded, in the brain. We then trace how emotion and memory interact. As has been evident throughout the first two primers, much of what scientists know about neural systems has come from studying these systems when their function is disturbed by injury, illness, or other conditions. Case studies therefore have provided crucial insights into the processes involved in memory and emotion, and we review the two most important ones. Finally, we enter a field called social neuroscience and begin exploring the neurobiology of social cognition and relationships. We examine how it is that we are able to understand another person's (or non-human animal's) emotions and mental states, and we will ask how these social cognitive skills guide our behavior.

དབྱུང་བྱེད་པའི་སྐབས་སུ་བཀོལ་སྤོང་བྱེད་པའི་ཐབས་ལམ་དག་ལའང་ཁྱེད་ཚོས་ཞིབ་དཔྱད་བྱེད་པའི་སློབ་ཚན་རིག་
པ་རྣམས་ཀྱིས་སེམས་སྤོང་སྤོང་གང་ཤེས་པ་རྣམས་ཇི་ལྟར་ཤེས་པའི་ཚུལ་ལའང་རྒྱས་ལོན་ཐོབ་རྒྱ་དེ་ཡིན།

སེམས་སྤོང་འདི་དག་གང་ཞིག་ཡིན་པ་ལུགས་མ་ཐུན་དུ་ཤེས་ཆེད་ང་ཚོས་དེ་དག་གི་འདེལ་འགྲུར་བྱང་རབས་ལའང་ལྟ་
ཞིབ་བྱ་རྒྱ་ཡིན། ང་ཚོས་སློབ་འགྲུའི་སློབ་དེབ་སྐུ་མ་རྣམས་སུ་མཐོང་བ་བཞིན་འདེལ་འགྲུར་གྱི་རྒྱུད་རིམ་དག་གིས་ཉེ་
ལྷོས་འཛིག་གིས་འཚོ་གསོན་དང་སྤྱི་འདེལ་ལ་མཐོང་འདེགས་གཏོང་བའི་ཁྱེད་གཤེས་རྣམས་འདེམས་སྤྲུག་བྱེད་པ་རེད།
དེས་ན་སེམས་སྤོང་དང་སེམས་སྤོང་གི་རྣམ་འགྲུར་ལྟ་བུའི་ཚོས་འདི་དག་གི་བཅུན་འགྲུར་གྱི་གཞི་རྒྱུད་དང་བྱང་རབས་
གནས་སྤངས་བཅས་ལ་རྟོག་གཞིག་བྱེད་པའི་སློབ་ཚན་ཚོས་འདི་དག་ཅིའི་ཕྱིར་ན་དུས་ད་ལྟའང་རྒྱུན་ཆགས་སུ་གནས་པའི་
ཕྱོགས་སུ་གོ་གསེད་མང་པོ་འཛོལ་དེས་རེད། དེ་ཡང་དབང་ཅུ་མ་ལག་ཉི་དོ་བདག་སྤྱི་བོ་རྣམས་ཀྱིས་སྤོང་གི་འཛིག་རྟོན་
དང་འབྲེལ་བའི་གནས་དོན་རྣམས་ལམ་སྤོང་གི་དང་ཤེས་པ་དང་། རྒྱས་ལོན་བྱེད་པ། དེ་དང་རྗེས་མ་ཐུན་པའི་གཤེས་སྤོང་
དག་ལ་ཞུགས་རྒྱ་བཅས་ལ་རམ་འདེགས་བྱེད་ཆེད་དུ་གྲུང་འགྲིག་ཐེབས་པ་ཞིག་ཏུ་མཚམས་འདྲིར་ཕྱིར་བྱེད་འོས།

ཚན་རིག་པས་སེམས་སྤོང་གི་གོ་དོན་དེ་ག་འདྲ་ཞིག་ལ་འཛོག་མིན་དང་དེ་དག་ལ་དབྱེ་ཞིབ་ཇི་ལྟར་སྐྱབ་རྒྱལ་རྒྱོད་ང་ཚོར་
རྒྱས་ལོན་ལེགས་པོ་ཞིག་འཛོལ་རྗེས། སེམས་སྤོང་གི་སྤོང་བ་དང་སྤྱིལ་བའི་དབང་གཟུགས་མ་ལག་དག་ལ་ང་ཚོས་སློབ་
གཏུང་པར་བྱ་ལ། དེ་ལྟར་བྱ་རྒྱུ་ཡང་། ཐོག་མར་ཕྱིའི་ཁོར་ལུག་ནས་དབང་ཚོར་འབྲེལ་བའི་ཆ་འཕྲིན་སྤྱད་པར་ཞུགས་
པ་ན་ཅི་ཞིག་འབྲུང་མིན་བཟླ་དབྱུང་བྱ་དགོས་པ་ཡོད་ལ། དེ་བྱེད་པར་ཡང་གྲུང་འགྲིགས་ཚུལ་གྱི་བང་རིམ་གཉིས་ལ་ང་
ཚོས་དེས་བར་བསམ་གཞིག་བྱེད་དགོས། དེ་དག་ནི། དང་པོ། སྤྱི་ཞིང་ཞིབ་པའི་སྤྱི་ཕྱུང་དང་འདུས་རྒྱལ་གྱི་རིམ་བ་སྟེ། རིམ་
བ་གང་ཞིག་ཏུ་དབང་ཅུ་འཕྲིན་བ་གཏན་ཚུན་མང་པོས་དབང་ཅུ་དང་འབྲེལ་བའི་བྱུང་བའི་འབབ་རིམ་མང་དག་ཅིག་སྟེ།
བཞིན་པ་དེ་དང་། གཉིས་པ། དེ་ལས་རགས་པའི་སྤྱད་པ་དང་ལུས་ཀྱི་མ་ལག་གི་རིམ་བ་སྟེ། རིམ་བ་གང་ཞིག་ཏུ་ཆ་འཕྲིན་
རྣམས་བརྒྱུད་འཕྲིན་བྱེད་པ་དང་། འཚག་རྒྱག་པ། རིན་ཐང་བཤེར་བ་དང་། མཐར་ཆ་འཕྲིན་དེ་དག་ལ་དོན་སྤྱིར་འདེབས་
པར་བྱེད་པའི་རིམ་བ་བཅས་ཡིན། མཚམས་འདྲིར་ཁྱེད་ཀྱིས་སྤྱད་དབང་ཅུ་ཚན་རིག་གི་སློབ་འགྲུའི་སློབ་དེབ་གཉིས་པའི་
ནང་གི་ལེ་ཚན་ཉེ། ཁོར་ལུག་ནས་སོན་པའི་སྐྱབ་རྒྱུ་དེ་རྣམས་ཐབས་འབྲུལ་གང་དག་ལ་བརྟེན་ནས་དབང་ཅུའི་མཐུད་
མཚམས་ཀྱི་རིམ་བ་སོ་སོར་སློབ་འགྲུར་དང་རྗེས་འགྲུར་གྱི་བརྗེས་འབྲེལ་གྱི་དོ་མོར་པབ་སྟེ། མཐར་ཆ་འཕྲིན་དུ་གྲུང་རྒྱལ་
བཅས་ཀྱི་ཞིབ་ཆའི་གནས་དོན་རྣམས་ལ་བསྐྱར་ཞིབ་བྱེད་ན་པན་རྒྱབས་ཆེ་བར་སེམས་སོ།།

དེ་ལྟར་སེམས་སྤོང་སྤོང་གི་ཤེས་རྒྱས་བརྒྱན་རྗེས་ང་ཚོས་བྱེད་པ་དང་བྱེད་པར་གཞིགས་འདེགས་བྱེད་པའི་དབང་
གཟུགས་མ་ལག་བཅས་ལ་ཞིབ་དཔྱད་བྱའོ། །དེར་ཡང་ང་ཚོས་བྱེད་པ་ལ་རིགས་མི་འདྲ་བ་ཡོད་པ་དག་ལ་ཞིབ་རྟོག་བྱ་རྒྱ་
དང་། དེ་དག་གི་ཁྱོད་ནས་བྱེད་པའི་རིགས་དམིགས་བཀའ་འགའ་ཞིག་ལ་ཞིབ་ལྟ་བུས་བ་བརྒྱུད་སྤྱད་པའི་ནང་དུ་དེ་དག་
ཚུལ་ཇི་ལྟར་ཉར་ཆོག་སྟེ། བྱེད་པའི་ཚུལ་ཇི་ལྟར་བརྗེས་བྱེད་སྤངས་བཅས་ལ་ལྟ་བར་བྱ། དེ་རྗེས་ང་ཚོས་སེམས་སྤོང་
དང་བྱེད་པ་གཉིས་པན་ཚུན་སྟེལ་སྤོང་བྱེད་སྤངས་ལ་རྗེས་འདྲེད་བྱའོ། ། དེ་ཡང་སློབ་འགྲུའི་སློབ་དེབ་དང་པོ་གཉིས་ཀྱི་ནང་
སྤྱི་ལུག་ཏུ་མཐོན་གསལ་དུ་ཐོན་པ་བཞིན། ཚན་རིག་པ་རྣམས་ལ་ཐོབ་པའི་དབང་གཟུགས་མ་ལག་སྤོང་གི་ཤེས་རྒྱ་
པལ་མོ་ཆེ་དག་ནི་རྣམས་སློབ་དང་། ཉན་དང་། གཞན་ཡང་རྒྱ་རྒྱུན་གཞན་གྱི་དབང་གིས་མ་ལག་འདི་དག་གི་ལས་ཚུལ་ལ་
དོ་སྤོག་བྱུང་བའི་གནས་སྐབས་སུ་དབྱེ་ཞིབ་བཟླ་དབྱུང་བྱེད་པ་བརྒྱུད་ནས་ལོན་པ་ལྟ་སྟུག་ཡིན། དེས་ན་ནང་དཔེའི་སྤྱིར་
དུ་བསྐྱབས་པའི་དབྱེ་ཞིབ་བྱ་བ་དག་གིས་བྱེད་པ་དང་སེམས་སྤོང་གཉིས་དང་འབྲེལ་བའི་བྱེད་རིམ་དུ་མའི་ནང་གི་གསང་
གནད་མང་པོ་ཞིག་བརྟོག་སྤྱད་པ་ཡོད། ང་ཚོས་དེ་ལྟའི་ནང་དཔེ་གལ་ཆེ་གཉིས་ཀྱི་སྤོང་བསྐྱར་བརྗེས་བྱ་རྒྱ་ཡིན། མཐའ་དོན།
ང་ཚོས་ཚོགས་སྤྱིའི་དབང་ཅུ་ཚན་རིག་ཅེས་པའི་སྤྱི་ཚན་གྱི་ནང་དུ་ཞུགས་ཏེ་ཚོགས་སྤྱིའི་དབང་འབྲེལ་བའི་དེས་འཛིན་བྱ་བ་
དང་ཚོགས་སྤྱིའི་འབྲེལ་བའི་སྤོང་གི་དབང་ཅུའི་སྤྱི་དངོས་གནས་བབ་དག་ལ་ཞིབ་ལྟ་བྱ། ང་ཚོས་མི་གཞན་(ནམ། ཡང་ན་
མི་མིན་པའི་དུད་འགྲོ་གཞན་)ཀྱི་སེམས་སྤོང་དང་སེམས་ཁམས་སྤོང་ཤེས་སྤྱད་པ་བྱུང་བ་འདྲི་ཇི་ལྟར་འབྲུང་བའི་ཐང་ལ་
རྟོག་དཔྱད་བྱ་རྒྱ་ཡིན་ལ། དེ་བཞིན་དུ་ཚོགས་སྤྱིའི་དབང་འབྲེལ་བའི་དེས་འཛིན་གྱི་སྤོང་ལུས་ཚུལ་འདི་དག་གིས་ང་ཚོས་རང་
གི་གཤེས་སྤོང་ལ་ཁ་ལོ་ཇི་ལྟར་སྐྱབ་རྒྱལ་བཅས་ལ་འདྲི་ཅད་བྱ་རྒྱ་ཡིན།

Box 1. IN-DEPTH: ARE THERE UNIVERSAL EMOTIONS?

Charles Darwin suggested that emotional facial expressions evolved as rapid responses to events that affect survival. In this way, he suggested, they are genetically programmed and universal. This idea was based, in part, on his observation that emotional facial expressions in humans bear a striking resemblance to some expressions made by animals. Notice the similarity of the young chimpanzee's play face to the face made by a human child at play.

Yet, the idea that emotions and emotional facial expressions are biologically determined and universally expressed had not been systematically tested until a clinical psychologist named Paul Ekman took up the task. To test this hypothesis, Ekman traveled the world showing photographs of facial expressions to people of diverse cultures.

After showing each facial expression, he asked people to choose the emotion label that best fit the expression. He found that certain core expressions, including anger, disgust, fear, happiness, sadness and surprise, appeared to have the same meaning to people in every culture he

Show me what your face would look like if you:

were about to fight

learned your
child had died

met friends

tested. The most convincing evidence came when he visited South Fore tribesmen in Papua New Guinea, who had never been exposed to outside cultures in any way. Here when he asked people to choose which pictured face expressed a specific emotion — anger, disgust, fear, joy, sadness or surprise — they made the same associations as people living elsewhere. He also described various situations and asked them to make the facial expression they would make in that situation. Results suggested that the Fore made and understood the core expressions as had every other culture previously tested. There was one exception, though. The South Fore people did not distinguish between fear and surprise, and Ekman speculated that they may have had trouble telling these two emotions apart because: "In that culture, anything totally unexpected is going to be threatening."

སེམས་སྤྱོད་དང་སྤྱེལ་བའི་གདོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་དག་ནི་འཆི་གསོན་དང་འབྲེལ་བའི་གནས་སྤངས་ནང་རྩ་དྲག་གི་ཡ་ལན་སྤོང་རྒྱར་འབེལ་འགྲུར་བྱུང་ཚུལ་སྐོར་སྐུ་ཞབས་ཆར་ལེ་ལེ་ཁར་མེད་ཀྱིས་སྤོང་འཆར་བཏོན་ཡོད། དེ་ལྟར་ན་ཁོང་གིས་སྤོང་བཏོན་པ་གཞིར་བཟུང་ན་རྣམས་འགྲུར་དེ་དག་ཡོངས་ཁྲུལ་ཅན་དང་རིགས་རྩལ་ཆགས་ལུགས་ཀྱི་ལས་ནས་གཏན་ཁེལ་བྱས་པ་དེ་འདྲ་ཡིན་དགོས། ཁོང་གིས་བཏོན་པའི་རིག་པ་འདི་ནི་མིའི་འགྲོ་བར་མཐོང་བའི་སེམས་སྤྱོད་སྤྱེལ་བའི་གདོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་དེ་རྣམས་སེམས་ཅན་གཞན་ལ་འདྲ་མཐོང་བའི་རྣམས་འགྲུར་དག་དང་ཉ་ཅང་འདྲ་མཚུངས་ཡིན་པར་རང་གི་འཚོལ་ཞིབ་ཀྱི་རྒྱུད་རིམ་ནང་རྙེད་རྟོགས་བྱུང་བ་དེར་སྤྱོད་ཅེས་ཞིག་གཞི་བཅོལ་ཡོད། དཔེར་ན་ཆེམ་པོན་ཇི་ཡི་

ཅེད་མོ་ཅེ་བའི་གདོང་བའི་རྣམས་འགྲུར་དང་མིའི་སྤྱ་གུ་ཞིག་གིས་ཅེད་མོ་ཅེ་སྐབས་སུ་སྤོན་པའི་གདོང་བའི་རྣམས་འགྲུར་གཉིས་ཀྱི་འདྲ་ཚོས་ལ་འདྲིར་དོ་སྤྱད་བགྱིས་ན་ཤེས་མཁན་གྱི་

དེ་ལྟར་འདྲ་སེམས་སྤྱོད་དང་། སེམས་སྤྱོད་དང་སྤྱེལ་བའི་གདོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་དེ་དག་སྤྱེ་དངོས་གནས་ལུགས་ཀྱིས་གཏན་ལ་པལ་བ་ཞིག་དང་ཡོངས་ཁྲུལ་གྱི་རྣམས་འགྲུར་ཞིག་ཡིན་པ་བཅས་ནི་གསོ་དབྱུང་སེམས་ཁམས་རིག་པ་བ་སྐྱ་ཞབས་པོལ་ ཞེས་མེད་ཀྱིས་དེའི་སྤྱོད་ལས་སུ་དངོས་བཤེར་བཞག་དབྱུང་མ་བསྐྱབས་པའི་སྤོན་དུ་སྤྱོད་ཀྱིས་ཞིག་གིས་ཀྱང་

གཤམ་གསལ་ཞིག་བྱུང་ཆེ་ཞོད་ཀྱི་གདོང་གཤིས་ཇི་འདྲར་འགྲུར་རམ། དེད་ལ་སྤོན་དང་།

གཞན་དང་འཐབ་འདྲིང་བྱེད་ གྲུབས་ཡོད་པ།
 ཞོད་ཀྱི་སྤྱ་གུ་མི་བའི་ གཏམ་ཐེས་པ།
 ལྷོགས་པོ་དང་ལྷོག་པ།

ལུགས་མ་ལུན་དངོས་བཤེར་གྱི་ཐབས་ལས་བརྒྱུད་ནས་དག་འབྲུད་བྱས་མེད། རང་གི་ཚོད་ཅིས་དེར་དངོས་བཤེར་བཞག་དབྱུང་བྱེད་ཆེད་ཁོང་རང་ཉིད་འཛུལ་སྤོང་ལུལ་གྱུ་མང་པོར་བསྐྱོད་དེ་རིག་གཞུང་མི་གཅིག་པའི་མི་རིགས་དག་ལ་གདོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་གསལ་བའི་པར་རིས་རྣམས་སྤོན་བཞིན་པའི་ལོད་ལ། མི་དེ་དག་ལ་གདོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་གྱི་པར་རིས་རེ་རེ་བསྐྱེད་རྗེས་ཁོང་གིས་སེམས་སྤྱོད་འདྲ་མིན་གྱི་མིང་བྱང་ཞིག་བསྐྱར་ཏེ་འབྲེལ་ཡོད་རྣམས་འགྲུར་དེས་ལེགས་ཤོས་སུ་མཚོན་རུང་བའི་སེམས་སྤྱོད་དེ་གདམ་དུ་འཇུག་གི་ཡོད། ཁོང་གིས་གང་རྙེད་རྟོགས་བྱུང་བར་གཞིགས་ན་ཁོང་ཁོ་དང་། ཞེན་ལོག་འཛིགས་པ། བདེ་སྤྱིད། རྒྱུ་སྤྱང་། ཉུང་སང་བའི་བསམ་པ་བཅས་ཐེ་བའི་

གཞི་ཅའི་རྣམས་འགྲུར་འགའ་ཞིག་ཁོང་གིས་དངོས་བཤེར་བཞག་དབྱུང་བསྐྱབས་པའི་རིག་གཞུང་འདྲ་མིན་གྱི་མི་རིགས་རྣམས་ལ་དོན་སྤྱིང་གཅིག་པར་གྱུར་པར་གཞིགས་ཡོད། རྒྱུད་རིམ་དེའི་ནང་དུ་བ་སྤམ་ བེའུ་སྤེ་ཞེས་པའི་ས་ཁུལ་གྱི་སྤོ་མདུན་སྤེ་ཆོ་བའི་མི་རིགས་དང་མཉམ་སྐབས་དེས་ཤེས་ཆེ་ཤོས་སྤེས་ཡོད། དེ་ཡང་སྤེ་ཆོ་འདིའི་མི་རིགས་རྣམས་ཀྱི་ལོག་གི་རིག་གཞུང་དང་སྤོན་ཆད་གཏན་ནས་ལུག་འཕྲད་བྱུང་སྤོང་མེད་པ་ལེད། ས་ཁུལ་དེར་མི་རིགས་དེའི་མི་རྣམས་ལ་ཁོང་གིས་ཁོང་ཁོ་དང་། ཞེན་ལོག་གི་བསམ་པ། འཛིགས་པ། བདེ་སྤྱིད། རྒྱུ་སྤྱང་། ཉུང་སང་བའི་བསམ་པ་ལྟ་བུའི་སེམས་སྤོང་དེས་ཅན་དེ་འདྲ་མཚོན་པའི་གདོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་གྱི་པར་བསྐྱར་ཏེ་པར་རིས་གང་གིས་སེམས་སྤོང་གང་ཞིག་མཚོན་མིན་དེས་ན་ལུལ་ལུང་གཞན་གྱི་མི་རིགས་དང་མཚུངས་པར་མཚམས་སྦྱོར་བྱེད་ལུག་ཡོད། མ་ཟད་ཁོང་གིས་མི་དེ་ཆོར་གནས་སྤངས་འདྲ་མིན་གྱི་བཤེར་བ་བརྒྱབ་རྗེས་གནས་སྐབས་སོ་སོ་དང་མ་ལུན་པའི་གདོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་སྤོན་རྒྱར་ཡང་མངགས་ལ། རྐབས་དེ་དག་གི་གྲུབ་འབྲས་ལ་བལྟས་ན་སྤོན་ཆད་དངོས་བཤེར་བཞག་དབྱུང་བསྐྱབས་པའི་རིག་གཞུང་གཞན་ཀྱང་མཚུངས་པར་སྤོ་མདུན་སྤེ་ཆོ་བའི་མི་རིགས་དེ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་གཞི་ཅའི་རྣམས་འགྲུར་དེ་དག་སྤོན་གྱི་ཡོད་པ་དང་དོ་རྟོགས་ཀྱང་ཆོད་ཀྱི་ཡོད་པར་སྤེ་སྤོན་བྱས་ཡོད། དེ་ལྟར་འདྲ་མིགས་བསལ་སྤུད་དགོས་པ་གཅིག་བྱུང་བའི་ སྤོ་མདུན་སྤེ་ཆོ་བའི་མི་རྣམས་ཀྱིས་འཛིགས་པ་དང་ཉུང་སང་བའི་བསམ་པ་གཉིས་ཀྱི་དབྱེ་བ་མ་བྱེད་པ་དེ་རེད། འདི་ཐད་སྐྱ་ཞབས་ཞེས་མེད་རང་གིས་ཚོད་དབག་བྱས་པ་ལྟར་ན་མི་རིགས་དེའི་མི་རྣམས་ཀྱིས་སེམས་སྤོང་འདི་གཉིས་ཀྱི་ཞུང་པར་བྱེ་རྒྱུར་དགའ་ཆེགས་འཕྲད་པ་ནི་“རིག་གཞུང་གོམས་གཤིས་དེའི་ནང་གང་ཞིག་སྤོན་ཆད་ནས་ཚོད་དབག་བྱེད་མི་ལུག་པའི་རིགས་ཐམས་ཅད་ལ་ཉེན་ཁར་བརྩིས་པས་རེད་”ཅེས་འདོད།

Of course, it remains possible that individuals within a culture learn to make and understand facial expressions by watching one another. If this were the case, emotional facial expressions would not be biologically determined. However, additional evidence for the universality of emotional facial expressions comes from the comparison of facial expressions of individuals who were born blind (congenitally blind), those of individuals who had become blind but had been born with the ability to see, and sighted individuals. These two women have just competed in the Paralympics and the photograph was taken immediately after they lost the gold medal. Can you tell which one of these women is blind and which is sighted?

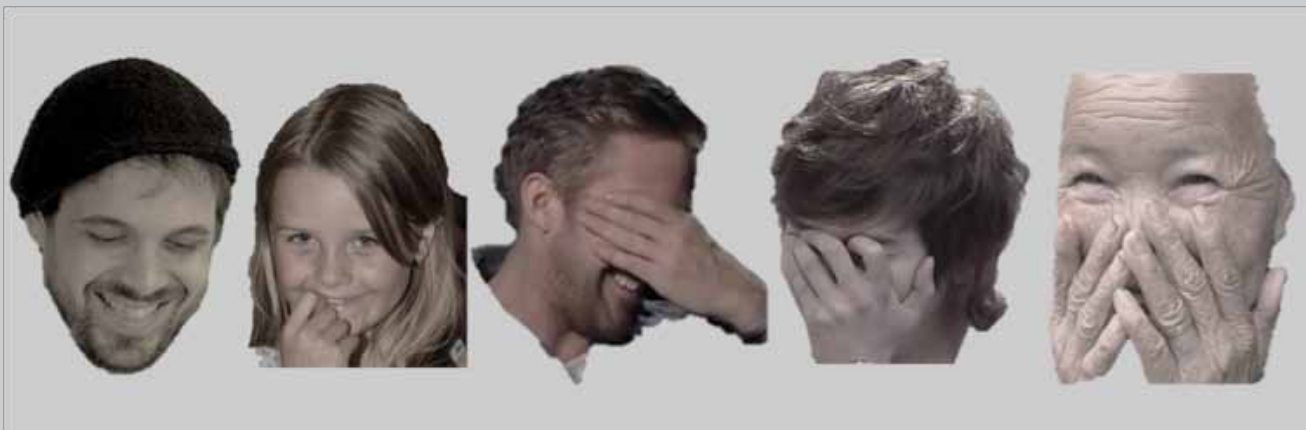
Researchers systematically analyzed the movement of each facial muscle in photographs taken of victorious and defeated athletes from many different countries. The fact that there were no observed differences between congenitally blind, non-congenitally blind, and sighted athletes, in emotional

Adapted from: <http://www.sfsu.edu/news/2009/spring/1.html>

facial expressions is cited as more evidence supporting the universality of facial expressions, because it suggests that our specific facial expressions are not the result of observing others around us. By the way, the woman on the left is blind.

Just because there are biological bases for emotion expression does not mean that there will be no variation in the ways that some emotions are expressed across cultures and even between individuals within a culture. Variation is particularly evident for those non-core expressions such as embarrassment. Notice the different people below expressing embarrassment. In what ways are their expressions different? Do they share any similarities? Notice how their expressions may differ depending on their age, ethnicity, and gender. In addition, Ekman and others have suggested that different populations vary in their display rules, or the culturally specific rules that determine when and how people express emotion, at times amplifying an expression and at other times masking or neutralizing an emotion.

ཡང་ལྷ་སྤྲོས་གཅིག་གི་དབང་དུ་ཞི། རིག་གཞུང་གཅིག་ཏུ་གཏོགས་པའི་མི་རྣམས་ནང་པན་ཚུན་དཔེ་བལྟས་ཏེ་གཏོང་རིས་ཀྱི་རྣམ་འགྲུར་དེའི་རིགས་སྟོན་ཤེས་པ་དང་འོ་
 ཤེས་པར་གྱུར་པའང་ཡིན་སྲིད། གལ་ཏེ་ལྷ་ཚུལ་འདི་བདེན་པ་ཡིན་ཆེ། གཏོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་དེ་ཚོ་སྤྲོད་དོས་གནས་པའི་ཀྱིས་གཏན་ལ་པའ་བ་ཡིན་ཐབས་མེད་པ་རེད།
 འོན་ཀྱང་སྤྲོས་དུས་ནས་མིག་ལོང་བ་ཡིན་པའི་མིའི་རིགས་(དཔུས་ལོང་)དང་། སྤྲོས་དུས་མིག་བདེ་ཐང་ཡིན་ཡང་ཕྱིས་སུ་ལོང་བར་གྱུར་པའི་མི་དག་དང་། མིག་བདེ་
 ཐང་གི་མི་བཅས་གསུམ་པོ་སོ་སོའི་གཏོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་རྣམས་པན་ཚུན་གཤེན་སྦྲུང་བ་ལ་བརྟེན་ནས་སེམས་སྤོང་དང་སྤྲོལ་བའི་གཏོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་ཡོངས་
 རྒྱབ་ཅན་དེ་འདྲ་ཡོད་པའི་དབང་རྟེན་སྟོན་མ་དེ་འདྲ་ལག་སོན་བྱུང་ཡོད། འདིར་གསལ་བའི་བྱད་མེད་གཉིས་པོ་དེས་རྒྱལ་སྤྱིའི་དབང་པོ་སྟོན་ཅན་གྱི་ཅེད་འགྲན་རྒྱས་
 འཛོམས་སར་འགྲན་སྦྲུང་བྱས་ཐེན་ཅམ་ཡིན་པ་དང་། ཁོང་གཉིས་འབྲེལ་ཡོད་ཅེད་འགྲན་དེའི་ནང་གསེར་གྱི་རྟེན་མ་ཤོར་མ་ཐག་ཏུ་པར་འདི་སྤངས་པ་རེད། བྱད་མེད་
 འདི་གཉིས་ལས་སུ་ལོང་བ་ཡིན་པ་དང་སྤྱིའི་མིག་བདེ་ཐང་ཡིན་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤོད་ཐུབ་པམ།

ཆ་འཕྲིན་འདི་གང་ནས་འཚམ་སྦྲིག་བྱས་པའི་བརྗེས་སུ། <http://www.sfsu.edu/news/2009/spring/1.html>

སྐབས་དེའི་ཅེད་འགྲན་སོ་སོའི་ནང་གི་རྒྱལ་ཁ་
 ཐོབ་ཤོར་གཉིས་ཀའི་ཁོངས་ཀྱི་ཅམ་འགྲན་པ་
 རྒྱལ་ཁབ་འདྲ་མིན་ནས་ཡིན་པ་དག་གི་གཏོང་
 པའི་པར་རིས་ནང་གསལ་བའི་ལ་གནད་རེ་
 རེའི་འགྲུལ་སྤོང་ཞིབ་འཇུག་པ་རྣམས་ཀྱིས་
 གོ་རིམ་ལྡན་པའི་སྟོན་ལ་ཞིབ་དཔྱད་བྱས་
 ཡོད། སྤྲོས་དུས་ནས་མིག་ལོང་བ་ཡིན་པའི་
 མིའི་རིགས་(དཔུས་ལོང་)དང་། སྤྲོས་དུས་
 མིག་བདེ་ཐང་ཡིན་ཡང་ཕྱིས་སུ་ལོང་བར་གྱུར་
 པའི་མི་དག་དང་། མིག་བདེ་ཐང་གི་མི་བཅས་

གསུམ་པོའི་དབང་སེམས་སྤོང་དང་སྤྲོལ་བའི་གཏོང་རིས་རྣམས་འགྲུར་ལ་མི་འདྲ་བའི་ཁྱད་པར་མ་མཐོང་བ་དེས་གཏོང་རིས་ཀྱི་རྣམ་འགྲུར་དང་སྤྲོལ་བའི་སེམས་སྤོང་དེ་དག་
 ཡོངས་རྒྱབ་ཅན་ཡིན་པར་དག་འབྲུད་སྟོན་མ་བྱེད་པར་འདོད་པ་རེད། དེ་ཡིན་པའི་རྒྱ་མཚན་ནི་རྟེན་རྟོགས་དེས་གཏོང་རིས་ཀྱི་རྣམ་འགྲུར་དམིགས་བཀའ་ཅན་དེ་རྣམས་
 སྤྲོ་སོན་པན་ཚུན་དཔེ་བལྟས་བྱས་པའི་བྱུང་འབྲས་མིན་པར་སྤྲོ་སྟོན་བྱེད་པས་རེད། འདིར་ཞར་བྱུང་དུ་ལུ་འདོད་པ་ཞི། གོང་གསལ་བྱད་མེད་གཉིས་ལས་གཡོན་དུ་
 འཕོད་པ་དེ་མིག་ལོང་བ་ཡིན་པ་རེད།

ཡང་སེམས་སྤོང་དང་སྤྲོལ་བའི་རྣམ་འགྲུར་དག་ལ་ལུས་ཀྱི་རྟེན་གཞི་ཡོད་པར་བཤད་པ་འདིས་རིག་གཞུང་མི་འདྲ་བ་པན་ཚུན་དང་། ཡང་ན་རིག་གཞུང་གཅིག་རང་དུ་
 གཏོགས་པའི་མི་པན་ཚུན་དབང་རྣམས་འགྲུར་དེ་དག་མངོན་དུ་གྱུར་ཚུལ་ཐང་ཁྱད་པར་གཏན་ནས་མི་འབྲུང་བའི་དོན་མིན། ལྷག་དོན་དུ་ཁ་སྐྱེངས་པ་ལྷ་སུའི་གཞི་རྩ་ཡིན་
 པའི་རྣམ་འགྲུར་གྱི་རིགས་ལ་དེ་ལྷ་སུའི་ཁྱད་པར་རྣམས་དམིགས་བཀའ་ཀྱིས་མངོན་གསལ་དོད་པོ་ཡོད། གཤམ་གསལ་གྱི་མི་ཚོས་ཁ་སྐྱེངས་པའི་རྣམ་འགྲུར་སྟོན་ཚུལ་
 ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་དོ་སྣང་ཞིག་གིས་དང་། རྣམ་འགྲུར་དེ་དག་ནང་པན་ཚུན་ཚུལ་མི་ལྟར་མི་འདྲ་བ་འདུག་གམ། དེ་དག་ནང་པན་ཚུན་དབང་འདྲ་ཚོས་འདུག་གམ། རྣམ་འགྲུར་
 ཀྱི་ཁྱད་པར་དེ་དག་མི་དེ་དག་གི་ན་ཚོད་དང་། མི་རིགས་དང་། སོ་སོའི་ཁྱད་པར་བཅས་ལ་རག་ལས་མིན་ལའང་དོ་སྣང་བྱོས། དེར་མ་ཟད། སྤྲོ་ཞབས་ཨེག་མེན་དང་གཞན་
 དག་གིས་དགོངས་འཚར་སྟོན་པར་གཞིགས་ན་མིའི་ཚོགས་འདུས་མི་འདྲ་བ་སོ་སོར་རྣམ་འགྲུར་ཕྱིར་སྟོན་ཚུལ་ཐང་ལས་སྟོས་མི་གཅིག་པ་ཡོད་པའམ། ཡང་ན་རིག་
 གཞུང་སོ་སོའི་གོམས་སྟོལ་དེས་བརྒྱང་འགའ་རེའི་དབང་གིས་སེམས་སྤོང་བའི་རྣམ་འགྲུར་ཕྱིར་སྟོན་པའི་ཐང་དུས་གང་དུ་དང་ཚུལ་མི་ལྟར་བྱེད་མིན་བཅས་ལ་ཚོད་
 འཛིན་བྱེད་པ་ཡོད་པས། དུས་འགར་རྣམ་འགྲུར་རྣམས་མངོན་གསལ་དོད་པོས་ཕྱིར་སྟོན་པར་གཏན་བཤད་དང་། ཡང་དུས་འགའ་རེར་རྣམ་འགྲུར་རྣམས་སྤྲོ་དགོས་
 པར་བསྐྱབ་ཡོད་པ་བཅས་འདོད།

What are emotions?

Our discussion of emotion begins by defining the term. Scientists do not completely agree on any one definition, but there is some general agreement about the characteristics that describe an emotion. First, emotions are brief: they do not last for hours or days, as would be the case for a mood. Second, emotions are a relatively specific response to a relatively specific stimulus. Each specific response can be a complex combination of both unconscious and conscious mental and physical events. The specificity of emotional response distinguishes an emotion from a mood, which generally does not result from one specific stimulus. Third, emotions have a motivational component that leads the person who is having the emotion to either pursue or avoid the eliciting stimulus. For this reason, emotion is sometimes referred to as an evaluative response, because it is a response to a particular event that helps one evaluate whether the stimulus is good/bad, dangerous/safe, desirable/undesirable. As we will see in a moment, this evaluative aspect often causes researchers to think of emotions as adaptations that enhance fitness by motivating the person to pursue or avoid things that affect their evolutionary fitness.

Reflecting back on our scenario using these criteria, your reaction to the snake is classified as an emotion (fear) because it was a brief response (on the order of seconds or minutes) that involved a specific set of mental and physical events (heart racing, alertness, shallow breathing) elicited by a specific stimulus (the snake) and that motivated a response (jump away or recoil).

Changing views of emotion

As we learned in Primer I, early Greek philosophers, most notably Aristotle, tried to explain the biological systems supporting emotions. Aristotle identified the heart as the location for thought and emotion. Reflect for a moment: why might he and many others have thought so? Keep this in mind as you learn more about emotions.

William James (1842 – 1910), trained physician, philosopher, and father of modern psychology, offered an early theory to explain emotions. He began with a thought experiment that you can do also: What would be left of an emotion if the body's reactions were removed? For example, in the story with the snake, what would remain if you took away the racing heart, the muscle tension, and the other feelings from the body?

Sight of snake
(perception of the stimulus)

James-Lange Theory

Racing heart
(arousal)

Fear
(emotion)

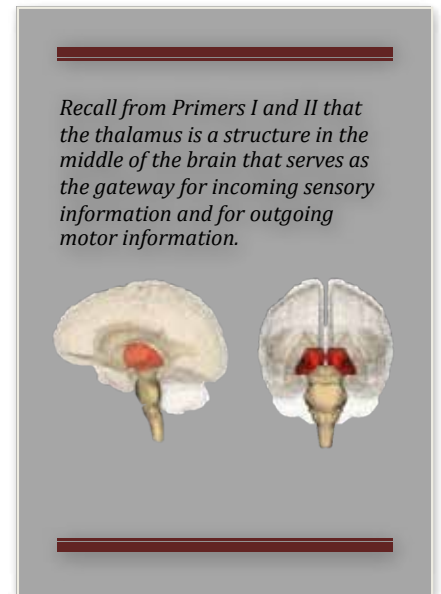

Figure 2, left side: Schematic of the James-Lange Theory of emotion, which proposes that perception of a stimulus (snake) elicits bodily changes (racing heart) that constitute an emotion (fear).

James concluded that without the body's responses, you wouldn't have an emotion. This led him to suggest that an emotion happens when a stimulus elicits bodily feelings and motor responses, which are then experienced by the brain (Figure 2). To James, emotions are nothing but the conscious experience of the body's response to a stimulus. In the case of our snake scenario, James would explain that the snake elicited a somatic (heart pounding, sweaty palms) and motor (shallow breath, recoiling muscles) response in the body. Next, the brain received feedback from the body and became aware of these somatic and motor responses, and that awareness is the experience of an emotion. To James, the stronger the bodily response, the stronger the emotion will be.

James' theory revolutionized the study of emotions and stimulated research, critique, and competing ideas. As we will see in the next section, his theory has resurfaced in the last decade as neuroimaging has allowed researchers to understand the neural systems that track the state of the body. It appears that this process of 'feeling' the state of the body is a crucial component to emotion processing.

However, you may at this point be wondering about several potential problems with William James' theory. First, very similar bodily responses accompany different emotions. For example, you have probably noticed that your heart races when you are scared, but also when you are angry. If emotion were simply the conscious awareness of this sensation, then fear and anger would be the same thing.

Two thalamus figures (translucent brains with red structures).

Sight of snake
(perception of the stimulus)

James-Lange Theory Cannon-Bard Theory

Figure 3, right side: Schematic of the Cannon-Bard Theory of emotion, which proposes that emotions are solely the result of responses in the brain, which occur at the same time as bodily changes, but are not dependent on them.

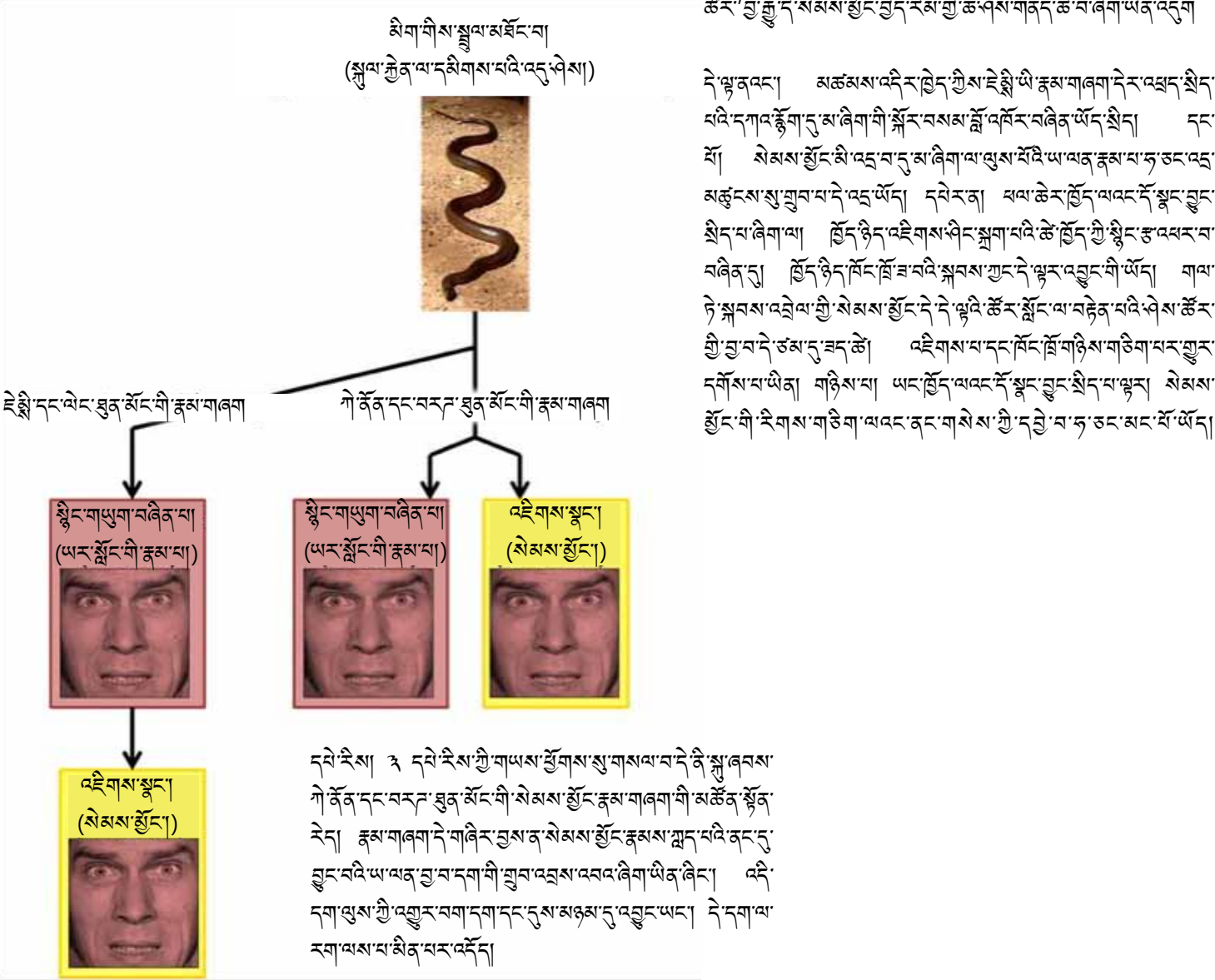
ཕྱིན་འགྲོའི་སློབ་དེབ་དང་པོ་གཉིས་པ་གཉིས་ཀྱི་ནང་
 དུ་གསལ་ལྟར་བྱས་པ་བཞིན་མྱད་སྤྲུག་ནི་མྱད་པའི་
 ལྷོ་དཀྱིལ་དུ་ཆགས་པའི་ཡན་ལག་གང་ཞིག་གིས་
 བྱང་འཕྲེན་དབང་ཚོར་ཆ་འཕྲིན་དང་ཕྱིར་རྫོང་འགྲུལ་
 སློང་ཆ་འཕྲིན་རྣམས་ལ་ཞིབ་གསེས་འཚག་རྒྱག་གི་
 བྱ་བ་འབྲུབ་པའི་རྒྱལ་སྐོ་ལྷ་བྱ་ཡིན་ཚུལ་བཤད་པ་
 འདིར་ཕྱིར་བཏན་བྱ་འོས།

མྱད་སྤྲུག་གི་དཔེ་རིས་གཉིས། (ཕྱིད་གསལ་ཅན་གྱི་
 མྱད་པའི་འབྲུར་རིས་ཁྲིད་དུ་དམར་མདངས་ཆགས་པ་
 དེ་མྱད་སྤྲུག་པེད།)

རྗེས་འགྲོའི་ལྷ་སྤྲུངས་གཞིར་བྱས་ན་ལུས་པོའི་ཡ་ལན་གྱི་རྣམ་འགྲུར་དེ་དག་མེད་ན་དོ་བདག་སྤྱེ་བོ་དེར་སེམས་སྤོང་ཡོང་སྤྲུངས་
 མེད་པ་པེད། ལྷ་ཚུལ་འདི་ལ་བརྟེན་ནས་ཁོང་ལྷ་རྣམས་ཀྱི་ཞིག་གིས་ལུས་པོའི་ཚོར་སྤྲུང་དང་འགྲུལ་སློང་ཡ་ལན་དེ་འདྲ་
 བས་བསྐྱང་བ་ན་སེམས་སྤོང་འབྲུར་ཞིང་། དེ་ནས་གཞིན་སྤྲུང་པས་དེ་ལ་སྤོང་རྟོག་གྲེད་པར་འདོད་པ་པེད། (དཔེ་རིས། ༡)
 རྗེས་འགྲོའི་དོར་ནི་སྤྲུལ་སྤྱེན་ཞིག་ལ་བཏབ་པའི་ལུས་ཀྱི་རྣམ་འགྲུར་དང་སྤྱེལ་བའི་ཤེས་ཚོར་ཅན་གྱི་སྤོང་བ་དེ་ཉིད་ལས་གཞན་དུ་
 སེམས་སྤོང་བྱུང་དུ་མེད་པ་པེད། སྤར་གྱི་དེ་ཚོའི་སྤྲུལ་གྱི་བྱུང་བ་དེ་གཞིར་བཟུང་ན། དེ་ཚོའི་ལུས་པོའི་ནང་གི་སྤྱིང་ཅ་འཕམར་
 བ་དང་། རུལ་ཚུ་ཚོར་བའི་ལག་མཐེལ་ལྷ་བྱ་ལུས་ཀྱི་རྣམ་འགྲུར་དེ་དག་དང་། ཡང་(དབུགས་ཉུང་པ་དང་ཤ་གནད་འདུ་ལུས་
 གྲེད་པ་ལྷ་བྱ་)འགྲུལ་སློང་གི་རྣམ་འགྲུར་རྣམས་ནི་སྤྲུལ་དེས་བསྐྱངས་པར་རྗེས་ཡིས་འགྲུལ་ལ། དེ་རྗེས་ལུས་པོའི་སྤོང་པ་ནས་ཆ་
 འཕྲིན་དེ་མྱད་པར་འབྲོར་བ་ལ་བརྟེན་ནས་ལུས་འགྲུར་དང་འགྲུལ་སློང་འབྲེལ་བའི་ཡ་ལན་དེ་དག་ཚོར་ཞིང་ཤེས་པར་གྱུར་
 ཅིང་། དེ་ལྷའི་ཤེས་ཚོར་གྱི་བྱ་བ་དེ་ཉིད་སེམས་སྤོང་གི་སྤོང་བ་ཡིན་པར་འདོད་པ་པེད། དེས་ན་རྗེས་འགྲོའི་ལུགས་ལ་ལུས་པོའི་
 ཡ་ལན་རྗེ་ཅམ་འགྲུགས་ཆེ་བ་དེ་ཅམ་གྱིས་སེམས་སྤོང་ཡང་འགྲུགས་ཆེ་བར་འདོད་པ་པེད།

སྤྲུལ་ཞབས་རྗེས་ཡི་ལྷ་སྤྲུངས་དེས་སེམས་སྤོང་དང་འབྲེལ་བའི་ཞིབ་དཔྱད་བྱ་བ་ལ་གསལ་བཞེད་པར་བཞིན་གྱི་གསོན་འགྲུགས་
 གྱིན་པར་མ་ཟད། དེ་འབྲེལ་གྱི་ཞིབ་འཇུག་བྱ་བ་དང་། བཀའ་ལན་བྱ་བ། འགྲུན་ཡའི་རིག་པ་འདོན་བ་བཅས་ལ་ཡར་སྤུལ་
 བཏང་ཡོད། དུས་ཚོན་རྗེས་མའི་ནང་གསལ་བར་འགྲུར་བ་བཞིན། ལོ་རབས་ལྷ་མའི་ནང་དབང་ཅའི་དམར་ལེན་འབྲུལ་ཆས་
 གསལ་གཏོད་བྱུང་བ་ལ་བརྟེན་ནས་ཞིབ་འཇུག་པ་རྣམས་ཀྱིས་ལུས་པོའི་གནས་བབ་ལ་རྗེས་འདེད་གྲེད་པའི་སློབ་པ་དབང་
 གཟུགས་མ་ལག་སྐོར་གོ་རྟོགས་བསྐྱེད་བྱུབ་པ་བྱུང་བའི་མཚམས་དེར་སྤྲུལ་ཞབས་རྗེས་ཡི་ལྷ་ཚུལ་དེ་སྤྲུང་ཡང་སྤོང་གི་
 གཞིར་ལྡང་ཡོད། མདོན་ཚོན་ལྷ་རྣམས་འདི་ལྷ་དུ་ལུས་པོའི་གནས་བབ་ཤེས་
 ཚོར་བྱ་རྒྱུ་དེ་སེམས་སྤོང་གྲེད་རིས་ཀྱི་ཆ་ཤེས་གནད་ཆེ་བ་ཞིག་ཡིན་འདུག

Second, you probably notice that there is tremendous variety of each type of emotion. Sadness in response to reading a bittersweet story about someone's mother dying feels different from sadness when you say goodbye to your mother after a visit, which feels distinct from the sadness when your mother dies. Is it really possible that the differences among all of these feelings are simply a difference in the body's response?

Problems such as these motivated a physiologist named Walter Cannon (1871 – 1945) and his student Philip Bard to conduct experiments with animals to disprove James' theory. They found that artificial induction of bodily changes (for example, by injecting a drug that increases heart rate) did not produce "real" emotions. He also noted that severing the connection that brings somatic feedback from the organs to the brain does not eliminate emotions. They suggested that emotions, rather than being a result of the body's response to a stimulus, are triggered entirely by the brain. The brain, and more specifically the thalamus, causes emotional experience at the same time that it triggers bodily changes. Because the experience happens simultaneously with the changes in the body, the experience of the emotion is not dependent on the changes in the body. Now you can begin to see why Aristotle regarded the heart as the organ of emotion and thought.

The Cannon-Bard theory attempted to localize emotions in particular neural systems. The thalamus was central to this theory, based on experimentation showing that removal of the thalamus disrupted emotional expressions in animals. We will see that this thalamo-centric view has largely been unsupported, but around the same time a neuroscientist named James Papez developed another model of emotion and the brain, which helped explain the role of the thalamus. He proposed that emotional experience is supported by loops that project from the hippocampus to the hypothalamus via the fornix, then to the anterior portion of the thalamus, on to the cingulate gyrus, and back to the hippocampus (see figure 4).

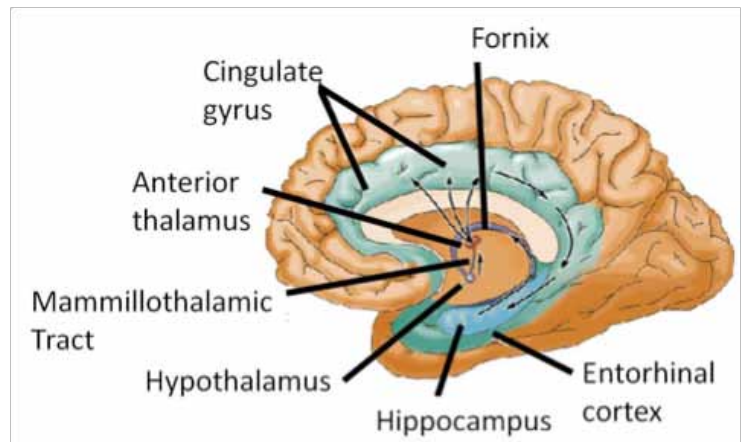

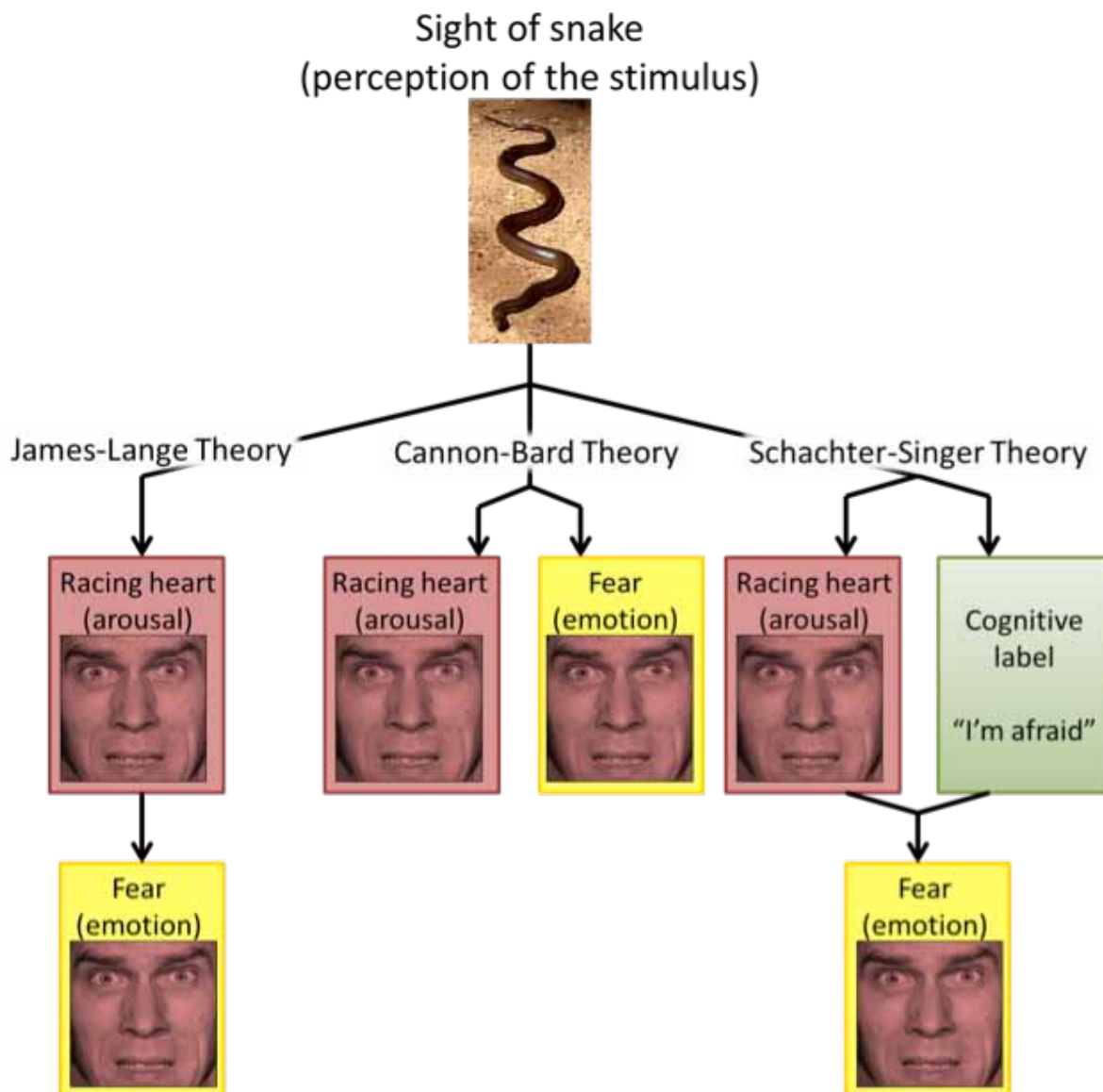
Figure 4: The Papez Circuit, consisting of connections between the hippocampus, hypothalamus, thalamus, and cingulate cortex.

Not long thereafter, another scientist, Paul MacLean, modified Papez' model of the circuit to add the amygdala and septum. While MacLean's model serves as the foundation of the limbic system studied today, it is a simplistic model that misrepresents the complexity inherent in the brain. The amygdala is a perfect example of this complexity. To understand the role of the amygdala in emotion involves appreciating that it is not a single structure but a collection of nuclei, each of which contains different inputs and outputs. We look more closely at these nuclei in action later in this primer, and it will become clear that although the collection of brain regions that make up the limbic system are important for emotion, there is not a

simple circuit of one-way connections at work in emotional experience.

At that point in the history of emotion research, there were two major conflicting accounts of what constitutes an emotion. One, the James-Lange theory, gave primacy to the body, the other, the Cannon-Bard theory, gave primacy to the brain. It took Staley Schachter and Jerome Singer to integrate both theories and propose the Two-Factor Theory of Emotion. This theory posits that there are two components to an emotion. One is a physiological process, and the other is cognitive appraisal of the bodily feeling and of contextual features associated with the emotion-eliciting event. Now go back to our scenario of an encounter with the snake, and compare and contrast the three different theories. Figure 5 will help you trace the differences, but see if you can trace them using Buddhist techniques for introspection.

Figure 5, far right side: Schematic of the Two-Factor Theory of emotion from Singer and Schachter, which proposes that emotions consist of both a physiological component and the cognitive appraisal of the emotion-eliciting event. Compare and contrast the three different theories of emotion.

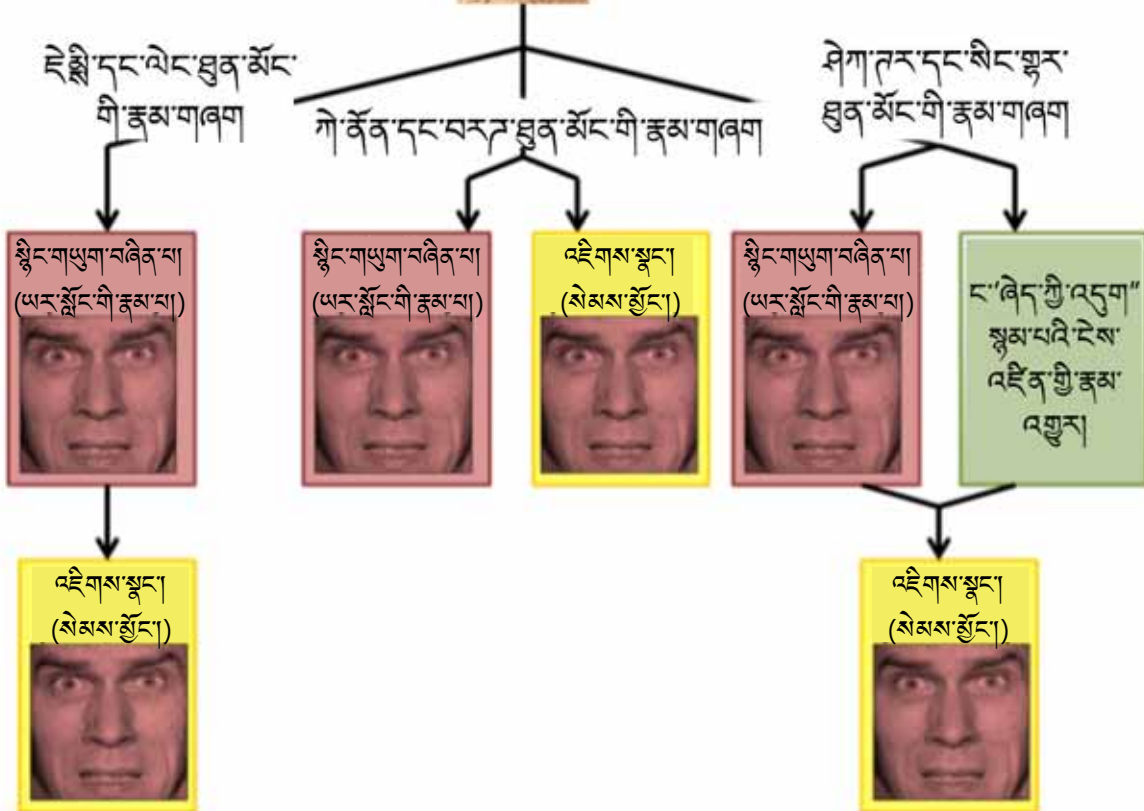
མ་ལག་གང་ལས་གྲུབ་པའི་ལྷན་ཁུལ་རྣམས་ཀྱི་ཚོགས་དེ་སེམས་ལྷོང་ལ་གནད་ཆེ་ཡིན་ཡོང་། སེམས་ལྷོང་གི་ལྷོང་བ་
 དང་འབྲེལ་བའི་རྒྱུ་དེ་ལ་སྤར་ལྷན་ཁུལ་གྱི་གཉེན་ལྷན་གྱི་འཁོར་ལམ་སྟབས་བདེ་དེ་འདྲ་ཞིག་མེད་པའི་གསལ་
 ཆ་འཕྲོད་དེས་རེད།

སེམས་ལྷོང་དང་འབྲེལ་བའི་ཞིབ་འཇུག་བྱ་བའི་རྒྱུ་དེ་ལ་ཀྱི་དུས་སྐབས་དེའི་འབྲེལ་བའི་མཚམས་དེར་སེམས་ལྷོང་སློང་
 རྣམ་བཤམ་གྱི་དུས་རེ་རྒྱུ་བའི་རྣམ་གཞག་གཅི་ཆེ་བ་གཉིས་བྱུང་ཞིང་། དེ་གཉིས་པོ་ཚུན་འགྲུབ་པར་ཞིག་རེད། གཉེན་
 བེ་སྐྱེ་ཞབས་ཅི་སྤྱི་དང་ལེད་གཉིས་ཀྱི་སྐབས་མོང་གི་རྣམ་གཞག་དེ་ཡིན་ཞིང་། དེས་ལུས་སྤུང་ལ་གཅིགས་སྤྱོད་ལ།
 གཉིས་པོ་ཀྱི་སྐྱེ་ཞབས་ཀའོ་ལྷན་དང་བར་པ་གཉིས་ཀྱི་སྐབས་མོང་གི་རྣམ་གཞག་ཡིན་པ་དང་། འདིས་ལྷན་པོ་གཅིགས་སྤྱོད་
 བྱུང་བ་རེད། དེས་སྤྱོད་ཞབས་མི་འཛིན་གྱི་སྤྱི་ལྷན་དང་ཇི་ལོ་སེམས་ལྷོང་གི་སྤྱི་ལྷན་ལ་རྣམ་གཞག་གཉིས་
 བོ་མཉམ་སྦྲེབ་བཞིན་ཏེ་ཆ་རྒྱུན་གཉིས་ལྷན་གྱི་སེམས་ལྷོང་རྣམ་གཞག་ཅེས་པ་ཞིག་གི་བྱོས་འཆར་བཏོན་ཡོད། རྣམ་
 གཞག་གི་པོ་ལྱོད་གཞིར་བྱས་ན་སེམས་ལྷོང་ཞིག་ལ་གྲུབ་ཆ་གཉིས་པོ་ཡོད་པར་སྤྲོ་སྤྲོན་བྱེད་ལ། དེ་དག་ལས་གཉེན་པོ་
 ལུས་ཁམས་དང་འབྲེལ་བའི་བྱེད་པོ་ཡིན་པ་དང་། གཞན་དེ་གི་སེམས་ལྷོང་སློང་བའི་བྱུང་བ་དང་སྤྱོད་པའི་ལུས་ལྷན་
 ཀྱི་ཚོར་བ་དང་སྐབས་འབྲེལ་གྱི་ཁྱེད་གཞིས་དག་ལ་དམིགས་བའི་དེས་འཛིན་རང་བཞིན་གྱི་བྱེད་པོ་ཡིན་པར་འདོད།

དཔེ་རིས། ༥ གཡས་རྒྱུ་དུ་གསལ་བ་དེ་གི་སྐྱེ་ཞབས་
 སིང་རྒྱར་དང་ཤེ་ཀ་ཏར་གཉིས་ཀྱིས་བྱོས་བཏོན་པའི་
 ཆ་རྒྱུན་གཉིས་ལྷན་གྱི་སེམས་ལྷོང་རྣམ་གཞག་གི་
 མཚོན་སྟོན་རི་མོ་རེད། རྣམ་གཞག་འདིས་སེམས་ལྷོང་
 རྣམས་ལ་ལུས་ལྷན་གྱི་ཆ་ཞིག་དང་སེམས་ལྷོང་སློང་
 བའི་བྱུང་བ་དང་སྤྱོད་པའི་དེས་འཛིན་གྱི་ཆ་ཞིག་སྟེ་ཆ་
 གཉིས་ཀ་ལྷན་པར་བཤམ། སེམས་ལྷོང་གི་རྣམ་གཞག་
 འདི་གསུམ་བོ་གཤིབ་སྤར་བཞིན་ཏེ་པོ་ཚུན་དབར་
 མ་སྐྱོན་མི་མ་སྐྱོན་གྱི་ཆ་ལ་རྟོག་ཞིབ་བྱོས།

མཚམས་འདིར་སྤར་གྱི་སྐྱེ་ལ་དང་འབྲེལ་བའི་བྱུང་བ་དེར་ཁྱོད་ཀྱིས་ཕྱིར་ལོག་
 བྱས་ཏེ། བོད་གསལ་རྣམ་གཞག་གསུམ་བོ་གཤིབ་སྤར་བྱེད་པ་བརྒྱུད་ནས་
 པོ་ཚུན་དབར་མ་སྐྱོན་མི་མ་སྐྱོན་གྱི་ཆ་ལ་རྟོག་ཞིབ་བྱོས། རྣམ་གཞག་དེ་དག་
 དབར་གྱི་ཁྱེད་པར་རྣམས་ལ་རྟེན་འབྲེད་བྱེད་པར་དཔེ་རིས་ ༥ ཡིས་ཁྱོད་ལ་
 རམ་འདེགས་བྱེད་མི་དུ། རོན་ཁུང་ཁྱེད་ཀྱིས་ནང་བ་སངས་རྒྱུས་པའི་ཁ་ནང་
 བལྟས་ཀྱི་ཐབས་ཤེས་དེ་འདྲ་ལ་བརྟེན་ནས་ཁྱེད་པར་དེ་རྣམས་རྟེན་འབྲེད་སྐབས་
 མིན་ལ་འདྲོ་སྟོན།

མིག་གིས་སྐྱེ་ལ་མཚོང་བ།
 (སྐྱེ་ལ་རྒྱུན་ལ་དམིགས་བའི་འདུ་ཤེས།)

Emotion in adaptation and survival

As you imagine coming upon our snake in the road, think for a moment about what might happen if you did not respond at all to the snake's appearance. Instead of a racing heart, muscle recoil, and thoughts like "I'm in danger", your body and brain responded as though you had happened upon a harmless stick. We've already noted that the evaluative side of an emotion involves judging the eliciting stimulus as good or bad, dangerous or safe. If the evaluation is coupled with preparatory bodily responses and a motivation to act upon the evaluation, you can see how emotions would be adaptive if they caused an organism to either pursue something advantageous or avoid something harmful.

It was this reasoning, in part, that inspired Charles Darwin to propose that emotions and emotional expressions are the product of evolutionary pressures and natural selection. Darwin was especially interested in expression of emotion, and carefully compared emotional expressions across species, human and non-human. In his principle of serviceable habits, he stated that the human facial expressions that we can observe today are derived from the facial movements observed in other species, including human ancestors, and which conferred an evolutionary advantage.

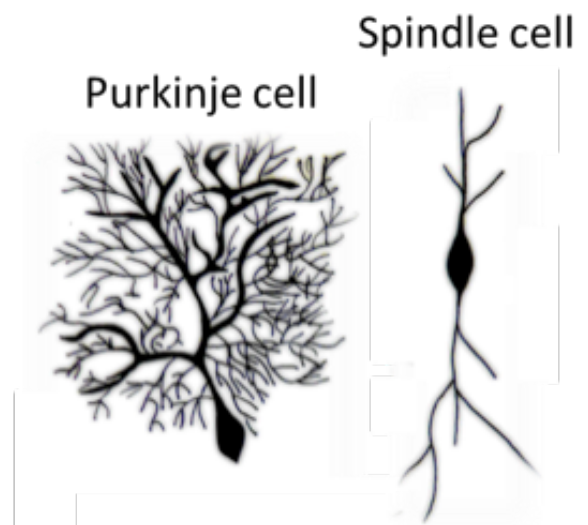
How might emotions confer an evolutionary advantage? Keep this question in mind as you go through this primer, as we will return to it later.

How do we know?

Recall from Primer I that Galen (131 – 201 AD) revolutionized the study of emotion by examining the effects of brain injuries and discovered that the brain, not the heart, was the primary system supporting thoughts and emotions. The practice of investigating the effects of localized and specific brain injury, or lesions, remains invaluable to neuroscientists. The cases of Phineas Gage and Henry Molaison [HM] are discussed in detail later, in box 6 and box 8 respectively. These case studies have provided powerful evidence for the neural systems supporting emotion and memory.

As we have seen in the first two neuroscience primers, much of what we know about the way the brain works has come when scientists have "taken a look around". Recall the illustrations in Primer II of different neuron types in the brain. These drawings were made after the discovery of staining methods that allowed individual neurons to be visualized. Notice how much you can predict about the function of a particular neuron based on appearance.

Figure 6: Purkinje and Spindle cell drawings based on reconstructions and drawings by Ramón y Cajal.

By way of an example, compare the form of a Purkinje cell with that of a spindle cell (figure 6). In Primer II we learned that the Purkinje cell is a particular type of neuron specific to the cerebellum. What does its structure suggest to you about its function? Given the number of dendrites and dendritic spines, you might correctly predict that Purkinje cells receive extensive input from nearby cells.

In contrast, the spindle neuron has a large cell body with a single axon and dendrite facing opposite directions, a morphology (form) that likely facilitates rapid communication across a great distance. With this in mind, you might predict that spindle cells are important for connecting distant neural regions in species of animals that have relatively large brains, and in fact, spindle neurons have been observed only in relatively large-brained species such as humans, elephants, and chimpanzees. These cells are thought to be important for some of the complex emotional processing that will be discussed in this primer.

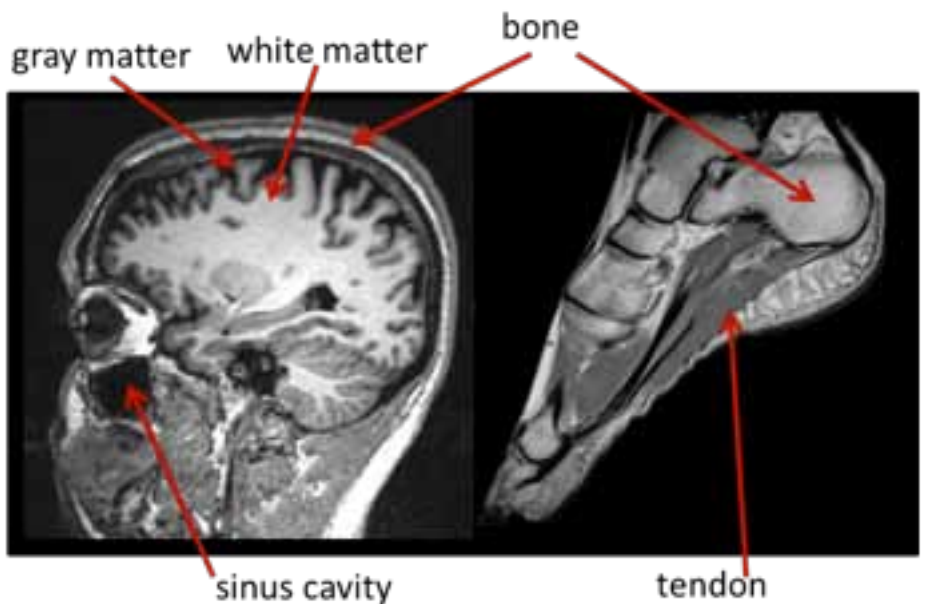
To further illustrate the power of visualization, now that you know the role of spindle cells, imagine the information that can be inferred if a scientist were to observe spindle cells in the brain of an animal that was previously thought not to possess this type of cell. In the example of the spindle cell, we see not only how the ability to visualize the shape of a cell tells us about its function, but also how the ability to locate and identify a specific class of cells in an organism's brain tells us about the cognitive operations of which that animal might be capable.

Neuroimaging

With an appreciation of the importance of visualizing the brain at various levels of detail, we now will spend some time discussing the methodologies that neuroscientists use to visualize brain morphology and function. Each method has strengths and weaknesses. As we shall see, these usually come in the form of a trade-off between spatial resolution, or the ability to discern two components of the brain that are located in close proximity, and temporal resolution, or the ability to discern two distinct neural processes that occur in close chronological proximity. Below we will explore the major methodologies used to investigate emotions, keeping in mind the strengths and weaknesses of each method.

New methods for imaging the body have aided major breakthroughs in neuroscience by permitting us to "see" things not visible to us before. Recall what the discovery of the telescope did for physics or of the microscope did for biology. The brain is particularly difficult to study because it is encased in bone and any interference with it may have disastrous effects on the organism's functions.

Figure 7: MRI images of a human head and foot. Notice that different types of brain tissue (cortical gray matter vs. white matter fiber tracks vs. bone) have characteristic contrast, or a difference in brightness.

Appreciation of the brain's complexity, and hence its likely functional significance, was stimulated in the early Twentieth Century by anatomist Ramón y Cajal's studies of dead tissue using staining techniques that revealed fine structural details of the brain (Figure 6). But the study of living, working brains only became possible with the rise of neuroimaging later in the century.

In the 1970's two scientists, Paul Lauterbur and Peter Mansfield, independently discovered that a strong magnetic field and radio waves could be used together to create images of the tissue inside of a body. The technique, called Magnetic Resonance imaging (MRI), relies on physical properties of water molecules and the fact that water molecules behave differently in a magnetic field depending on the type of tissue in which they are found (for example, bone versus brain tissue).

MRI is used to visualize and explore the structure of the brain, and has become extremely important for identifying and diagnosing pathology and disease. But think for a moment about this amazing innovation, which allows researchers to acquire detailed images of the brains of people who are alive, and which is safe enough to use many times and on people of all ages.

For example, MRI can be used to distinguish very subtle changes in cortical thickness that occur during development (see figure 8), as well as differences in cortical thickness among individuals or between groups of people. This method has revealed that long-term practitioners of loving-kindness meditation have increased gray matter in the temporo-parietal junction, a region of the brain thought to be important for understanding others' thoughts, desires, and emotions.

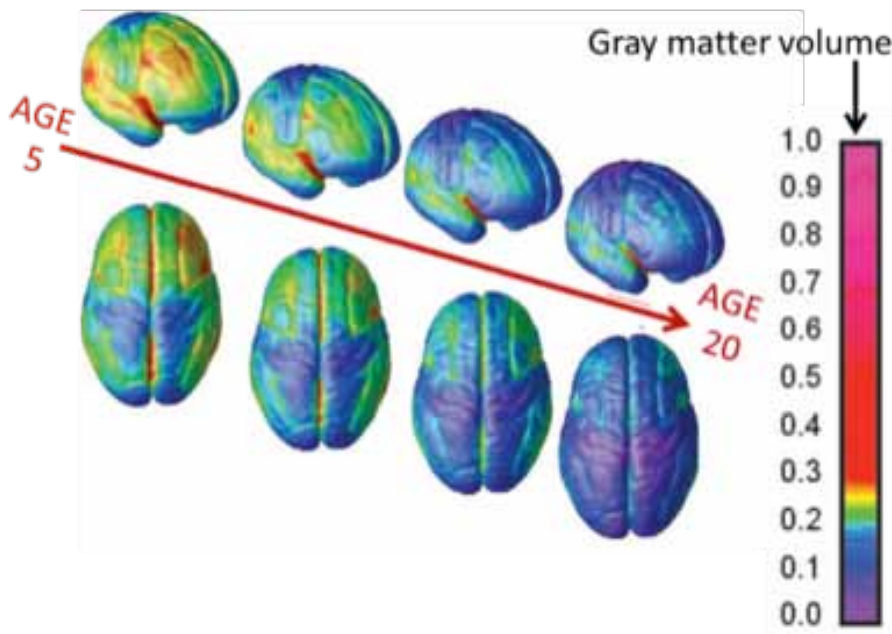

Figure 8: MRI scans were obtained from children every 2 years in order to explore the maturation of cortical gray matter, which generally involves loss of gray matter volume as excess neurons are pruned. Parts of the brain associated with more basic functions (motor and sensory) matured early. Last to mature were areas involved in planning and problem solving. The scale on the right is gray matter volume, with the areas that have the greatest volume appearing pink and red. Adapted from: <http://www.pnas.org/content/101/21/8174.full>

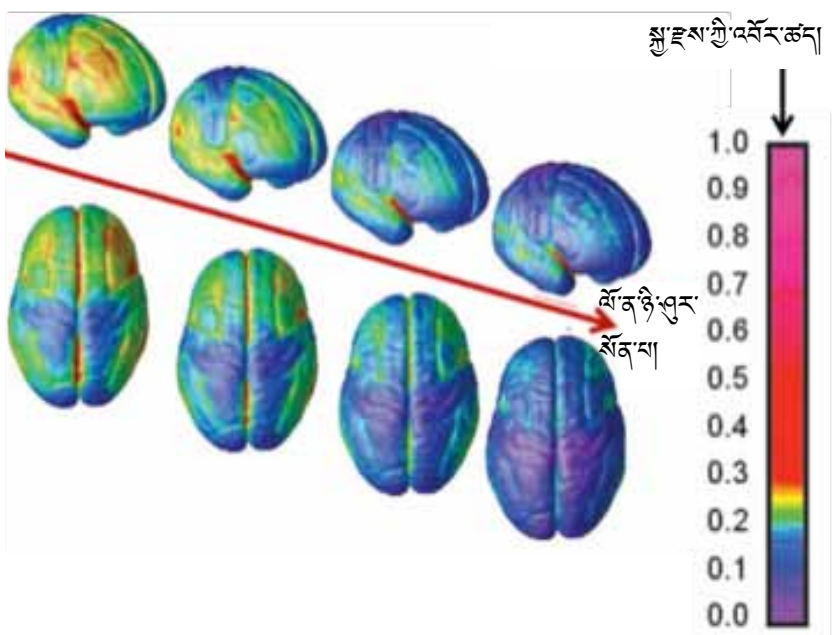
དུས་རབས་ཉི་ཤུ་པའི་ནང་ཕྱང་གནས་རིག་པ་བ་སྐྱེ་ཞབས་ར་མོན་མི་ཀ་ཉལ་གྱིས་ཚོན་འབྲུག་ཐབས་ཚུལ་མེད་སྟེང་
 པའི་སློབ་ས་ཕྱང་གྲུབ་རོ་ཉོ་དག་ལ་དབྱེ་ཞིབ་བྱས་པ་བརྒྱུད་ཟུང་པའི་ཆགས་བཞོན་གྱི་ཞིབ་པའི་གནས་ལུགས་(དཔེ་
 རིས། ༤)མང་པོ་སྤྱིར་མངོན་གྱུ་བ་བྱུང་བ་དེས་ཟུང་པའི་རྣམ་ཤེས་ལྡིང་གི་རང་བཞིན་ངོ་སྤོང་བ་དང་། དེ་ལ་བརྟེན་ནས་
 དེའི་བྱེད་ལས་ཀྱི་གནད་ཀ་ཤེས་པར་ཡར་སྐྱེལ་ཐེབས་ཡོད། འོན་ཀྱང་ལས་ལ་འབྲུག་བཞིན་པའི་ཟུང་བ་བསོད་པ་ཞིག་
 ལ་དབྱེ་ཞིབ་བརྟག་དབྱེད་བྱེད་པའི་མཐུན་ལམ་དེ་ནི་དུས་རབས་དེའི་མཐའ་མཇུག་ཏུ་དབང་ཚལ་དཔར་ལེན་འབྲུལ་ཆས་
 གསར་གཏོད་བྱས་པ་ཁོ་ན་ལ་བརྟེན་ནས་བྱུང་བ་ཞིག་རེད།

ལུས་ཕྱང་ནང་གི་ཕྱང་གྲུབ་ཀྱི་བརྟན་རིས་སྐྱེན་པའི་ཚེད་ཏུ་རྒྱུང་འཕྲིན་གྱི་རྒྱབ་ས་དང་ཁབ་ལེན་ར་བ་ཤུགས་ཆེ་མཉམ་
 སྟོན་བྱེད་ཏུ་བ་དེ་ཐོག་མར་གྱི་ལོ་ ༡༩༧༠ རོན་ཟངས་ནང་ཚོན་རིག་པ་སྐྱེ་ཞབས་པོ་ལ་ ལོ་ཁ་མང་དང་མི་ཉར་ མེན་
 སི་མེལ་ཏ་གཉིས་པོར་སོ་སོའི་རང་སར་རྙེད་རྟོགས་བྱུང་ཡོད། མིང་ལ་ཁབ་ལེན་མཉམ་འདར་པར་ལེན་(ཁབ་ལེན་སློབ་
 དཔར་)དུ་འཕོད་པའི་ཐབས་ཚུལ་འདི་ཚུའི་འདུས་རྒྱལ་དག་གི་གསུགས་འགྲུལ་གྱི་ཁྱད་ཆོས་དང་། ཚུའི་འདུས་རྒྱལ་དེ་
 དག་རང་ཉིད་གང་དུ་ཡོད་པའི་ཕྱང་གྲུབ་ཀྱི་རིགས་(དཔེར་ན། ཏུས་པའི་ཕྱང་གྲུབ་དང་ཟུང་པའི་ཕྱང་གྲུབ་དབར་གྱི་ཁྱད་
 པར་ལྟ་བུ)ལ་ལྟོས་ཏེ་ཁབ་ལེན་ར་བའི་ཁྱོད་དུ་འགྲུལ་སྟོན་བྱེད་ཚུལ་མི་འདྲ་བ་ཡོད་པ་བཅས་ལ་བརྟེན་པ་ཞིག་རེད།

ཁབ་ལེན་སློབ་དཔར་གྱི་འབྲུལ་ཆས་འདི་ཟུང་པའི་ཆགས་དབྱིབས་མིག་རོར་འཆར་བ་དང་དེ་ལ་ཞིབ་ལྟ་བྱ་ཆེད་དུ་བེད་
 སྟོན་བྱེད་ཅིང་། ཉན་གྱི་ཉམས་སློབ་དང་ནང་གི་ཚུལ་འབྲེད་རྒྱ་དང་རོ་རྟགས་གཅོད་རྒྱ་བཅས་ལ་ཉ་ཅང་གལ་ཆེར་གྱུར་
 ཡོད། འདིར་ཁྱོད་གྱིས་གསར་གཏོད་ངོ་མཚར་ཅན་འདིའི་སློབ་རྒྱུང་ཅམ་བསམ་གཞིག་ཅིག་གྱིས་དང་། འདིས་ཞིབ་
 འབྲུག་པ་དག་ལ་སྤྱོ་བོ་གསོན་པོ་ཞིག་གི་ཟུང་པར་ཞིབ་པའི་བརྟན་པར་ལེན་དུ་ཡོད་པར་བྱས་ཡོད་ལ། དེ་ཡང་ལོ་ན་མི་
 གཅིག་པའི་སྤྱོ་བོ་རྣམས་ཀྱི་སྟེང་དུ་ཕོག་གྱུག་གི་ཉེན་ཁ་མེད་པའི་རང་ཡང་ཡང་བེད་སྟོན་བྱེད་དུ་ཡོད་པ་ཞིག་ཡིན།

དཔེར་ན། འཆར་འཕེལ་གྱི་བྱེད་རིམ་བརྒྱུད་བཞིན་པའི་སྤྱོ་བོའི་ཟུང་པར་ཕྱུག་གི་མཐུག་ཚད་(དཔེ་རིས། ༡)ལ་སྤྱིར་
 ཐེབས་པའི་འགྲུར་བ་སྤོ་རྣམས་རྣམ་དབྱེ་འབྲེད་ཆེད་དུ་ཁབ་ལེན་སློབ་དཔར་མེད་སྟོན་བྱེད་ཆོག་ལ། དེ་བཞིན་དུ་མི་
 སྡེར་པ་མན་ཚུན་ཅམ། ཡང་ན་སྤྱོ་བོའི་ཚོགས་སྡེ་མན་ཚུན་དབར་གཤིབ་སྤུར་གྱིས་ཟུང་པར་ཕྱུག་གི་མཐུག་ཚད་ལ་གསལ་
 པའི་ཁྱད་པར་རྣམས་ངོས་འཛིན་བྱེད་པར་ཡང་བཞོལ་སྟོན་བྱེད་འབྲུལ། ཐབས་ཚུལ་འདིའི་བརྒྱུད་ནས་ཤེས་རྟོགས་བྱུང་
 བ་ཞིག་ལ། བྱམས་བརྗེའི་སློབ་སྦྱོར་ཉམས་ལེན་ཡུན་རིང་བྱས་སྟེང་པའི་སྤྱོ་བོ་རྣམས་ལ་རྣམ་འདབ་དང་གཙུག་འདབ་སྤེལ་
 པའི་ཆ་ལྟར་དེར་སྤྱོ་བོའི་འཕོར་ཚད་འཕེལ་ཆེ་བ་ཡོད་པ་རེད། དེ་ཡང་དེ་ལྟའི་སྤེལ་མཚམས་ས་ལྟར་དེ་གཞན་དག་
 གི་སེམས་དང་། འདོད་འདུན་དང་། སེམས་སྟོང་དཔོག་རྒྱ་བཅས་ལ་གལ་གནད་ཆེ་བ་ཡིན་པར་ངོས་འཛིན་བྱེད་པ་རེད།

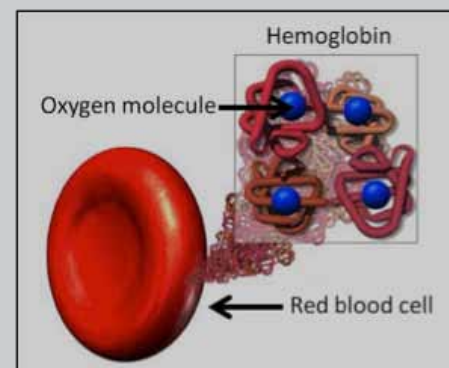
དཔེ་རིས། ༡ འདིར་གསལ་པའི་ཁབ་ལེན་སློབ་དཔར་
 གྱིས་ཟུང་པའི་སྤྱོ་བོར་བརྟན་རྣམས་ནི་ཟུང་པར་ཕྱུག་སྟེང་གི་སྤྱོ་
 རྣམས་ཀྱི་སྤྱོ་བོ་ཚད་ལ་ཞིབ་ལྟ་བྱེད་ཆེད་དུ་སྤྱོ་བོའི་སྟེང་དུ་ལོ་
 གཉིས་པའི་མཚམས་སུ་ཐེངས་ཤིག་ཟུང་པར་ལེག་ཡིན།
 སྤྱིར་ན་ལོ་ན་མངོན་ཏུ་འགྲོ་རིམ་བཞིན་དབང་ཅ་མ་གསུགས་
 ཐོལ་བ་རྣམས་ལ་འདྲེག་བཅོས་ཐེབས་པའི་དབང་གིས་སྤྱོ་
 རྣམས་ཀྱི་འཕོར་ཚད་ཉུང་དུ་འགྲོ་བ་རེད། དེ་ཡང་(འགྲུལ་
 སྟོན་དང་དབང་ཚོར་དང་འབྲེལ་བ་ལྟ་བུ)གཞི་རིམ་གྱི་བྱེད་
 ལས་དང་སྤེལ་པའི་ཟུང་པའི་ཆ་ལྟར་རྣམས་སྟོན་ལ་སྤྱོ་བོ་
 ཀྱི་ཡོད། བང་རིམ་སྤྱོ་བོས་སྤྱོ་བོར་ཆ་ལྟར་ནི་འཆར་
 འཕོད་དང་དགའ་སྟོན་དང་སྤེལ་བ་དག་ཡིན། དཔེ་རིས་
 ཀྱི་གལ་སྤྱོད་གསལ་པའི་བཤེར་ཐོ་དེས་སྤྱོ་བོར་འཕོར་
 ཚད་མཚོན་ཞིང་། དེ་དག་ལས་ཚོན་མདངས་ཐིང་སྤྱོ་བོར་
 དཔར་པོར་གསལ་བ་རྣམས་འཕོར་ཚད་མཐོ་ཤོས་ཡོད་ས་
 དག་ཡིན། ཆ་འཕྲིན་འདི་གང་ནས་འཆར་སྟོན་བྱེད་པའི་
 ལུངས་ནི་བྲ་ཐག་འདི་ཡིན། <http://www.pnas.org/content/101/21/8174.full>

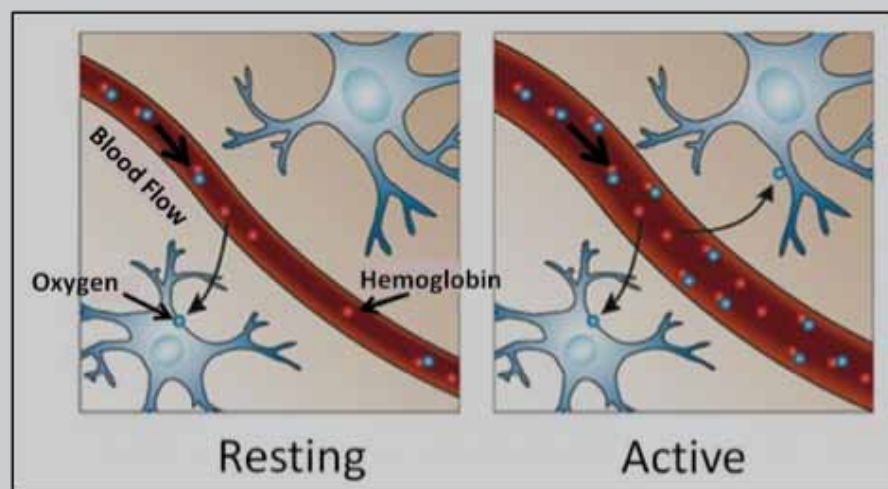
Box 2. IN-DEPTH: THE PHYSICS OF NEUROIMAGING

MRI: Recall that the human body is 60 % water and therefore is full of water molecules, each of which has two hydrogen nuclei containing one proton. Under normal circumstances, when a body is not in an MRI, these protons are randomly oriented in all directions. However, when that body is placed in the presence of a very strong magnetic field (commonly used MRI scanners contain a magnetic field that is 50,000 times greater than the Earth's gravitational field), a small percentage of the protons become aligned with the direction of the field. After a person is placed in this field, radio frequency pulses are applied, causing the protons to move perpendicular (at right angles) to the magnetic field and rotate, or **precess**, about the field's axis. Rotation by the precessing protons now generates an electrical current. Crucially, protons precess at characteristic but varying speeds and with characteristic voltage, depending on the type of tissue they are in. For example, protons in bone precess at a different rate than protons in cerebrospinal fluid. When the radio frequency is turned off, the protons return to alignment with the magnetic field and release energy, again at a speed characteristic of the type of tissue the proton is in. These differences are used to create **contrast**, or a difference in brightness, between differing types of body tissue.

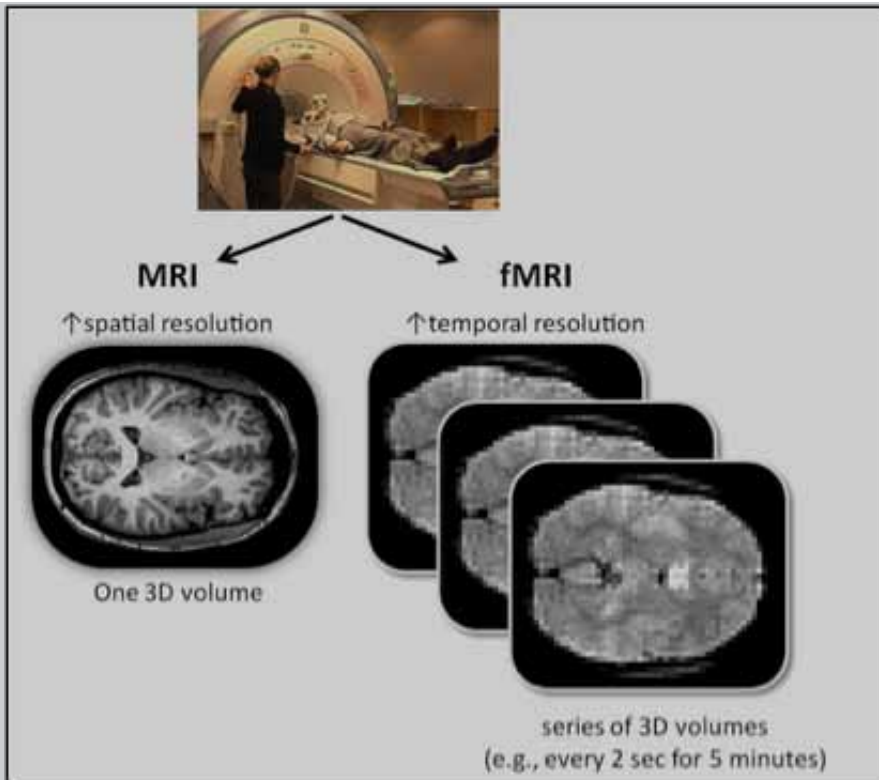
Functional MRI: You learned in Life Sciences Primer II that oxygen is consumed in active cells and is transported throughout the body by hemoglobin in red blood cells (pictured in the figure to the left). When hemoglobin is oxygenated, as shown in the figure below, it is diamagnetic, meaning it would be pushed away, or repelled, by a magnet. In contrast, when it is deoxygenated, it is paramagnetic, or attracted to magnetic fields. This slight difference leads to small differences in the MRI signal, which can become significant differences if more oxygenated blood is present in a region of the body.

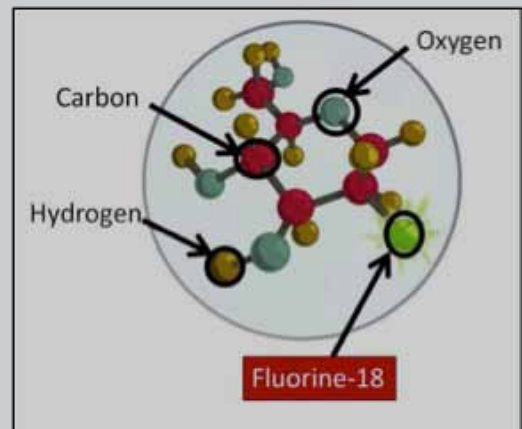
Crucially for MRI, when neurons become active the body sends more oxygenated blood to the region to support their demand for energy (see figure to the left). The blood flow peaks approximately 6 seconds after neural activity. Thus, by measuring changes in oxygenated blood flow throughout the brain, fMRI allows scientists to infer neural activity.

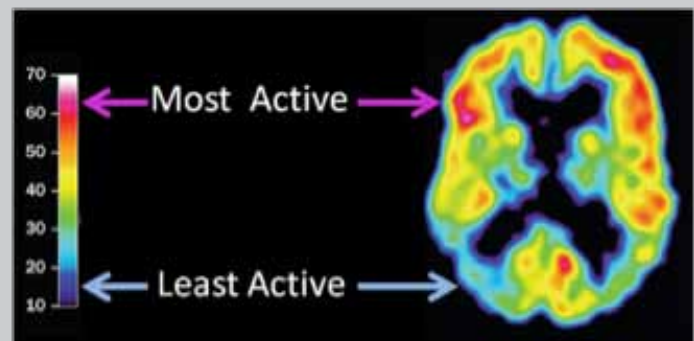
The changes in blood flow measured by fMRI are called the **Blood Oxygenation Level Dependent (BOLD)** contrast. Generally, a set of images from the entire brain is acquired every 2-3 seconds. Although this provides relatively good temporal resolution, to view the whole brain requires the scanner to move quickly through each slice, exciting and relaxing. This means that fMRI has relatively poor spatial resolution, as evident in the comparison between MRI and fMRI in the figure below.

PET: The principle underlying PET scanning is the use of radioactive isotopes. Recall from physics primer 2 that a radioisotope is an element that has fewer neutrons than the pure chemical element, and which therefore is unstable (in contrast to a stable isotope). Radioisotopes undergo positron emission or decay, a process in which a positron is emitted that eventually interacts with an electron to emit high energy particles called gamma photons.

Neuroimagers have capitalized on this physical process by using two techniques. First, they incorporate a radioisotope into a molecule metabolized or used by the body. Theoretically, any compound that the body uses can be “tagged” with a radioisotope and used in PET imaging, but the most commonly used biological molecule is a sugar called fluorodeoxyglucose (FDG), which the brain metabolizes as energy. FDG can be labeled with Fluorine-18 (see box above) to become the radioisotope 18F-FDG. After 18F-FDG is injected or consumed by the patient or study participant, it becomes concentrated in regions of the brain that are most metabolically active, since those are the areas that are preferentially utilizing energy in the form of sugar (specifically, glucose).

Second, as with all radioisotopes, 18 F-FDG has a characteristic rate of decay, which is called the uptake period. When most of the decay has occurred, the person can be placed in a scanner that detects gamma rays emitted throughout the brain. Areas that were most metabolically active during the uptake period will have the greatest concentration of the radioactive tracer (see figure on the left).

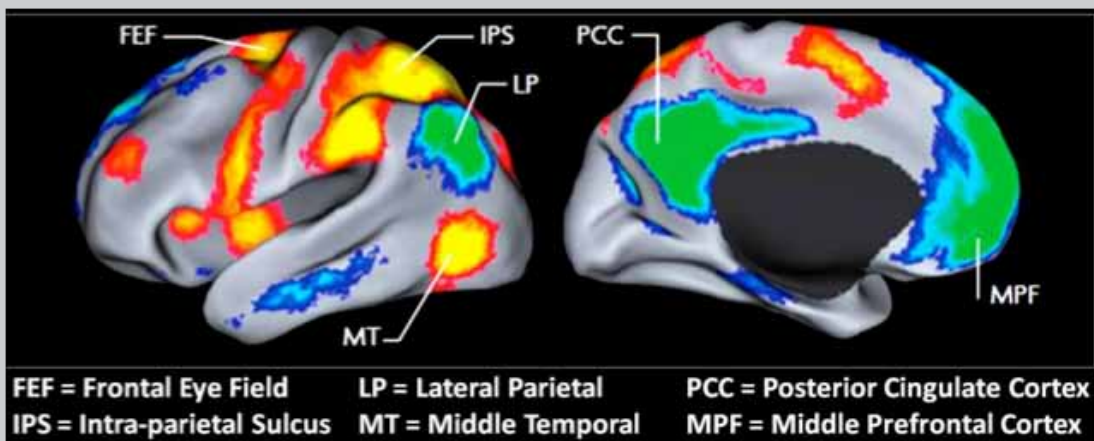
At this point, you might be wondering how researchers know that the temporo-parietal junction is involved in these aspects of social cognition. Information about the brain's activity and how networks in the brain function to produce cognition is known in large part because of studies using a technique called functional MRI (fMRI). Similar to MRI, fMRI works by exploiting differences in magnetic properties, in this case, oxygenated hemoglobin. Because "active" regions of the brain recruit oxygenated blood, fMRI allows researchers to determine which areas are relatively more active than others. To learn more about the physical processes underlying MRI and fMRI, see box 2.

Another neuroimaging technique that has been vital for understanding the neural systems that support emotion and memory is Positron Emission Tomography (PET). PET visualizes activity in the brain by introducing radioactively tagged molecules used by the brain (for example, glucose or neurotransmitters). Whereas fMRI traces short-term activation patterns, PET gives a more cumulative picture of activity patterns in various regions of the brain (for more detail on the physical processes underlying PET, see box 2). As illustrated later in this primer, PET imaging using radioactively labeled neurotransmitters such as dopamine has been crucial for understanding brain function.

Box 3. IN-DEPTH: CONSTRUCTING AN FMRI STUDY

Functional MRI allows researchers to detect changes in oxygenated blood flow that occur when a person is performing a task. But the most important part of designing an fMRI study is to pick an appropriate point of comparison with which to contrast the task of interest. To do this, researchers often use what is called a control task. Early on, when fMRI was just beginning to be used, researchers often compared their task of interest with a resting state, a period of time when the person lies still with their eyes closed and is not performing the task of interest.

Do you notice a potential problem with this method? Is the brain ever really truly at rest? Not long after studies were conducted this way, scientists noticed that not only is the brain never at rest, but when a person is not faced with an overt task, the human brain has a characteristic pattern of activity. This pattern of activity has come to be called the **default mode** or **resting state**, which we will discuss in more detail in primer IV. The characteristic pattern of brain activity seen in the default mode is shown in the images below.

Beyond the interest in what the brain is doing when it is not busy with a specific task, this discovery emphasized to researchers the importance of using a control task. The thinking behind the use of a control task is that by subtracting the BOLD activity detected during the control task from the BOLD activity detected during the task of interest, one is left with the activity that is specific to the task of interest.

With this in mind, let's try to design a study that will help us understand the neural systems related to processing

emotional facial expressions. First, imagine what you will have the subject do in the scanner. Remember, they will be lying down in a small tube and will have to remain very still. What will you have this man look at in the scanner?

Let's start by showing him a picture of someone with an emotional facial expression. Is this enough to get an accurate picture of how the brain processes emotional faces? Probably not, for several reasons. First, think back to other experiments you have done or read about and notice that most experiments involve many repetitions, because there is bound to be unwanted "noise" in a single repetition.

A basic principle of experimental design is that confidence in the final outcome is increased by taking repeated measures and then averaging them. For example, what if during presentation of this face, the subject suddenly remembers that they forgot to wish their friend happy birthday. If you were to look at the brain activity during this single event, you would not gain any understanding of the neural response to faces. For this reason, let us plan to show the same image several times so that the brain's response to each repetition can be averaged.

Now, by summing the response to each repeated showing of this photograph, we can get a pretty good idea of the brain activity that takes place when viewing a picture of this man with a surprised facial expression. However, is that all we want to know? Remember our initial question: What are the neural systems related to processing emotional facial expressions? Now, what should we add to the study to gain an understanding how the brain processes emotional facial expressions of all sorts?

གོང་གསལ་གྱི་གསར་ལྟོད་དེའི་བརྒྱུད་ནས་དགེ་མཚན་གང་ལྷན་དུ་བཞེ་ཆེད་
 དམིགས་ཀྱི་ལས་དོན་ཞིག་ལ་ཞུགས་པའི་བྲེལ་ཚུབ་ནང་མ་ཚུངས་པའི་གནས་
 གྲུབ་སུ་ཡུངས་པས་གང་ཞིག་བྱེད་བཞིན་པ་དེ་ཤེས་ཐུབ་ཡོད། དེས་ཞིབ་
 འཇུག་པ་རྣམས་ལ་གཞི་འཛིན་བྱེད་སློབ་ཀྱི་གནད་ཀ་ཅི་ལྟར་ཆེན་པོ་ཡིན་པ་
 བཞུགས་པར་ཡོད། དེ་ཡང་གཞི་འཛིན་བྱེད་སློབ་ལ་སློབ་སློབ་བསྟེན་པའི་
 རྒྱལ་སྤྱིའི་ལས་མ་སློབ་འདི་ལྟ་སྟེ། བརྟུག་གཞིའི་བྱེད་སློབ་ཀྱི་དུས་རིང་དུ་
 རྟེན་པའི་ཞུགས་པའི་ཚོམ་ཚད་གཞིར་སློབ་པའི་བྱ་འགུལ་དེ་ལས་སྤར་གཞི་
 འཛིན་བྱེད་སློབ་ཀྱི་དུས་རིང་དུ་གསལ་བའི་ཞུགས་པའི་ཚོམ་ཚད་གཞིར་སློབ་
 པའི་བྱ་འགུལ་དེ་མི་བ་ལས་བརྟུག་གཞིའི་བྱེད་སློབ་དང་དམིགས་བཀའ་འབྲེལ་
 པའི་བྱ་འགུལ་དེ་ལྟ་ལྟར་ལུས་འོང་བ་དེ་རེད།

འདི་ཉིད་སེམས་ལ་བརླུང་བཞིན་དུ་ང་ཚོས་སེམས་སྤོང་མཚོན་བྱེད་ཀྱི་
 གཤོང་པའི་རྣམ་འགྲུར་དང་འབྲེལ་བའི་བྱེད་འཇུག་པའི་དབང་བཟུགས་མ་ལག་དག་གི་སློབ་རྒྱུ་ལོན་སྟེ་རྒྱུར་པའི་ཤེས་སྤོང་གི་རྒྱུད་ཀྱི་ཞིག་གི་འཆར་འགོད་བྱ་
 རྒྱུར་འབད་བཅོལ་བྱ་ཡིན། དེ་ལ་ཐོག་མའང་འཁེར་ཆས་ནང་བརྟུག་གཞིའི་མི་དེར་བྱ་གཞག་གང་ཞིག་བསྐྱུབ་ཏུ་འཇུག་རྒྱུའི་སློབ་མཉམ་འཛོག་བྱེད་དགོས། འདིར་བརྟུག་དགོས་པ་
 ཞིག་ལ་སྤྱི་བོ་དེ་སྤྱི་བྱ་རྒྱུར་བྱ་ཞིག་གི་ནང་འབྲེད་ཉལ་བྱས་ཏེ་སློབ་དགོས་པ་དང་། དེ་ཡང་ཆེས་འགྲུབ་མེད་དང་སློབ་དགོས་པ་དེ་རེད། དེས་ན་བཤེར་ཆས་དེར་བརྟུག་པའི་སྤྱི་བོ་
 དེའི་མིག་གང་ལ་གཤོང་དུ་འཇུག་རྒྱུ་ཡིན་ནམ།

སྤྱི་བོའི་སེམས་སྤོང་མཚོན་བྱེད་ཀྱི་གཤོང་པའི་རྣམ་འགྲུར་གསལ་བའི་པར་རིས་ཤིག་ང་ཚོས་མི་དེར་བསྟུན་པའི་སློབ་རྒྱུ་བྱ་གཞག་འདིའི་འགོ་བརྩམས་པར་བྱ། སེམས་སྤོང་མཚོན་
 བྱེད་ཀྱི་གཤོང་པའི་རྣམ་འགྲུར་ཐད་ཡུངས་པས་བྱེད་འཇུག་འི་ལྟར་འགྲུབ་ཚུལ་སློབ་འདི་བཞིན་དུ་རྒྱུ་ལོན་བྱེད་པར་
 ཐབས་ཤེས་དེ་ཙམ་གྱིས་ཚོགས་པས་ཞེན། རྒྱ་མཚན་མང་པོ་ཞིག་ནས་བསམས་ན་དེས་མི་ཚོགས་པ་ཡིན། དང་པོ་ནི།
 ཁྱོད་ཉིད་ཀྱིས་སློབ་ཚད་བསྐྱབས་སྤོང་བའམ་བཟུགས་སྤོང་བའི་བརྟུག་དབྱེད་གཞན་དག་རྣམས་འདིར་བྱིར་བརྟུག་
 ཞིག་གིས་དང་། བརྟུག་དབྱེད་དེའི་རིགས་པལ་མོ་ཆེར་བསྐྱར་ལྟུང་ལན་མང་བྱས་ཡོད་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤེས་ཡོད། དེ་
 བྱི་བསྐྱབ་ཐེངས་དེ་འདི་ནང་མཁོ་མེད་ཀྱི་ “སྐད་ཅོར” རིགས་འཆངས་དེས་པའི་རྒྱ་མཚན་གྱིས་ཡིན།

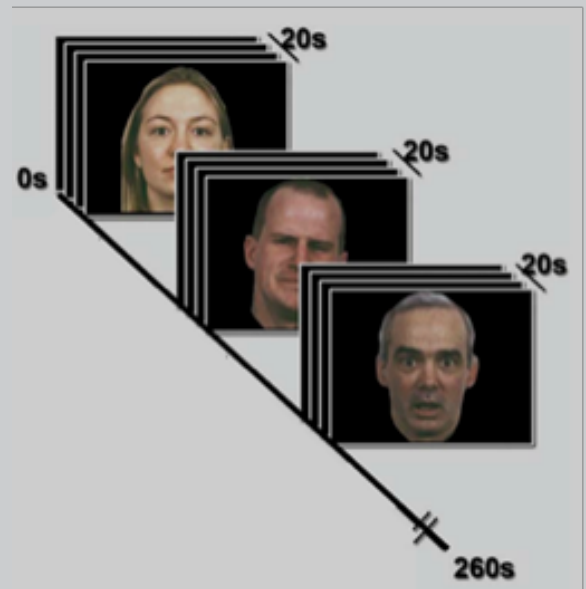
བརྟུག་དབྱེད་ཞིབ་འཇུག་རིགས་བཀོད་སྤྱིག་བྱེད་པའི་གཞི་རིམ་གྱི་རྩ་འཛིན་ཞིག་ནི་ཐབས་ཤེས་ལན་མང་པོར་
 ལྟུང་བ་དང་། དེ་དག་གི་ཆ་སློབ་སུ་བརྩེས་པ་བཅས་ལ་བརྟེན་ནས་མཐའ་མའི་བྱུབ་དོན་དེར་གཤོང་འཛོག་ཆེ་བ་རྟེན་
 པ་དེ་རེད། དཔེར་ན། གཤོང་པའི་འདི་ལྟར་བསྟུན་པའི་སྐབས་དེར་གཤོང་ཏེ་སློབ་དུ་བརྟུག་གཞིའི་མི་དེས་རང་གི་
 སྤོགས་པོར་སྤྱོད་སྤྱོད་ཀྱི་འཆར་མའི་བསྐྱར་རྒྱུ་ལྟར་འཇུག་པའི་ཚོམ་ཚད་ལ་ལན་གྱི་ཚུལ་
 དུ་ཐོན་པའི་དབང་ཆའི་རྣམ་འགྲུར་སློབ་ཤེས་རྟོགས་ལོན་རྒྱུར་ལན་ཐོགས་གང་ཡང་མི་ཡོང་བ་རེད། རྒྱ་མཚན་འདི་ལ་བརྟེན་ནས་ང་ཚོས་གཤོང་པའི་གཅིག་བྱེད་ལན་མང་སྟོན་
 རྒྱུར་སེམས་ཐག་གཅོད་དགོས་ལ། དེ་ལ་བརྟེན་ནས་ལན་འདི་སྐབས་ཀྱི་སྤྱི་བོ་ཡང་ལན་རྣམས་འགྲུར་དག་གི་ཆ་སློབ་སུ་བརྩེ་བྱུང་བ་དང་འགྲུར་རྒྱུ་རེད།

ད་ནི་ང་ཚོས་གཤོང་པའི་དེ་ཉིད་ལན་མང་བསྐྱབས་ཏེ་བསྟུན་པ་ལས་སོན་པའི་ཡ་ལན་གྱི་ཐོ་གྲངས་རྣམས་
 སྤོགས་གཅིག་ཏུ་བསྐྱེད་སུ་ལས་ཉར་སང་པའི་གཤོང་པའི་རྣམ་འགྲུར་སྟོན་པའི་པར་རིས་མཐོང་དུས་བརྟུག་
 གཞིའི་མི་དེའི་སྤྱི་བོ་ཐེངས་པའི་བྱ་འགུལ་སློབ་འཛོམ་ལོ་རྟོགས་གང་མཚམས་ལོན་ཐུབ། འོན་ཀྱང་ང་
 ཚོས་ཤེས་འདོད་པ་ནི་དེ་ཙམ་ཞིག་ཡིན་ནམ། ང་ཚོའི་ཐོག་མའི་དེ་བུ་གང་ཞིག་ཡིན་པ་འདིར་བརྟུག་དགོས།
 དེ་ནི་སེམས་སྤོང་མཚོན་བྱེད་ཀྱི་གཤོང་པའི་རྣམ་འགྲུར་དག་ལ་དབྱེ་གཅོད་བྱེད་པའི་དབང་བཟུགས་མ་ལག་
 རྣམས་གང་དག་ཡིན་ནམ་ཞེས་པ་ཡིན། དང་ཚོས་སེམས་སྤོང་མཚོན་བྱེད་ཀྱི་གཤོང་པའི་རྣམ་འགྲུར་ཀུན་ལ་
 ཡུངས་པས་བྱེད་འཇུག་མི་འདྲ་བའི་ལྟར་འགྲུབ་ཚུལ་སློབ་ཤེས་ལོན་པར་དེ་ཡོད་ཤེས་སྤོང་གི་རྒྱུད་ཀྱི་ཞིག་དེར་
 གང་ཞིག་སྟོན་ལ་འདེབས་དགོས་སམ།

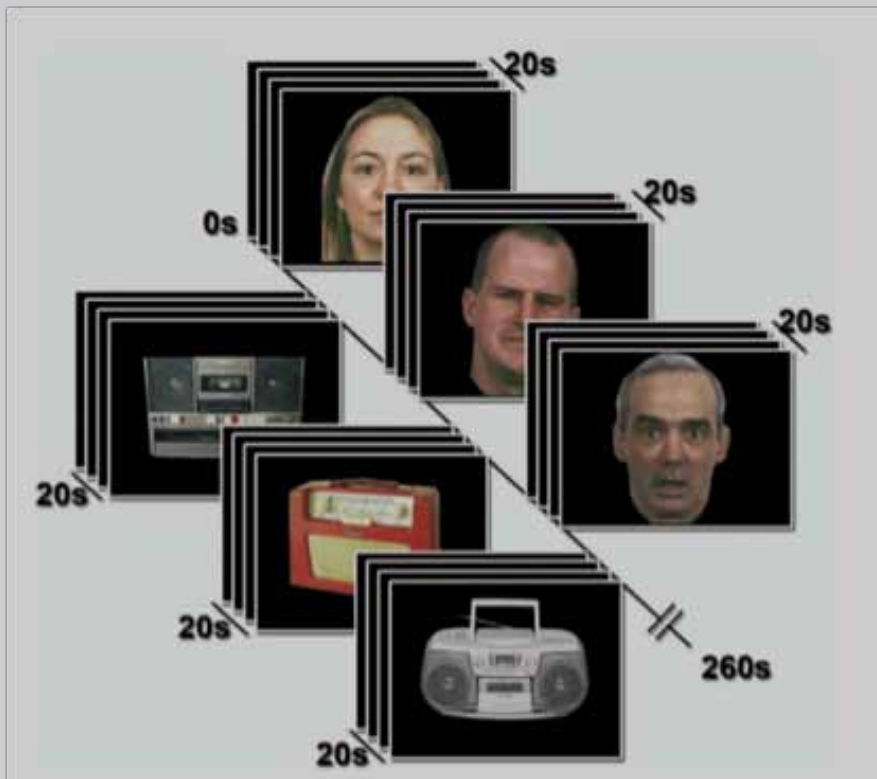
One thing we can do to get a fuller picture, is to show multiple examples of several different facial expressions and averaging the BOLD activity that is elicited. But remember that we still have the background problem. With what do we compare the activity that takes place during this active portion of the study? First, let's think about what might be active during this task that is not specific to our question. There will certainly be visual processing because a picture is being viewed. There is also likely to be neural activity related to attention, since participants are actively attending to the stimuli that are being presented.

This is the point where we need to design a control task that will allow us to subtract all of the neural activity that is non-specific to our interest in emotional face processing. What would you use as a control task?

Shown to the left is the complete study design that one research group used to investigate emotional facial expressions. For their control task, they showed photographs

of radios that are matched to the face photographs according to the amount of light contained in the picture and the length of time they are presented. Thus, by subtracting the BOLD activity that occurs during the control task from that which occurs during the emotional face task, presumably all that is left is the neural activity that is unique to viewing emotional faces.

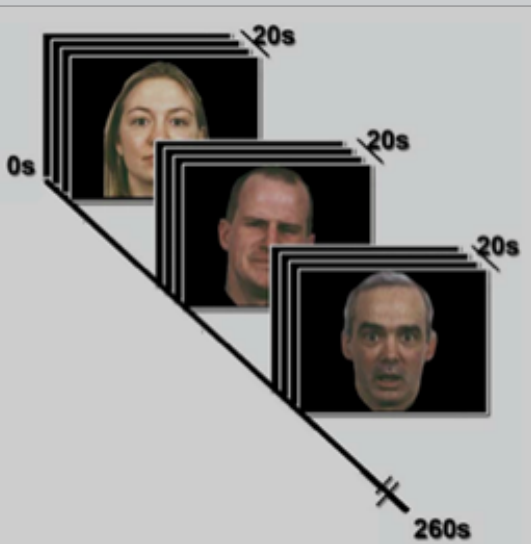

Why do you think they used radios?

At this point, you may notice many other questions that will be important to this study design. For example, who are the people looking at the photographs? Are they all males, or are there males and females? Are they children or adults? Can you think of other variables that

might be important in studying people's processing of emotion expressions?

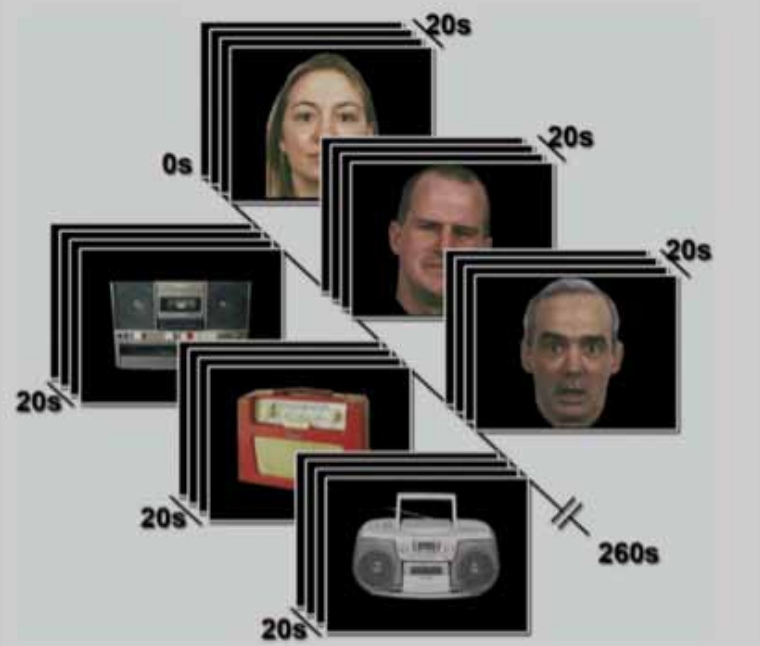
In this particular study, the researchers aimed to examine whether people who have social anxiety disorder (SAD) respond differently to emotional facial expressions. Persons with SAD have excessive fears about what others see and think about them, and are often biased to attend to critical or threatening facial expressions. As you might imagine, their ability to act in social situations such as public speaking is often badly affected.

གནས་ཚུལ་མེ་ཚང་ཞིག་མཐོང་བའི་ཆེད་དུ་རྩོམ་གྱི་ཚུ་གཅིག་ཡོད་པ་ནི་གཤོང་རིམ་གྱི་རྣམ་འགྲུལ་མི་
 འདྲ་བའི་དཔེ་མཚོན་མང་པོ་བསྟན་པའི་སློབ་ཁྲིམས་ཞུགས་པའི་ཆུང་ཆུང་ཚང་གཞིར་སློབ་པའི་བྱ་འགྲུལ་རིགས་
 གང་ཐོན་པ་རྣམས་ཀྱི་ཆ་སྟོན་མཐོང་བའི་ཆུ་དེ་རེད། འོན་ཀྱང་ད་དུང་རྩོམ་རྒྱུ་ལོངས་ཀྱི་དཀའ་ངལ་
 དེ་སེལ་གྱི་བསྟན་ཡོད་པ་བྲན་དགོས། དེ་ནི་ཞིབ་འཇུག་གི་རིམ་བཞི་སླེན་ཡང་བའི་དུས་རིམ་འདིའི་རིང་
 ལ་བྱུང་བའི་བྱ་འགྲུལ་རྣམས་གཞི་གང་དང་གཤམ་བ་སྟུང་གྱི་ཡིན་ནམ་ཞེས་པ་དེ་རེད། ཐོག་མཐར་
 རྩོམ་པའི་བྱ་གཞག་འདིའི་དུས་རིང་ལ་ཐང་ཀའི་བརྟུག་དབྱེད་དང་མ་སློལ་ཡང་སློན་ཡང་བ་ཡིན་པའི་ཆ་
 རྒྱུན་གང་དང་གང་ཡོད་རུང་བའི་སློབ་རྩོམ་བསམ་གཞིག་གི་ཡོད་པ། དཔེ་རིམ་ལ་མིག་གཏོད་བཞིན་
 དུ་འཁོད་པའི་རྒྱ་མཚོན་གྱིས་མཐོང་ཆོར་གྱི་བྱེད་རིམ་རྣམས་ཀྱི་ཕྱི་ལོ་འཁོད་ཡོད་པ་ནི་གཤོང་མི་ཟ།
 བརྟུག་དབྱེད་འདིར་ཆ་ཤམ་ལེན་མཁན་རྣམས་ཀྱིས་རང་ལ་གཏོད་པའི་སླུལ་རྒྱུན་དེ་དག་ལ་བྱུང་ཤོད་
 བོས་དམིགས་པ་གཏོད་ཀྱི་ཡོད་པར་བརྟེན་སློབ་ཆེ་གཅིག་ཏུ་གཏོད་པ་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་ཆའི་བྱ་འགྲུལ་
 རྣམས་ཀྱང་ཡང་སང་དེས་ཡིན།

མཚམས་འདིར་རྩོམ་གཞི་འདིར་བྱ་གཞག་ཅིག་གོ་སློག་གི་བྱེད་དགོས་པ་ཡོད། དེ་ལ་བརྟེན་ནས་སེམས་
 རྩོད་མཚོན་གྱི་གཤོང་རིམ་དེ་གཏོང་དང་འབྲེལ་བའི་རྩོམ་པའི་དམིགས་འཇུག་གི་བྱ་གཞག་དེ་དང་མ་སློལ་བའི་དབང་ཆའི་བྱ་
 འགྲུལ་རྣམས་དེ་འབྲེད་གསལ་བོར་བྱེད་
 ལུབ་རྒྱ་རེད། དེས་ན་གང་ཞིག་ལ་གཞི་འདིར་བྱ་གཞག་ཏུ་བརྟུང་ངམ།

གཤམ་སུ་གསལ་བ་དེ་ནི་ཞིབ་འཇུག་ཚན་པ་ཞིག་གིས་སེམས་རྩོད་
 དང་སླེལ་བའི་གཤོང་རིམ་རྣམས་འགྲུལ་ལ་དབྱེད་ཞིབ་བྱེད་སྐབས་སུ་བེད་
 སློབ་བྱས་པའི་དབྱེ་ཞིབ་བཞོད་བྱས་ཆ་ཚང་ཞིག་རེད། བར་རིམ་སྟེང་
 གི་འོད་མདངས་ཀྱི་ཚད་དང་འབྲེལ་བའི་གཤོང་རིམ་ལུན་བཅས་
 ཀྱི་ཆ་ནས་གཤོང་རིམ་གསལ་བའི་བརྟུག་བར་དེ་དག་དང་ཆ་འབྲིགས་
 པའི་རྒྱུ་འབྲེལ་འབྲེལ་གྱི་བརྟུག་བར་དེ་དག་ལོ་ཚོས་གཞི་འདིར་
 བྱ་གཞག་གི་ཆེད་དུ་བསྟན་པ་རེད། དེས་ན་སེམས་རྩོད་མཚོན་པའི་
 གཤོང་རིམ་དང་སླེལ་བའི་བྱ་གཞག་གི་སྐབས་སུ་བྱུང་བའི་ཞུགས་པའི་
 ཆུང་ཆུང་ཚང་གཞིར་སློབ་པའི་ཆུ་དེ་རེད། དེས་ན་སེམས་རྩོད་མཚོན་པའི་
 བྱ་གཞག་གི་སྐབས་སུ་འབྱུང་བའི་ཞུགས་པའི་ཆུང་ཆུང་ཚང་གཞིར་སློབ་པའི་
 བྱ་འགྲུལ་དེ་རྣམས་འབྲེལ་བྱེད་པའི་སློབ་པའི་གང་ཞིག་ལྟ་མང་ལུས་
 པ་དག་ནི་སེམས་རྩོད་མཚོན་པའི་གཤོང་རིམ་ལ་ལྟ་བུའི་སྐབས་རང་དང་
 དམིགས་བཀའ་སླེལ་བའི་དབང་ཆའི་བྱ་འགྲུལ་དག་ཡིན་པར་ཡིད་ཆེས་
 བྱེད་ཀྱི་ཡོད།

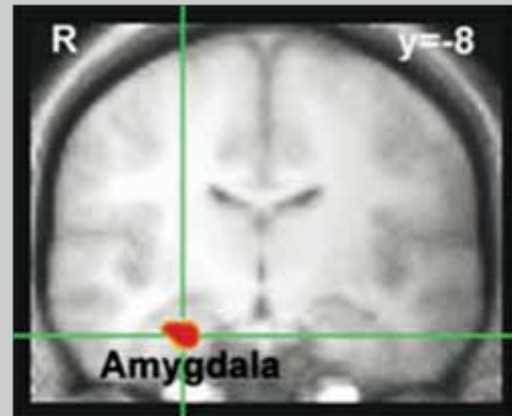
ཁྲིད་ལྟར་ཁོང་ཚོས་བྱ་གཞག་འདིར་རྒྱུང་འབྲེལ་འབྲེལ་བེད་སློབ་བྱས་པ་དེ་ཅིས་ཡིན་ནམ།

ཉམས་ཞིབ་ཀྱི་བཞོད་སློབ་འདི་ལ་གཤམ་གནད་དུ་འགྲུལ་རིམ་བའི་ཕྱི་བཀའ་མང་པོ་ཞིག་མཚམས་འདིར་ཁྲིད་ཀྱི་བསམ་སློབ་འཁོར་ཡོད་སྲིད། དེ་དག་ནི་དཔེ་རེད། འདྲ་བར་དེ་
 དག་ལ་ལྟ་མཁན་གྱི་མི་དེ་དག་སུ་ཡིན་ནམ། ཁོ་ཚོ་ཀུན་སློབ་པ་ཡིན་ནམ། འོན་ཏེ་ཁོ་ཚོའི་ཁྲིད་དུ་སློབ་པ་དང་བྱེད་མེད་གཉེས་ཀ་ཡོད་དམ། ཁོ་ཚོ་སུ་ལྟ་མཁན་ནམ། འོན་ཏེ་ཁོང་
 ཚོའི་ཁྲིད་དུ་དང་མཁའ་ཡོད་དམ། སེམས་རྩོད་གི་རྣམ་འགྲུལ་དག་ལ་མི་རྣམས་ཀྱིས་དབྱེ་གཏོང་བྱེད་པའི་ཆུང་ཆུང་ཚང་གཞིར་སློབ་པའི་ཆུ་དེ་རེད། ཉམས་ཞིབ་བྱེད་པར་གཤམ་གནད་ཀྱི་གནས་
 བབ་བརྟུང་བའི་(གནས་སྟངས་)རིམ་མེད་གཞན་དག་གང་ཡང་ཁྲིད་ཀྱི་བསམ་སློབ་འདི་ལྟུག་གསལ་ལྟ་ཡིན་སྲིད།

བྱེད་བྱ་ཏུ་སྐབས་འདིའི་ཉམས་ཞིབ་ཀྱི་བྱ་གཞག་ནང་། ཞིབ་འཇུག་པ་རྣམས་ཀྱིས་སེམས་རྩོད་དང་སླེལ་བའི་གཤོང་རིམ་རྣམས་འགྲུལ་དེ་དག་ལ་ཚོགས་འབྲེལ་སེམས་འཚབ་འཇུག་
 སློབ་(བསྟན་མིང་དུ། SAD ཚོགས་འབྲེལ་འཚབ་སློབ་)ལོག་པའི་མི་རྣམས་ཀྱིས་ལ་ལན་མི་འདྲ་བ་སློབ་མིན་ལ་བརྟུག་པ་བྱ་རྒྱུའི་དམིགས་ལུས་བརྟུང་ཡོད། ཚོགས་འབྲེལ་
 འཚབ་སློབ་ལོག་པའི་མི་རྣམས་རྒྱུན་དུ་མི་གཞན་གྱི་ལྟ་སྟངས་དང་བསམ་སྟངས་ལ་ཡང་རྩོ་འཚབ་ཏུ་ཚང་ཆེན་པོ་བྱེད་པ་དང་། ལྟ་བུ་ལ་བརྟུང་བའི་སློབ་འདོན་པའི་འདུགས་
 ལྟར་སླུལ་བར་མཚོན་པའི་གཤོང་རིམ་རྣམས་འགྲུལ་དག་ལ་དམིགས་བཀའ་ཀྱིས་དོ་སྣང་སློབ་པ་རེད། ཁྲིད་ཀྱིས་ཚོད་དཔག་བྱེད་པའི་སེམས་འཚབ་སློབ་ཀྱི་འདི་དག་གིས་ཁོང་ཚོར་

If you wanted to design a study to investigate how the brains of individuals with SAD differ from those of people who do not suffer this social disorder, how might you apply the task described above?

These particular researchers gave the task to two different populations: 10 people with SAD, and 10 without. They found that when they compared the two groups, the SAD group had more activity in the amygdala in response to the negative emotion faces minus the radio control. The amygdala is known to be important for the fear response to threatening stimuli, and it is likely that excessive activity in this brain region is related, at least in part, to excessive social anxiety.

How to design research with imaging

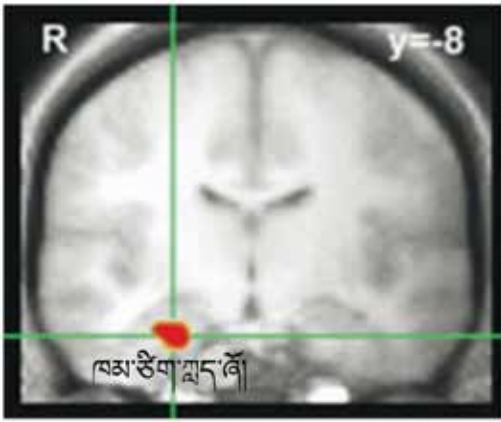
As you might imagine, particularly after reading **box 3**, the most important aspect of functional neuroimaging (fMRI and PET) is to design an appropriate task that will allow researchers to examine the neural systems relevant to their topic of study. In fact, the snake story, which we have revisited many times and will continue to revisit throughout the primer, has been employed in fMRI studies of emotion. This technique, called **emotion induction**, draws on the human imagination to produce changes in mental and bodily states.

Remarkably, many of the systems that are active when a person imagines a situation also are active when the person experiences that same situation. This process is called simulation and will be explored more thoroughly below. Emotion induction therefore can be used in studies to investigate the neural and bodily systems important for different emotions. One study used emotional stories, including our snake story, to explore whether the same neural systems are active across all inductions of the same type (in this case, fear).

Now, let us contrast the snake story with a second emotion induction story used in the same study:

You are lounging on a cushy floor pillow, opening a new book. You glance up as your puppy trots over and wiggles into your lap. As her small body relaxes, you sense both your hearts beating evenly. Tenderly petting her soft fur cultivates a lovely sense of ease. You feel an affectionate happiness.

ལྷན་ཚུལ་འདི་དག་གིས་ཁོང་ཚོར་དམངས་ཁོད་དུ་གཏམ་བཤད་བྱ་རྒྱུ་མཚོན་པའི་ཚོགས་དབུས་སུ་
བསྐྱེད་རྒྱུ་ལེགས་ཤིང་གསུམ་ལ་འགྲུབ་ཆེན་པོ་སྤོང་གི་ཡོད།

གལ་ཏེ་ཚོགས་འཚབ་འཁྲུག་སློབ་མོག་པའི་སྐྱེ་བོའི་ལྷན་པ་དང་བསྐྱེད་ན་དེ་ལྟའི་འཁྲུག་སློབ་མོག་པའི་
སྐྱེ་བོའི་ལྷན་པ་རྣམས་ཚུལ་ལྷོ་ལྷན་མི་འདྲ་ཚུལ་ཐད་ལ་བརྟུག་དབུང་ཞིབ་འཇུག་བྱ་རྒྱུ་དམིགས་ཏེ་ཁོད་
ཀྱིས་ཉམས་ཞིབ་འཇུག་པའི་ཞིག་བཞུགས་བྱེད་པའོ། ལོང་དུ་འབྲེལ་བཤད་བྱས་པའི་བྱ་བའི་ཞིབ་ཞུ་
ཀྱིས་འཇུག་སྤོང་བྱེད་བྱེད།

སྤྱི་ལོ་ཞིབ་འཇུག་པ་དག་གིས་འདི་བྱེད་སྤོང་མིའི་ཚོགས་སྡེ་གཉིས་ཏེ། ཚོགས་འཚབ་འཁྲུག་སློབ་མོག་
པའི་མི་ ༡༠ དང་མ་ལོག་པའི་མི་ ༡༠ ཡི་ཚོགས་སྡེ་གཉིས་ལ་བཞོ་འབྲེལ་བྱས་ལ། དེ་ནས་ཚོགས་སྡེ་

གཉིས་པོ་མཉམ་ཚུན་མཚུངས་བསྐྱར་བྱས་པ་ན། ཚོགས་འཚབ་འཁྲུག་སློབ་མོག་པའི་ཚོགས་སྡེ་དེར་ཁམ་ཅིག་ཟུང་ཞོའི་ནང་དུ་ལྷན་འབྲེལ་གྱི་སྤྱི་ལོ་འཇུག་བྱ་བ་ལུང་པའི་སེམས་
ཁོང་ངན་པ་དང་སྐྱེལ་པའི་གདོང་པའི་རྣམ་འགྲུར་དག་ལ་ཡ་ལན་སྤོང་པའི་བྱ་བའི་ལྷན་པ་གི་རྣམ་གཤང་མང་བ་རྙེད་ཡོད། ཁམ་ཅིག་ཟུང་ཞོའི་འཇུག་སྐྱེལ་གྱི་སྐྱེལ་རྒྱུ་ལ་རྒྱུ་ལ་ཡ་
ལན་གྱི་ཚུལ་དུ་འཇུག་སྐྱེལ་གྱི་ཚོར་བ་སྐྱེ་བ་དང་སྐྱེལ་པའི་ཚུལ་གསུམ་ཆེ་ཞིག་ཡིན་པས། ལྷན་པའི་ཆ་ལྡན་འདིར་ཆོད་ལས་བརྒྱུ་པའི་བྱ་བའི་ལྷན་པ་གི་རྣམ་པ་མཛོན་པ་འདི་མ་
མཐར་ཡང་ཆེས་ཆེན་ཆེ་བའི་ཚོགས་འབྲེལ་སེམས་འཚབ་ཀྱི་གནས་བབས་དང་ཕྱོགས་ཅན་འབྲེལ་བ་ཡོད་པས་ཆེ།

དཔར་ལེན་ཡོ་བྱེད་ལ་བསྐྱེད་པའི་ཞིབ་འཇུག་ལས་གཞི་བཞུགས་པའི་སྤོང་བྱེད་ཚུལ།

སྤྱི་ལོ་ཞིབ་ཞུ་གྱིས་ཚོད་དཔག་བྱེད་ཅུང་བ་དང་། ལྷན་པར་སྤོང་བྱ་གསུམ་པའི་ནང་དོན་བསྐྱེད་པའི་ལོག་ཏུ་ཚོད་དཔག་འདི་ལྷན་བྱེད་
ལོས་པ་བཞིན། (བྱེད་ལས་སྤྱད་དཔར་དང་སྤོང་བྱེད་ལྷན་པར་ཡོ་བྱེད་སོགས་ལ་བསྐྱེད་པའི་)བྱེད་ལས་ལ་དམིགས་འཇུག་པའི་
དབང་ཅའི་དཔར་ལེན་བྱ་བའི་ཆ་ལས་གསུམ་ཆེ་ལོས་དེ་ནི་སྐབས་འབྲེལ་ཉམས་ཞིབ་བྱ་རྒྱུ་འདོན་གནས་དང་འབྲེལ་བ་ཡོད་
པའི་དབང་གཞུགས་མ་ལག་དེ་དག་ལ་ཞིབ་དབྱེད་བྱེད་པར་ཉམས་ཞིབ་པ་རྣམས་ལ་གཞིགས་འདེགས་བྱེད་པའི་ལས་གཞི་རན་འཚོམ་
ཞིག་གི་འཆར་འགོད་བྱ་རྒྱུ་དེ་དང་། དོན་དངོས་སུ་འདྲ། དེ་ཚོས་སྤོང་བྱེད་པའི་འདིའི་ནང་དུ་བར་ལན་མང་བསྐྱར་གཞིག་ཡང་གཞིག་བྱས་
ཤིང་དུང་བྱེད་པར་འགྲུར་པའི་སྐྱེལ་གྱི་བྱེད་པའི་ཉིད་སེམས་ཁོད་དང་འབྲེལ་བའི་བྱེད་ལས་སྤྱད་དཔར་ལ་བསྐྱེད་པའི་ཉམས་ཞིབ་བྱ་
པའི་ནང་བཞོ་བྱེད་བྱས་ཡོད། མིང་ལ་སེམས་ཁོད་སྐྱེལ་སྐྱེད་དུ་འཁོད་པའི་ཐབས་ལམ་འདིས་སེམས་ཀྱི་འཆར་སྐོ་ལ་བསྐྱེད་ནས་ལུས་
སེམས་ཀྱི་གནས་བབས་ལ་འགྲུར་བ་བསྐྱེད་ཚུལ་སྤོང་ཞིབ་ལྷ་བྱེད་པ་དེ།

ངོ་མཚར་ཆེ་བ་ཞིག་ལ། སྐྱེ་བོ་ཞིག་གི་སེམས་ལ་གནས་སྤངས་ལྟེ་བྲག་པ་ཞིག་དང་འབྲེལ་བའི་འཆར་སྐོ་ཤར་བའི་སྐབས་སུ་མ་ལག་མང་
པོ་ཞིག་ལ་སང་སྤོང་ཐབས་པའི་མ་ལག་དེ་ག་རང་སྐྱེ་བོ་དེས་གནས་སྤངས་ངོ་མ་དེ་དངོས་སུ་ཁོད་པའི་སྐབས་སུ་འདྲ་སང་གི་ཡོད། ལྷན་
པའི་འདི་ལ་མཚུངས་བཅོས་ཐེར་ཞིང་། དེ་ཚོས་ལོག་ཏུ་འདིའི་སྤོང་ཞིབ་ཆགས་སུ་འཚོལ་རྟོག་བྱ་རྒྱུ་ཡིན། དེས་ན་སེམས་ཁོད་འདྲ་མིན་
དག་ལ་དབང་ཅ་དང་ལུས་སྤངས་ལྟེ་མ་ལག་གང་ཞིག་གསུམ་ཆེ་མིན་རྟོག་དབྱེད་བྱེད་པའི་ཉམས་ཞིབ་ལས་གཞིའི་ནང་སེམས་ཁོད་
སྐྱེལ་སྐྱེད་ཀྱི་ཐབས་ལམ་འདི་བོད་སྤོང་བྱེད་ཅུང་བ་ཡིན། དེ་ལྟའི་ཉམས་ཞིབ་ལས་གཞི་གཅིག་གི་ནང་གོང་གི་སྐྱེལ་གཏམ་ཐེ་བའི་སེམས་
ཁོད་དང་སྐྱེལ་པའི་སྤྱད་གཏམ་དེ་འདྲ་བོད་སྤོང་བྱས་ཡོད། དེའི་སྤོང་བྱེད་སེམས་ཁོད་གི་རིགས་གཅིག་ལ་(སྐབས་འདིར་བྱས་ན་འཇུགས་
སྤང་ལྷ་བྱེད་)དེའི་རྣམ་འགྲུར་ཀུན་གྱིས་དབང་གཞུགས་མ་ལག་གི་འཇུགས་གཅིག་ལ་དེ་རང་ལ་སང་སྤོང་བྱེད་མིན་བརྟུག་དབུང་བྱས་
ཡོད།

དེ་ཚོས་ཉམས་ཞིབ་ལས་གཞི་དེ་གའི་ནང་དུ་བཞོ་བྱེད་པའི་སེམས་ཁོད་སྐྱེལ་སྐྱེད་ཀྱི་སྤྱད་གཏམ་པ་ཞིག་འཇུག་ནས་དེ་ཉིད་གོང་གི་སྐྱེལ་
གཏམ་དང་སྤོང་བསྐྱར་བྱ་རྒྱུ་ཡིན།

ཁོད་ཉིད་སོས་དལ་ངང་འབོལ་སྐྱོན་ཞིག་ཏུ་སག་ཉལ་བྱེད་པར་ཚོམ་པ་དང་དུས་མཉམ་དུ་དཔེ་དེ་བ་ཅིག་ལ་བྱེས་ཏེ་སྤོང་བྲག་གསུམ་པ་ན།
ཁོད་ཀྱི་གཅེས་པའི་ཁྱི་སྐྱེལ་དེ་བར་འགོས་བྱེད་བཞིན་འོང་སྟེ་འཇུག་སྐབས་ཀྱིས་ཁོད་ཀྱི་པང་པར་འཇུགས་པར་སོམས་ལ། དེར་ཁྱི་སྐྱེལ་
དེའི་ལུས་སྤངས་ལ་ལས་སྟེ་འབྲེལ་ཉལ་བྱེད་ཅ་ན་ཁོད་གཉིས་ཀྱི་སྤོང་བྱེད་ཆ་སྤོང་སུ་ལྷན་པའི་ཁོད་ཀྱིས་ཚོར། དེའི་
ལུས་སྤངས་འཇུག་པའི་སྤོང་དུ་དལ་བྱར་བྱས་པའི་འཇུག་བྱེད་པས་ཁྱི་སྐྱེལ་དེ་ཉིད་ཞི་འཇུགས་སུ་འཁོད། དེ་ལས་ཁོད་ལ་འདྲ་དུང་ཞིན་སྐྱེལ་པའི་
བདེ་སྤོང་གི་ཚོར་བ་ཞིག་བྱུང།

Were you able to imagine that it was you that was tenderly petting the puppy? Did you notice any changes in your body or mind? Did your heartbeat slow down? Did your skin seem to get warmer? Did your inhalation get slower and your exhalation deeper? Did you have any additional thoughts associated with the story, for example, "Oh, that would be wonderful." How was your energy level after imagining the scenario? Is there a word you would use to describe the set of changes that occurred as you read this?

In the study, the experimenters used this more positive emotion induction to explore the difference between the neural systems active during fearful emotional experiences (the snake, for example) and those active during rewarding and positive emotional experiences (the puppy, for example). Let us turn now to the neural systems important for positive and rewarding emotional events. In so doing, we will think about 3 components of emotion:

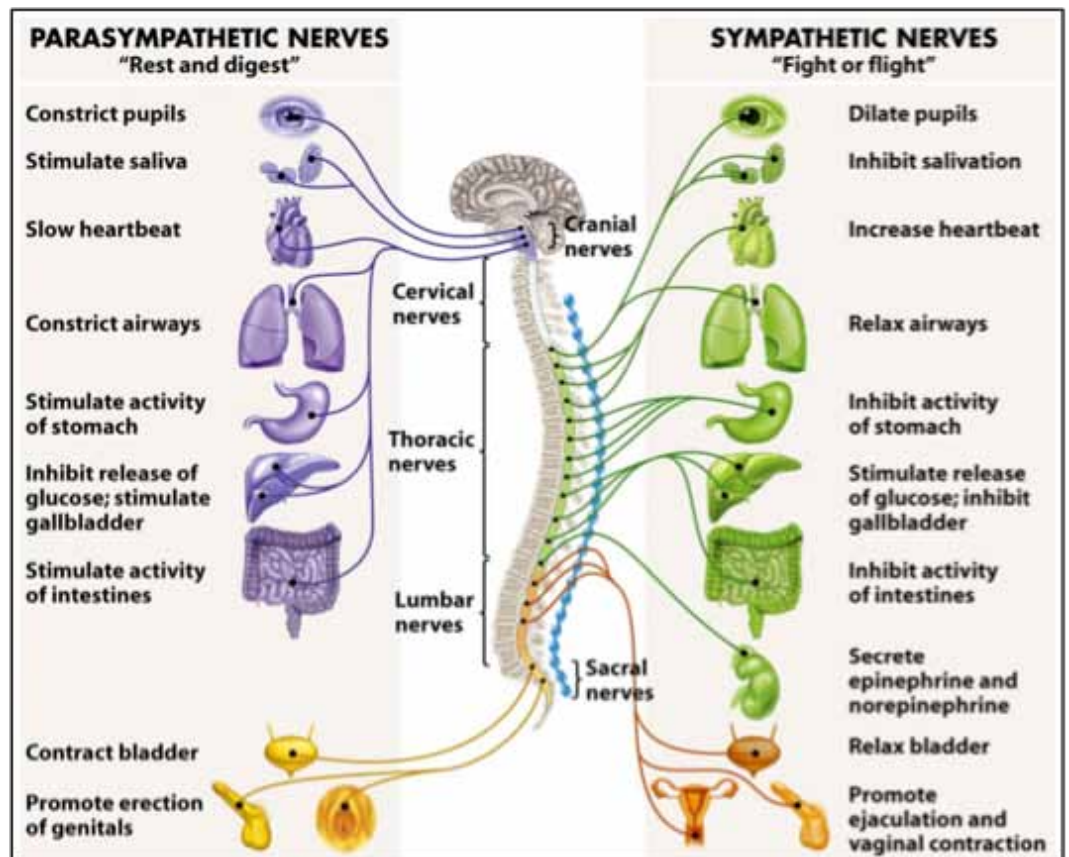
1. **Arousal:** feeling attentive or reactive to a stimulus, as opposed to feeling relaxed, still, or sleepy.
2. **Core affect:** a state which signals that a stimulus is helpful or harmful, rewarding or threatening, pleasurable or displeasurable.
3. **Appraisal:** taking account of the meaning of a situation

Although we will explore the neural systems important for each of these three components, be sure to keep in mind that these systems do not work in isolation and that distinctions among the three components are somewhat artificial. Rather, the systems related to these three components are connected and affect one another in important ways, weaving the layers that comprise our complex experiences of emotions. To underscore this, you will notice that some regions of the brain—most notably, the amygdala—are discussed as important for multiple components.

Arousal

Returning again to our snake in the road scenario, imagine seeing the snake lunge and feeling its fangs enter your leg. Not surprisingly, studies show that when people imagine scenarios such as this one, they perceive them as more vivid and attention grabbing than when they imagine more neutral scenarios. This feeling of vividness and alertness is characteristic of emotional arousal, and thus, the snake scenario is described as an emotionally arousing event. Not only is the stimulus more vivid, but you also

Figure 9: Diagram of the effects of the two branches of the autonomic nervous system: the parasympathetic (left) and sympathetic (right) nervous systems. Also pictured are the organs and nerves involved in each effect. From: <http://biology-pictures.blogspot.com/2011/10/nervous-system-poster.html>

སྐབས་འདིར་ཁྱི་གུ་དེར་དལ་བྱས་བྱམས་འབྲུག་གི་མཁའ་ལོ་འཛིན་ཡིན་པར་ཁྱོད་ཀྱིས་འཆར་སྣང་བསྐྱེད་བྱས་པར་བྱུང་ངམ། དེས་ཁྱོད་ཀྱི་ལུས་སེམས་གང་དུང་ལ་འགྱུར་བ་གང་ཡང་བསྐྱེད་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤེས་སམ། སྤྱིར་གྱི་འཕར་ལྗོངས་ལྟོད་དལ་དུ་གྱུར་སོང་ངམ། ཁྱོད་ཀྱི་ལུས་ཀྱི་ལགས་པར་རྟོག་སྤྲོད་པ་ལྟ་བུ་ཞིག་ཁྱོད་ཀྱིས་ཚོར་ངམ། དབུགས་ཀྱི་ནང་གི་རྒྱ་བ་དལ་དུ་སོང་བ་དང་ཕྱིའི་རྒྱ་བ་ཟུང་བ་ལྟ་བུ་ལྟོན་ཏམ། དེ་བཞིན་དུ། བྱུང་བ་དེ་དང་སྐྱེལ་བའི་ནམ་རྟོག་སྟེ། དཔེར་ན། “ལོ་དེ་འདྲ་ལག་ག་ལ།” ལྟ་བུའི་ནམ་རྟོག་གང་ཡང་ཤར་ངམ། གནས་སྤངས་དེ་འདྲ་ཞིག་འཆར་སྣང་བསྐྱེད་པའི་རྗེས་སུ་ཁྱོད་ཀྱི་ལུས་པའི་རིམ་བུ་དེ་དུ་ལྷ་གང་འདྲ་ཞིག་དུ་སྐྱེས་འདུག་གས། ལོང་གི་འབྲེལ་བ་རྟོག་དེ་བསྐྱབས་བཞིན་དུ་ཁྱོད་ཀྱི་ལུས་པའི་འགྱུར་བའི་ཚོགས་དག་ལ་གལ་ཏེ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཚིག་གཅིག་གི་ལམ་ནས་འབྲེལ་བ་གདང་བྱ་དགོས་ན་ཚིག་གཅིག་པོ་དེ་གང་ཞིག་ཡིན་ནམ།

ཞིབ་དཔྱད་ཀྱི་ལས་གཞི་དེའི་ནང་བརྟག་དཔྱད་པ་རྣམས་ཀྱིས་བཟང་ཕྱོགས་སུ་བརྟེན་ཆེ་བའི་སེམས་ཚིང་སྐྱུལ་སྐྱུན་གྱི་ཐབས་འདི་བཀོལ་ཏེ་(སྐྱུལ་གྱི་བྱུང་བ་ལྟ་བུ)འདིགས་སྤང་གི་སེམས་ཚིང་དང་སྐྱེལ་བའི་དབང་གཟུགས་མ་ལག་དང་(ཁྱི་གུའི་བྱུང་བ་ལྟ་བུ)ཐོབ་པ་རྟེན་སོན་དང་བཟང་ཕྱོགས་ཀྱི་སེམས་ཚིང་དང་སྐྱེལ་བའི་དབང་རྩ་མ་ལག་གཉིས་དབང་གི་ཁྱད་པར་ལ་ཞིབ་ལྟ་བྱས་ཡོང། དང་ཚོས་ཐོབ་པ་རྟེན་སོན་དང་བཟང་ཕྱོགས་ཀྱི་སེམས་ཚིང་སྐྱེལ་བའི་བྱུང་བའི་རིགས་ལ་གནད་ཆེ་བའི་དབང་གཟུགས་མ་ལག་དག་གི་ལས་ཚུལ་ལ་དོ་སྣང་ཞིག་བྱ། དེ་ལྟར་བྱེད་སྐབས་སེམས་ཚིང་གི་བྱུང་བ་ཆ་གསུམ་ལ་དང་ཚོས་བསམ་གཞིགས་བྱ་དགོས་ལ། དེ་དག་ནི།

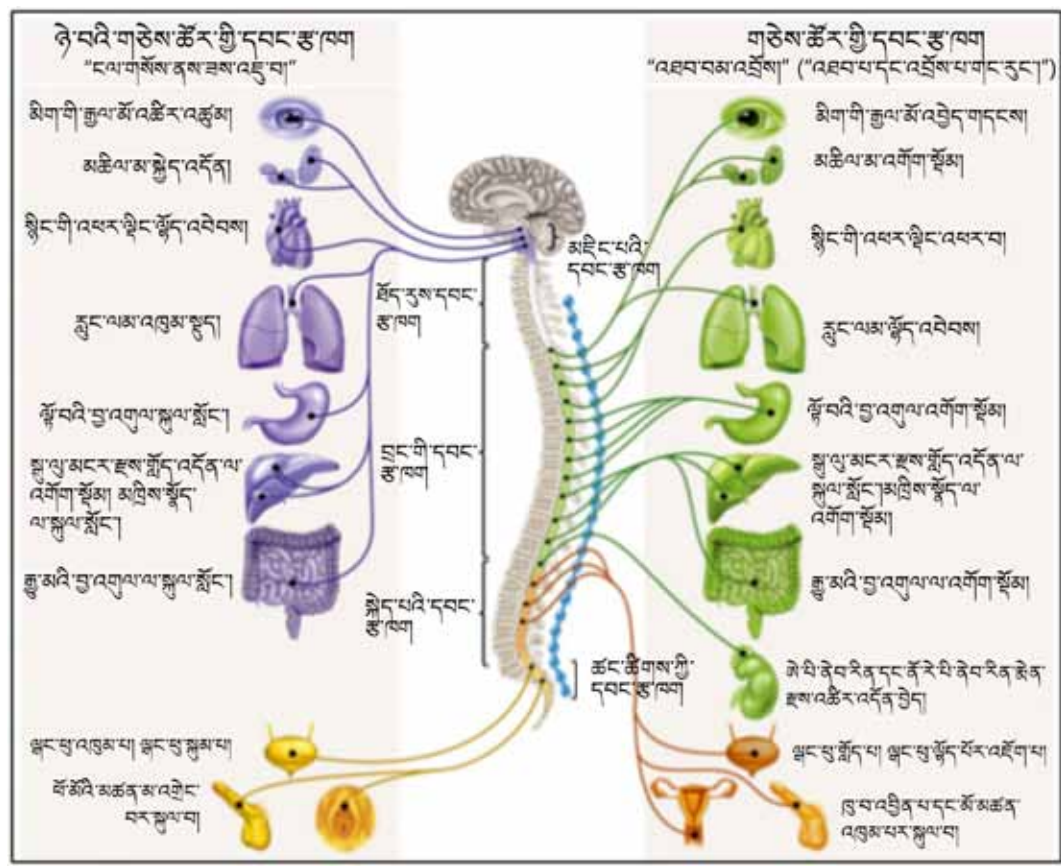
- ༡) སྤར་སྤོང་སྟེ། སྐབས་འབྲེལ་གྱི་སྐྱུལ་རྟེན་ཞིག་ལ་སྟོན་ཏེ་སོས་དལ་ལམ་གཉིད་ཐོབ་ཐོབ་བཅའ་འཇུག་ཐོབ་ཐོབ་དུ་སྤོང་རྒྱུའི་ཚབ་ཏུ་ཡིད་བྱེད་གཏོང་བའམ་ལ་ལན་ལངས་པོར་གྱུར་པ།
- ༢) ཚོར་སྣང་ཏེ། སྐྱུལ་རྟེན་དེ་ལན་པ་ཅན་ནམ་གཞོན་པ་ཅན་ཡིན་པའམ། རྟེན་པ་ཅན་ནམ་སྤྲིགས་མོ་ཅན་ཡིན་པའམ། སྤྱིད་སྤྱང་སྟེ་བའམ་སྐྱུལ་བསྐྱེད་པ་བཅས་གང་ཡིན་པའི་ཕྱོགས་སུ་བརྟེན་བྱེད་པའི་གནས་བབ།
- ༣) དབྱེ་རྒྱུ་དེ། སྐབས་འབྲེལ་གྱི་གནས་སྤངས་དེའི་གོ་དོན་གང་ཡིན་པའི་སྟོར་སྟོམ་ཚིག་རྒྱག་པ་བཅས་ཡིན།

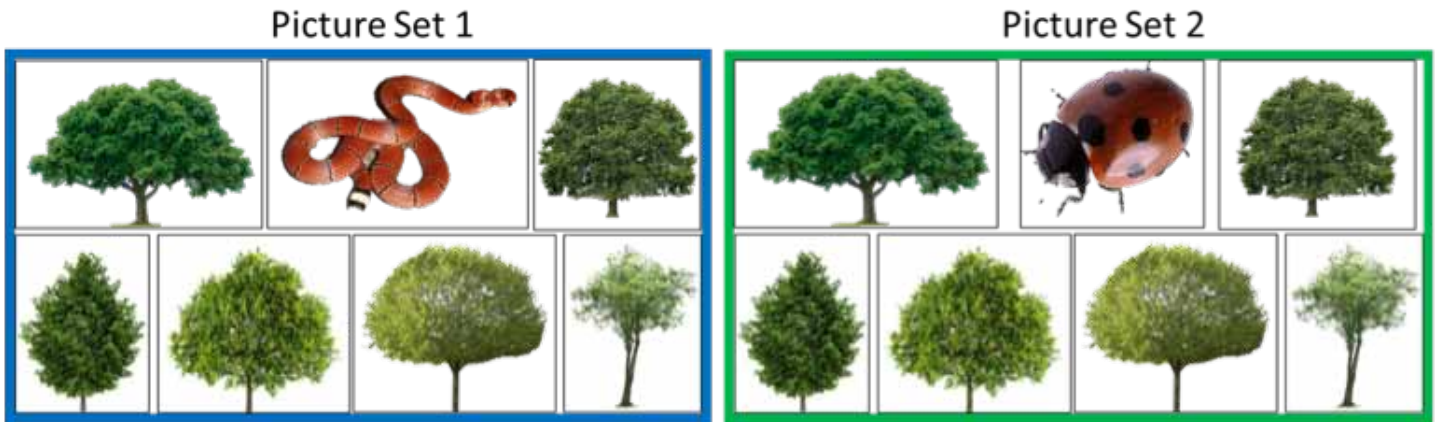
དང་ཚོས་ཐོང་གསལ་བྱུང་བ་གསུམ་པོ་ལས་ཤེ་ཤེ་དང་འབྲེལ་ཆེ་བའི་དབང་གཟུགས་མ་ལག་དག་ལ་ཞིབ་ལྟ་བྱ་རྒྱུ་ཡིན་ཡང་། འདིར་སེམས་པའི་ས་དགོས་པ་ནི་དབང་རྩ་མ་ལག་འདི་རྣམས་པན་ཚུན་འབྲེལ་མེད་དང་དབང་དུ་ལས་ལ་མི་འཇུག་པ་དང་། བྱུང་བ་གསུམ་པོའི་དབང་གི་ཁྱད་པར་རྣམས་དེ་ཅེས་ཀྱིས་བརྟེན་ལྟོན་ཞིག་གྲང་མིན་པ་དེ་ཡིན། དེ་ལྟར་ཡིན་རྒྱུ་ལས་སྟོགས་སྟེ། བྱུང་བ་གསུམ་པོ་དེ་རྣམས་དང་འབྲེལ་བའི་མ་ལག་རྣམས་པན་ཚུན་སྐྱེལ་ནས་འཁོད་པ་དང་། ད་ཚོའི་སེམས་ཚིང་གི་ཚིང་བརྟོག་འཛིང་ཅན་དེའི་བང་རིམ་གྱི་རྣམ་གྲངས་

རྣམས་ལ་དེ་དག་གིས་པན་ཚུན་སྐྱེལ་བར་བྱེད་པ་སྟེ་མ་ལག་པན་ཚུན་ལ་དོན་གནད་ཆེན་པོའི་སྟོན་ནས་བྱེད་ཏུས་འདོན་དེས་ཀྱང་བྱེད་པ་རེད། འདི་ཉིད་ལ་ཅན་བཤད་ཅིག་བྱེད་ན་འདི་ལྟར། ཁྱོད་ཀྱིས་འོག་ནས་མཐོང་རྒྱ་བཞིན། ཁམ་ཅིག་ཤྲད་ཞེས་གནས་སྤངས་ནས་ཆེས་མཐོན་པར་གསལ་བ་ལྟར་ཤྲད་པའི་ས་ཁུལ་འགའ་ཞིག་ནི་གོང་གི་བྱུང་བ་གཅིག་ལས་མང་བ་དང་གནད་ཆེའི་དང་སྐྱེལ་ནས་ཡོད་པ་རེད།

སྤར་སྤོང་།
 སྤར་གྱི་འཕྱོ་ལམ་གྱི་སྟེང་དུ་སྐྱུལ་དང་སྤར་བའི་བྱུང་བ་དེར་ཕྱིར་ལོག་བྱེད་བཞིན་དུ་སྐྱུལ་དེས་ཚུར་མ་ཚོངས་པས་རྒྱུད་པར་མ་ཆེ་དུག་ཟུག་པ་རང་གིས་ཚོར་བ་ཞིག་གི་འཆར་སྣང་སྤྱོད་དང་། ཞིབ་འཇུག་གི་བྱ་བ་མང་པོས་གསལ་སྟོན་བྱེད་པ་བཞིན་འདི་ལྟ་བུའི་བྱུང་བ་ཞིག་ལ་འཆར་སྣང་སྤྱོད་པ་ན། བར་མ་དོའི་བྱུང་བ་དག་དང་མི་འདྲ་བར་སྐྱེ་བོ་རྣམས་ལ་སྐབས་འབྲེལ་གྱི་ཡུལ་རྣམས་ཆེས་གསལ་བར་འཆར་བ་དང་སྐྱབས་ཁོང་ཅག་གི་དོ་སྣང་ཆེར་འགྲུག་གི་ཡོང།

དཔེ་རིམ། ༤ རང་འགྲུལ་དབང་རྩ་མ་ལག་གི་ཡན་ལག་གཉིས་པོ་སྟེ། ཉེ་བའི་གཅེས་ཚོར་(གཡོན།)དང་གཅེས་ཚོར་(གཡམ།) དབང་རྩ་མ་ལག་སོ་སོའི་རྗེས་འབྲས་མཚོན་འབྲེལ་བྱེད་པའི་ཚོན་རིམ། རྗེས་འབྲས་དེ་དག་དང་འབྲེལ་བ་ཡོད་པའི་དབང་པོ་དང་དབང་རྩ་རྣམས་ཀྱང་ཚོན་རིམ་འདིའི་ནང་གསལ་སྟོན་བྱས་ཡོད། གང་ནས་འཕྲོན་བཀོད་བྱས་པའི་བྲུའི་ཁྱད་པར། : <http://biology-pictures.blogspot.com/2011/10/nervous-system-poster.html>

are not likely to turn your head and look at the harmless bug crawling next to you. Rather, your attention is focused on one stimulus, at the expense of all other possible stimuli, a phenomenon known as sensory gating. This phenomenon is demonstrated experimentally by showing people groups of photographs from a single category (such as trees) and containing one discrepant photograph (such as a snake).

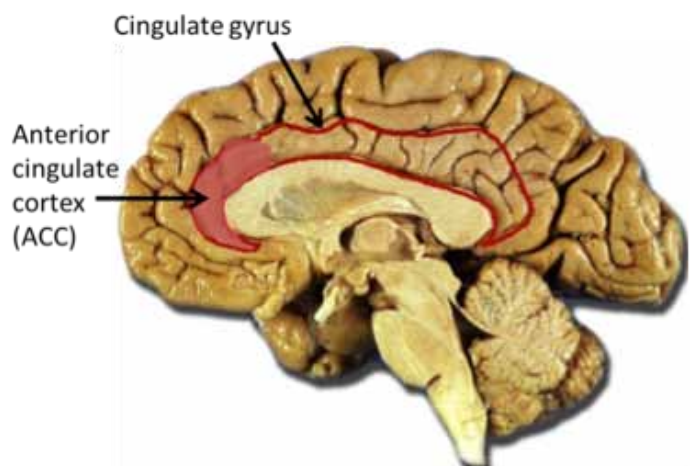
People are much faster to choose the discrepant item and are not delayed by distractions if it is emotionally arousing.

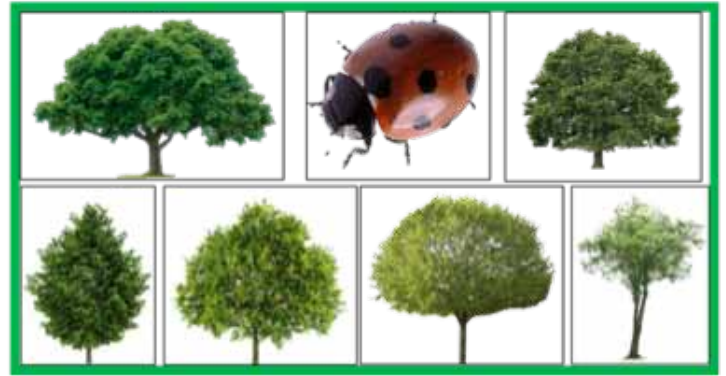
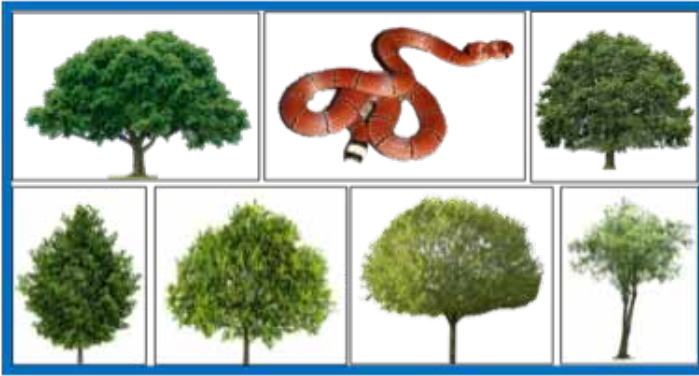
Contrast that scenario with the one in which you pet the puppy. Your body relaxes during this non-arousing event, and you could imagine talking with a friend, daydreaming, or even falling asleep under these conditions. What are the neural systems at work during the snake and puppy scenarios, and how those neural systems elicit the relaxed or aroused states that help characterize an emotional event? Three systems or regions play key roles.

In Primer IV, we will discuss one system that helps regulate arousal, the Reticular Activating System (RAS). While this system affects attention and arousal, it is not the primary system called into play during an acute emotional event. In general, the sensory gating and feelings of arousal and alertness that occur in our snake scenario, for example, are produced by activation of the autonomic nervous system (ANS). The ANS is divided into two branches: the sympathetic nervous system (SNS), and the parasympathetic nervous system. We will discuss these systems again in Primer IV, but they are relevant here. Effects of the two branches are depicted in figure 9.

The SNS often is associated with the “fight or flight” response, and is activated when an organism must mobilize energy to respond to a threat, often by either fighting/defending or running away. The SNS often is associated with the “fight or flight” response, and is activated when an organism must mobilize energy to respond to a threat, often by either fighting/defending or running away (flight). Stimulation of the SNS results in pupil dilation, increased heart rate, increased conversion of glycogen to glucose (a source of fast energy) and a decrease in processes such as

Figure 10: Location of the cingulate gyrus, and within it, the anterior cingulate cortex (ACC)

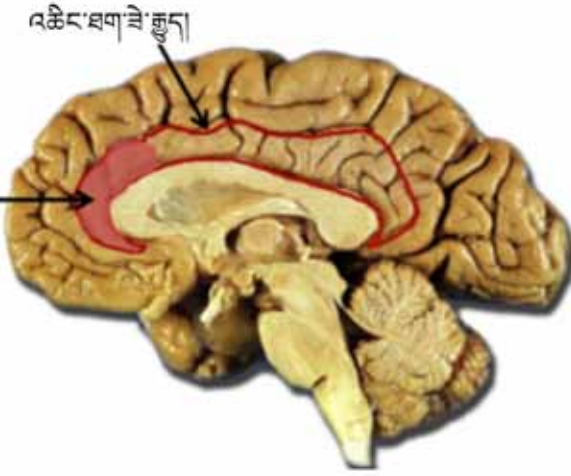

འདི་ལྟར་དུ་ཡུལ་གྱི་སྤང་བ་ཆེར་གསལ་བ་དང་བག་ཚོན་ཆེར་བསྐྱེད་པ་བཅས་ནི་སེམས་ཚིག་ལ་སངས་སྤོང་ཐེབས་པའི་ངེས་
 བཟུང་གི་ཁྲུང་ཚོས་ཡིན། དེས་ན་སྐྱུལ་གྱི་བྱུང་བ་དེ་ཡང་སེམས་ཚིག་སྤོང་ཐེབས་པའི་བྱུང་བ་ཞིག་ཏུ་འགྲེལ་བཞེད་བྱེད་
 བ་རིགས་པ་ཡིན། སྐབས་དེར་སྐྱུལ་རྒྱུན་གྱི་རྣམ་པ་ཆེར་གསལ་བ་ཙམ་དུ་མ་ཟད། ཉེ་འགྲམ་དུ་གོག་ནས་བཟོན་པའི་གཞོན་མེད་
 གྱི་འབྲུ་དག་གི་སྤོགས་སུ་མགོ་བོ་འཕྲོགས་ཏེ་ལྟ་བུ་ཙམ་ཡང་པམ་ཆེར་མི་བྱེད་པ་ནི། སྐབས་དེར་ཁྲོད་ཀྱི་དམིགས་པ་སྐྱུལ་རྒྱུན་
 ལྟེད་དུ་ཆེ་གཅིག་ཏུ་གཏང་བ་ཡིན་པས་དེ་ཡས་གཞན་པའི་སྐྱུལ་རྒྱུན་གྱི་རྣམ་པ་མི་འཆར་བས་ཡིན། འབྲུ་ཐབས་འདི་ལ་དབང་བརྟེན་
 ལྷུ་འཚོག་ཐེར་བ་རེད། འབྲུ་ཐབས་འདི་བརྟེན་དུ་བྱེད་ཀྱི་ཡམ་ནས་གསལ་སྟོན་བྱེད་སྤངས་ནི་མིའི་དུ་ཁག་ཅིག་ལ་(འཕྲིང་སྤོང་ལྟ་བུ་)
 དངོས་པོའི་སྤེ་ཚན་གཅིག་ཏུ་གཏོགས་པའི་པར་རིས་དེ་འདྲ་བསྟན་པའི་སྤྲོད་(སྐྱུལ་ལྟ་བུ་)ལྟེ་ཚན་གཞན་གྱི་མཚན་གཞིའི་པར་རིས་
 གཅིག་བརྟེན་སྟེ་བསྟན་པ་དེ་ཡིན།

དེ་ལྟར་བསྟན་པས་མི་རྣམས་ཀྱིས་ལམ་སངས་སྤེ་ཚན་མི་གཅིག་པའི་དངོས་པོ་དེ་འདྲེས་པ་ལ། གལ་ཏེ་དངོས་པོ་དེ་ཉིད་སེམས་ཚིག་
 ཚོང་མཁུན་ཞིག་ཡིན་ན་རྣམ་གཡེང་གི་རྒྱ་གཞན་གྱིས་ཀྱང་དེར་འགོག་རྒྱུན་བཟོ་བྱུང་གི་མེད།

དཔེ་རིས། ༡༠ འཚིང་ཐག་ཟེ་རྒྱུད་དང་དེའི་ནང་
 ཚན་མཚན་པའི་འཚིང་ཐག་ཟེ་ཕྱུག་(ACC)
 བཅས་ཀྱི་ཆགས་ལུལ།

གོང་གི་གནས་སྤངས་དེ་ཁྲོད་ཀྱིས་ཁྱི་ཀྱང་བྱམས་པོ་བྱེད་པ་དང་ཁྲུང་བསྐྱར་བྱོས་དང་། སེམས་ཚིག་མི་སྤོང་བའི་བྱུང་བ་དེ་འདྲའི་
 སྐབས་སྤེ་བའི་ལུས་པོ་སྤོང་ལ་བབས་པས། སྐབས་དེ་ཉིད་དུ་རང་གི་རོགས་གཞན་དང་སྤྲད་ཆ་ཤོད་པ་དང་། ཉིན་མའི་མི་ལམ་
 གཏོར་བ་དང་། ཐུན་གཉིད་ལྷག་པ་སོགས་འབྲུང་བ་ཡིན། དེས་ན་སྐྱུལ་གྱི་བྱུང་བ་དང་ཁྱི་ཀྱང་བྱུང་བ་གཉིས་པོའི་སྐབས་སོ་
 སོར་དབང་ག་ལྷགས་མ་ལག་གང་ཞིག་ལས་ལ་འཇུག་པ་དང་། དབང་ག་ལྷགས་མ་ལག་དེ་དག་གིས་སེམས་ཚིག་གི་བྱུང་བ་ལྟེ་བྲག་
 བ་དེ་དག་མཚོན་སྟོན་བྱེད་པའི་སོ་སོ་དལ་དང་སངས་སྤོང་གི་གནས་བབ་སོ་སོ་ནས་ཁྱི་ལྟར་
 ལྱིར་འདོན་བྱེད་དམ་ཞེ་ན། འདིར་མ་ལག་གམ་ས་ལུལ་གསལ་གྱིས་བྱེད་སྟོན་གཙོ་བོ་སྤེལ་གྱི་
 ཡོད།

དབང་ཅ་ཚན་རིག་གི་སྟོན་འཕྲིའི་སྟོན་དེ་བ་བཞི་པའི་ནང་ང་ཚོས་དེ་དག་གི་ཁྲོད་ནས་སང་
 ཚོང་ལ་སྤངས་འདྲིན་བྱ་རྒྱུར་རམ་འདེགས་བྱེད་པའི་མ་ལག་གཅིག་སྟེ། སང་བྱེད་ཅ་བ་མ་
 ལག་(RAS)གི་སྟོར་གྲོས་སྤྲུང་བྱ་རྒྱུ་ཡིན། མ་ལག་འདིས་ཡིད་ལ་བྱེད་པ་དང་སངས་སྤོང་
 གཉིས་ལ་བྱེད་ཀྱས་འདོན་ལ། འོན་ཀྱང་སེམས་ཚིག་ཚོན་པོའི་བྱུང་བ་ཞིག་གི་སྐབས་བྱ་
 གཞན་གཙོ་བོ་འགྲུབ་མཁན་ནི་མ་ལག་འདི་ཉིད་མིན། སྤྱིར་བཏང་བྱས་ན། དཔེར་ན་སྐྱུལ་
 གྱི་བྱུང་བ་དང་འབྲེལ་བའི་སངས་སྤོང་དང་བག་ཚོན་གྱི་ཚོར་བ་དང་སྐབས་དེར་དབང་བརྟེན་དག་
 ལ་རྒྱ་འཚོག་བྱེད་པའི་བྱ་གཞན་རྣམས་རང་འགྲུལ་དབང་ཅ་མ་ལག་(ANS)ལ་ཡར་སྐྱུལ་
 ཐེབས་པ་ལས་སྤེལ་བ་ཡིན། དེ་ལ་རང་འགྲུལ་དབང་ཅ་མ་ལག་ནི་ནང་གསེས་ཡན་ལག་
 གཉིས་སུ་བྱེ་བ་སྟེ། གཅེས་ཚོར་དབང་ཅ་མ་ལག་(SNS)དང་ཉེ་བའི་གཅེས་ཚོར་དབང་ཅ་
 མ་ལག་གཉིས་ཡིན། ང་ཚོས་མ་ལག་འདི་དག་སྟོར་དབང་ཅ་ཚན་རིག་གི་སྟོན་དེ་བ་བཞི་པའི་

ནང་གོས་སྤྲུང་བྱ་རྒྱུ་ཡིན། འོན་ཀྱང་མ་ལག་འདི་དག་སྐབས་འདིར་ཡང་འབྲེལ་བ་ཡོད། དཔེ་རིས་ ༤ པའི་ནང་དུ་ནང་གསེས་མ་
 ལག་འདི་གཉིས་ཀྱི་བྱེད་ཀྱས་ཐེབས་པའི་ཆ་ཤས་རྣམས་མཚོན་སྟོན་བྱས་ཡོད།

གཅེས་ཚོར་དབང་ཅ་མ་ལག་(SNS)ནི་པལ་ཆེ་བར་“འཐབ་བམ་འཕྲོས་” གང་རུང་གི་སྟོན་ལ་ལན་སྟོན་པའི་བྱ་སྟོན་དག་
 དང་འབྲེལ་བ་ཡོད། སྤེ་དངོས་ཤིག་ལ་ཉེན་བརྟེན་ཞིག་འབྲས་པ་ན་དེར་ཡ་ལན་གྱི་ཚུལ་དུ་པར་རྒྱལ་དང་རང་སྤྲད་བྱེད་པའམ། ཡང་
 ན་དེ་ལས་བྱོལ་ཆེད་སྟོས་ཐར་བ་གང་རུང་འེས་པར་བྱེད་དགོས་པའི་སྐབས་དག་ཏུ་མ་ལག་འདི་ལ་ཡར་སྐྱུལ་ཐེབས་པ་རེད།

digestion, which are less important during a threat. The SNS is important when the organism is faced with a stimulus or event that is threatening or **salient**, which means that it has significance for the organism, consequently stands out from other stimuli, and recruits neural and bodily resources.

The SNS response to salient stimuli emerged long ago in evolutionary history: it appears that evolution shaped a neural system to evaluate salience in the environment and mobilize the brain and body to attend to salient stimuli via activation of the ANS. The two regions of the brain most responsible for evaluating salience and activating a response are the anterior cingulate cortex (ACC) (figure 10) and the amygdala (figure 11). The ACC is connected and acts together with the amygdala, hypothalamus, and insula. It responds broadly to salient stimuli from pain to being informed that you have made a mistake. It also initiates SNS activity, via connections to the hypothalamus and midbrain, in response to a challenge or stressor. For example, difficult and stressful cognitive tasks activate the ACC, which in turn accelerates the heart rate. Moreover, patients who have damage specifically in this region have a weakened cardiovascular response to mental stress. In other words, they can not mobilize the fight or flight system to respond to a challenge or stressor.

The second region of the brain involved in detecting salient stimuli in the environment and initiating sympathetic nervous activity is the amygdala (see figure 11). Recall that the amygdala was one of the hubs of the limbic system, as envisioned by Paul Maclean and other early neuroanatomists. However, the amygdala is not a simple relay in the middle of a circuit. If it were, your reaction to the snake striking at your leg would be similar to your reaction if a stick grazed your leg. Instead, your amygdala registers the snake in a few thousandths of a second, and is able to generate an almost immediate response because of its direct connections to incoming sensory signals.

Actually, the amygdala is a collection of nuclei located just in front of the hippocampus (see figures 11 and 12). Each of these nuclei has distinct input and output. For example, the lateral nucleus of the amygdala receives extensive sensory input from the viscera (internal organs of the body) and from sensory systems, and it sends major output to the hypothalamus and midbrain which stimulates the autonomic nervous system. This anatomy puts the amygdala in the perfect position to detect threat and support the emotion, 'fear', because it is able to quickly turn sensory information into a relevant behavioral response.

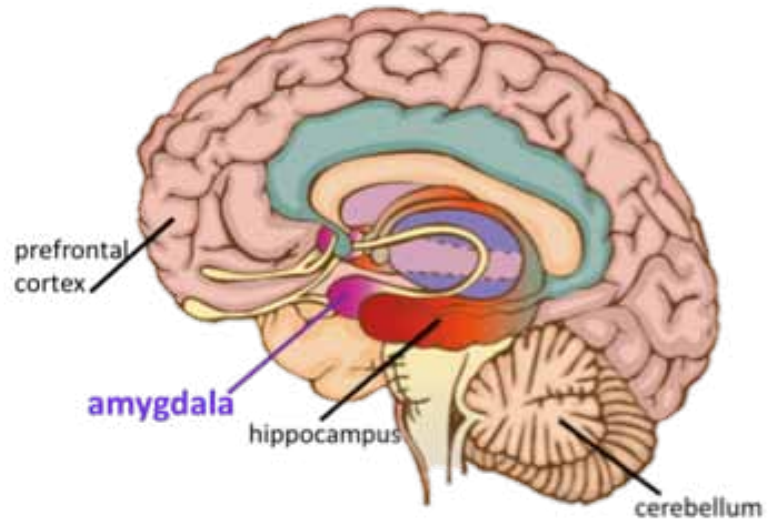

Figure 11: Location of the amygdala, just anterior to (in front of) the hippocampus.

A final area in the brain that is particularly important for recognizing and coding salience is the insula, especially the anterior portion of the insula. The insular lobe is the large area of cortex tucked underneath the inferior frontal lobe and superior temporal lobe (see figure 13). It receives input from the organs in your body, or viscera, through fibers that carry information about pain, temperature, oxygen supply, blood sugar levels, concentration of body fluids, and the state of the muscles. For this reason, it is thought to be responsible for interoception, or the 'feeling' of the state of the body. Furthermore, individuals who have stronger interoceptive awareness are more aware of their emotional state.

Notice that this system supports the James-Lange theory of emotion, in that the bodily reaction to a stimulus is crucial for the experience of emotions. With this system in mind, it is also easier to understand why Aristotle and others thought that the heart was the locus of thought and emotion. See box 4 for a discussion of real-world behaviors that alter interoception and salience detection.

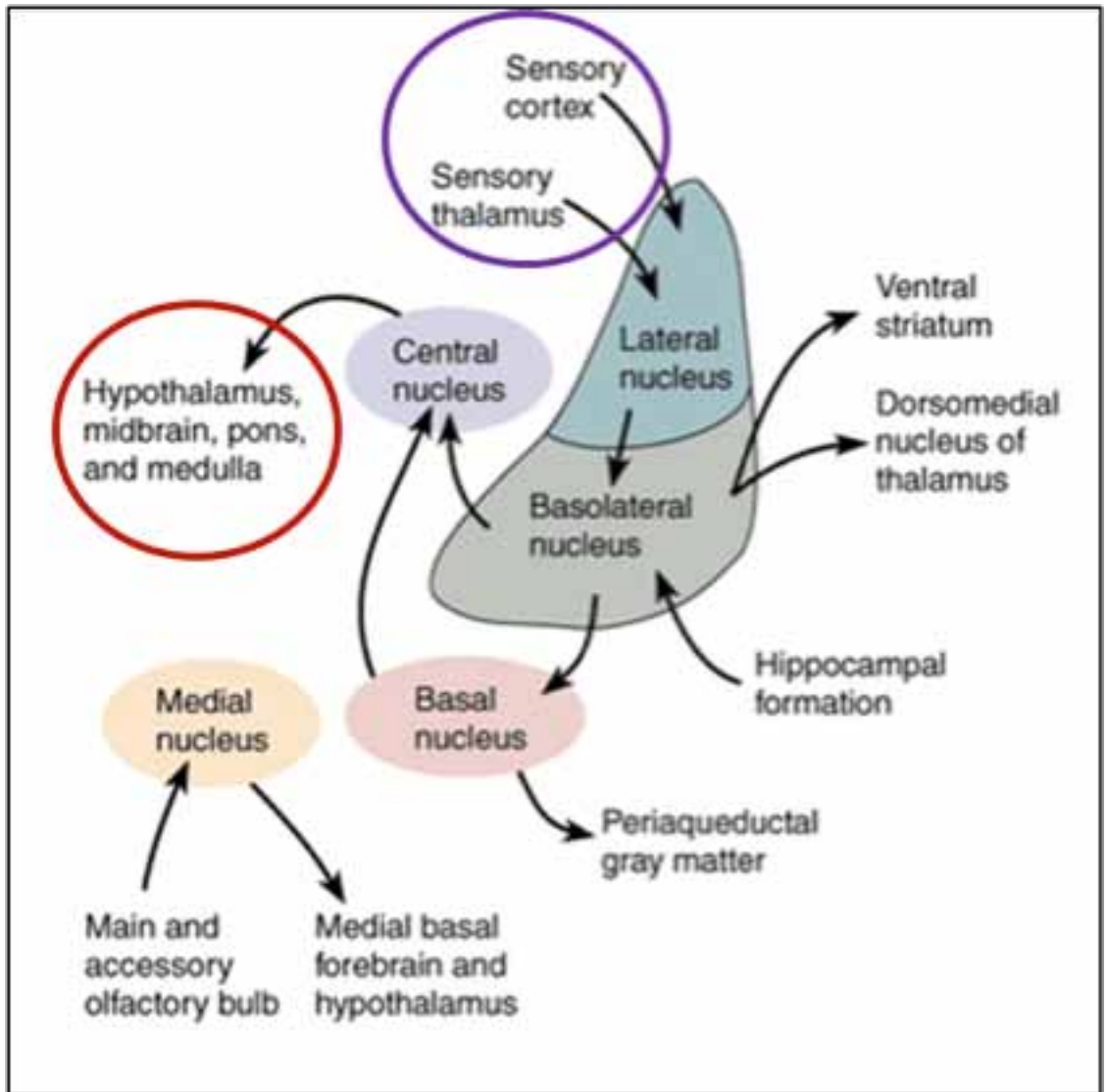

Figure 12: Subdivisions of the amygdala and their major input and output. In particular, sensory information enters the lateral nucleus (purple) and output from the central nucleus to the hypothalamus, midbrain, pons, and medulla (red) regulate autonomic responses. From: <http://homepage.psy.utexas.edu/homepage/class/Psy308/Salinas/Emotion/Amygdala.gif>

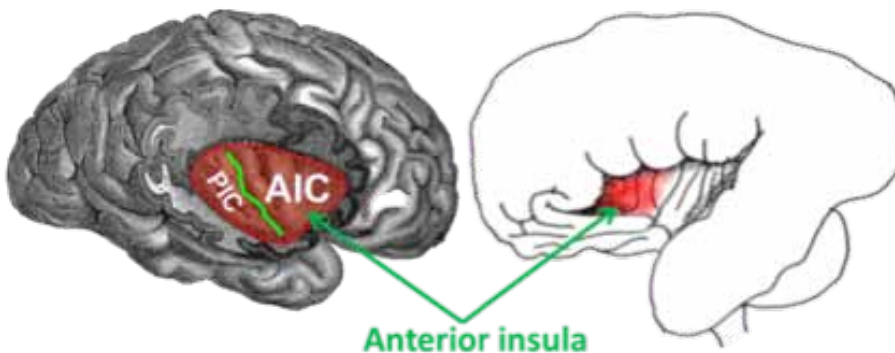
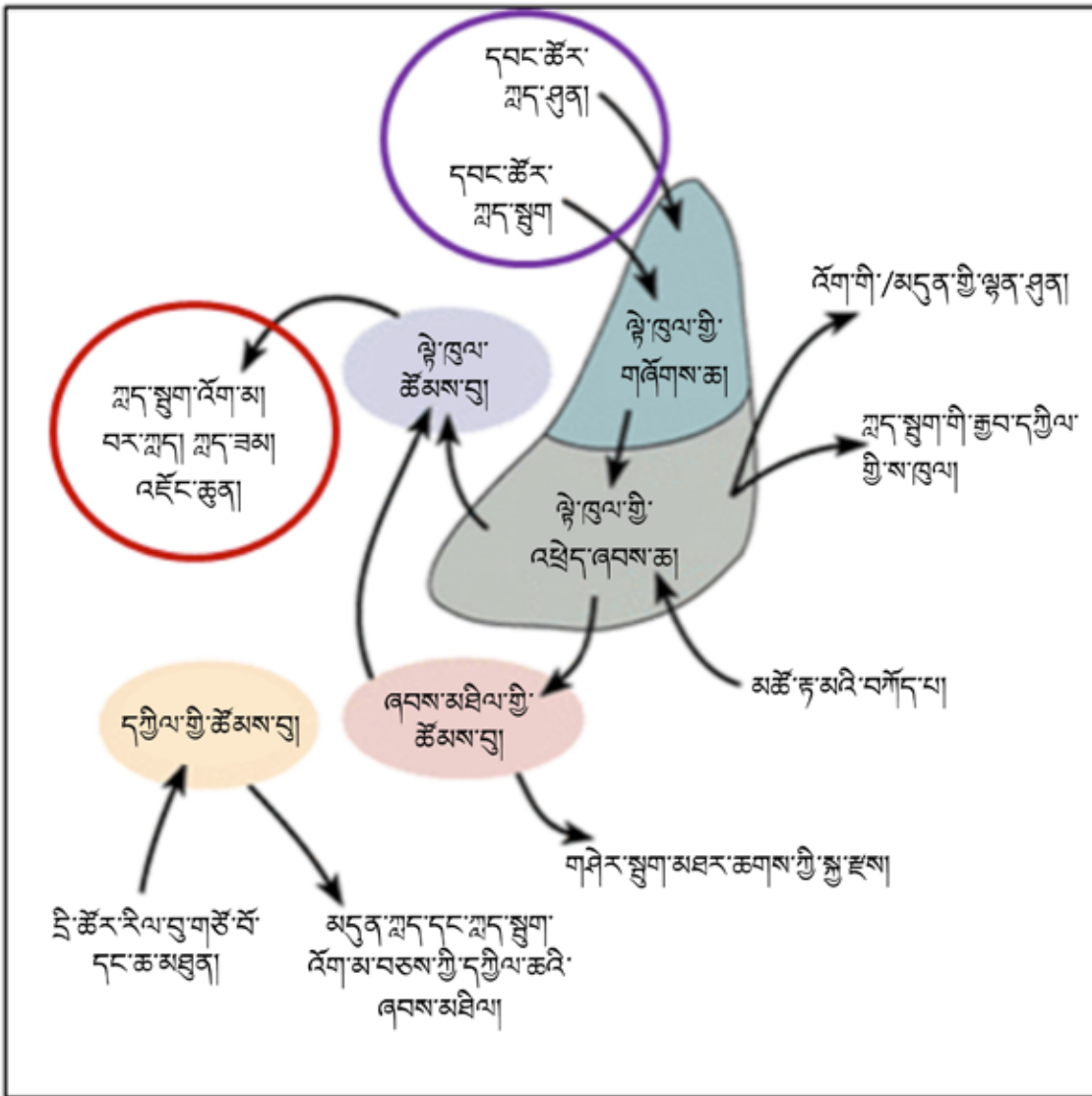

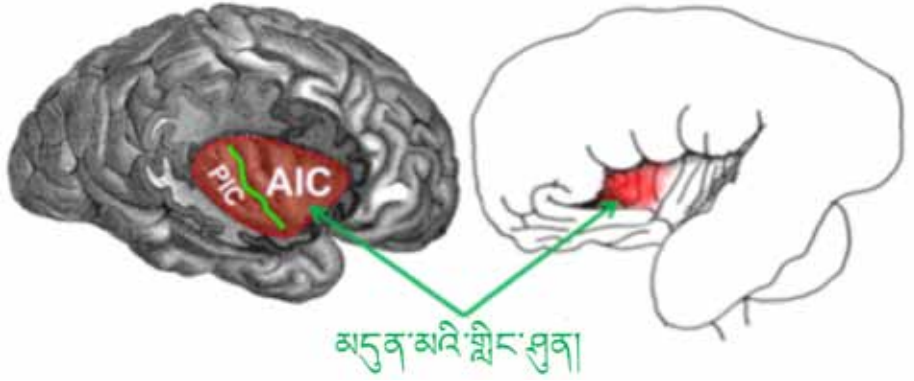
Figure 13: Location of the anterior insula cortex (AIC) and posterior insula cortex (PIC), with the temporal lobe removed to make the insular cortex visible.

མདོན་དོན་སྐྱེལ་རྒྱུན་རྒྱུན་སྐྱེལ་ལ་དོ་
 རྒྱུག་ས་གཙོན་པ་དང་བཞུག་གི་བྱ་
 རྒྱུན་དམིགས་བཀའ་གྱི་ས་གཤམ་ཆེ་
 བའི་སྐད་པའི་ས་ལུལ་མཐའ་མ་ཞིག་
 མི་སྐྱིད་ལུག་རེད། དེའི་ནང་གསེས་
 མིང་ལུག་གི་མཐུན་དོན་གྱི་ཆ་གསེས་
 དེ་རེད། དེ་ལ་སྐྱིད་ལུག་གི་འདབ་
 མ་དེ་ནི་མཐུན་འདབ་ཀྱི་སྐྱོད་ཆ་དང་
 གཙོ་བོ་འདབ་ཀྱི་སྐྱོད་ཆ་གཉིས་ཀྱི་
 འོག་ཏུ་རྒྱུན་པའི་སྐད་ལུག་གི་ས་
 ལུལ་ཆེན་མོ་ཞིག་ཡིན། (དཔེ་རིས།
 ༡༣ པ་ལྟོས།) ལུས་པོའི་ནང་གི་
 དབང་པོ་འཕམ་ནང་ཞོལ་དག་ནས་
 དེ་ལ་ཆ་འཕྲིན་འཕྲོར་གྱི་ཡོད། དེ་
 ཡང་ལུག་རྒྱུ་དང་། ཆ་རྒྱུ་ འཚོ་
 རྒྱུ་ལི་རྒྱ་བ། རྒྱུ་རྒྱུན་ནང་གི་
 མངར་ཆའི་ཆ་དག་ཞི། ལུས་པོའི་
 བང་གི་རྒྱན་གཤེར་གྱི་གར་ཆད།
 ག་གནད་ཀྱི་གནས་བབ་བཅས་དང་
 འཕྲེལ་བའི་ཆ་འཕྲིན་འཕྲུང་བའི་རྩ་
 རྒྱུ་ས་དག་གི་བརྒྱུད་ནས་འཕྲོར་
 གྱི་ཡོད། རྒྱ་མཚོན་འདི་ལ་བརྟེན་
 བས་ནང་ཚོར་གྱི་འགན་དེ་སྐྱིད་ལུག་
 འདབ་མ་འདི་ལ་འཁྲི་བར་སེམས་ཀྱི་
 ཡོད། བང་ཚོར་དེ་ནི་ལུས་པོའི་ནང་
 ཆའི་གནས་བབ་ཚོར་བ་ལ་ཟེར་
 བ་རེད། གཞན་ཡང་། བང་ཚོར་གྱི་

དཔེ་རིས། ༡༣ རམ་ཚོག་སྐད་ཞའི་ནང་གསེས་ཀྱི་དབྱེ་བ་
 དང་། དེའི་ནང་འཕྲེན་དང་གྱི་འཕྲེན་ཆ་འཕྲིན་གཙོ་བོ་རྒྱུས་
 འདིར་བྱེ་བྲག་ཏུ་མཚོན་འབྲེལ་བྲས་པ་ནི་དབང་ཚོར་ཆ་འཕྲིན་
 རྒྱུས་ཉེ་ལུལ་གྱི་གཞིགས་ཆ་(ཟིང་སྐྱས་མཚོན་བ་)ནས་
 རྒྱུགས་རྒྱུ་དང་། ཉེ་ལུལ་ཚོམས་བྲ་ནས་ཐོན་པའི་གྱི་འཕྲེན་
 ཆ་འཕྲིན་རྒྱུས་སྐད་རྒྱུག་འོག་མ་དང་། བར་སྐད། རྐང་ཟུག་
 འཛོང་ཚུབ་བཅས་(དམར་པོས་མཚོན་བ་)སྐྱ་སོན་པ་དེས་རང་
 འགྲུལ་དབང་རྩ་མ་ལག་གི་ཡ་ལན་རྒྱུ་འགྲུར་ལ་སྐྱེད་འཕྲེན་
 རྒྱུ་རྒྱུ་ལ་བཅས་ཡིན། ཆ་འཕྲིན་འདི་གང་ནས་སྐྱེད་པའི་
 འཕྲེན་སྐྱེད་ཆ་ལ། <http://homepage.psy.utexas.edu/homepage/class/Psy308/Salinas/Emotion/Amygdala.gif>

ལུས་པོ་ཆེ་བ་ཡོད་པའི་སྐྱེ་བོ་རྒྱུས་ལ་རང་གི་སེམས་སྲོང་ལ་བརྟེན་པའི་ཚོར་ཤེས་ཀྱི་ལུས་པོ་ཆེ་བ་ཡོད་པ་རེད།
 མ་ལག་འདིས་ཐེ་སྐྱིད་དང་མེད་ལུག་མོང་གི་སེམས་སྲོང་རྒྱུ་གཞན་ལ་རྒྱབ་སྐྱོར་བྱེད་ཀྱི་ཡོད་པ་དེར་དོ་སྐྱོང་བྱེད་འོས། དེ་
 བེ་སྐྱེལ་རྒྱུན་ཞིག་ལ་སྐྱེད་པའི་ལུས་ཀྱི་ཡ་ལན་རྒྱུས་སེམས་སེམས་སྲོང་གི་སྲོང་བ་ལ་གནད་ཆེ་ཡིན་པའི་དོན་ཡིན། མ་
 ལག་འདི་སེམས་ལ་བཅངས་པ་ན་ལྟེ་རིག་ཡུལ་གྱི་ལྟ་བུ་སྐྱེ་བ་ཡེ་རི་སི་ལོ་ལུ་དང་ལྟ་བུ་སྐྱེ་བ་གཞན་དག་གིས་མིའི་
 སྐྱིད་འཕམ་ཉིད་བསམ་སྐྱོད་དང་སེམས་སྲོང་གི་བསྐྱེ་གནས་སྐྱེ་བའི་རྒྱ་མཚོན་གང་ཡིན་མཚོང་རྒྱ་ལས་སྐྱེ་བའི་
 བ་རེད། བང་ཚོར་གྱི་བྱ་བ་དང་མདོན་དོན་སྐྱེལ་རྒྱུན་དོན་ཅེན་པའི་བྱ་བ་བཅས་ལ་འཕོ་འགྲུར་གཏོང་བའི་ཉིན་རྒྱུན་གྱི་
 གཤེར་རྒྱུ་དམྱོད་སྐྱོར་གྱི་སྐྱོར་སྐྱེད་ཐད་གཤམ་གྱི་སྐྱོར་བུ་བཞེས་ལོས།

དཔེ་རིས། ༡༣ མིང་ལུག་མཚོན་རྒྱབ་སྐྱེལ་བའི་
 ཆེད་རྒྱ་སྐྱེད་པའི་རྒྱ་རྒྱུག་འདབ་མ་གྱིར་བསམ་པའི་འོག་
 ཏུ་མཐུན་པའི་སྐྱིད་ལུག་དང་རྒྱབ་མའི་སྐྱིད་ལུག་སོ་སོའི་
 ཆགས་ཡུལ་གསལ་སྟོན་བྱེད་པའི་དཔེ་རིས།

Box 4. IN-DEPTH: DETECTING SALIENCE

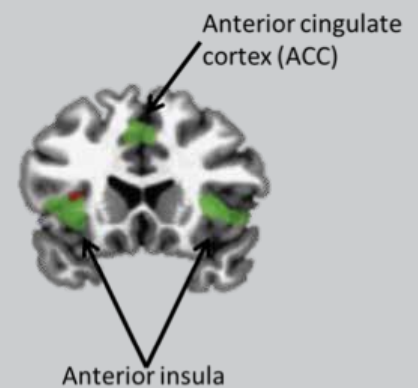
Why do neuroscientists think that the brain contains a “salience network” – a network of brain regions that activates in the presence of salient stimuli? Upon review of many, many neuroimaging investigations of brain function, neuroscientists began to notice that a core group of neural regions, namely the anterior cingulate cortex (ACC) and anterior insula, were active during diverse experiences and tasks, including pain, pleasurable touch, noticing that you have made a mistake during a cognitive task, being excluded from a social group, and listening to emotional music.

The scientists wondered: what did these diverse tasks and experiences have in common that caused this core network to become active? They realized that one shared quality among all of these experiences was that they stand out. They are important. They are noticeable events that make an impression on us. In other words, they are all salient. Perhaps, these neuroscientists reasoned, this core network signals the importance of such salient events.

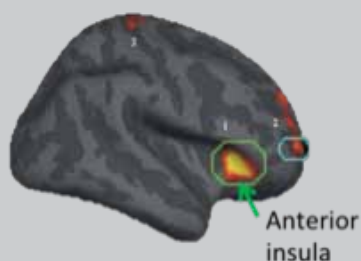
Scientists also reasoned that it makes a lot of sense if organisms had evolved a network in the brain to signal important events. During evolutionary history, organisms that detected and quickly responded to important stimuli in the environment would be more likely to pass on their genes. Given that humans rely so heavily on social connections, it also makes sense that humans would have evolved salience detection systems that respond swiftly to socially salient stimuli such as rejection or friendly touch.

Interestingly, although the salience system was likely formed through evolutionary processes, it can also be modified by behavior, and meditation appears to be one of the best ways to do so. In one study, experimenters asked experienced meditators to perform focused awareness meditation in an fMRI scanner. As a part of regular practice, these meditators attend to the sensations related to their breath, and when they notice that their attention has strayed, they re-focus their attention back to their breath.

For this study, practitioners were asked to meditate in this way, with one modification. They were also given a button box, and asked to press a button when they noticed their attention had strayed from their breath. This allowed the experimenters to compare activity during focused attention (FOCUS) to that which occurred during mind wandering (MW), to that which occurred during the moment of awareness when the meditator noticed that their mind was wandering (AWARE). Because AWARE is the point in the meditative process where the person realizes that their attention has strayed and must be re-focused, it can be thought of as salience detection: “Something is wrong and I should attend to it.” The experimenters found that this moment of awareness coincided with increased brain activity in the regions previously linked with salience detection, the anterior cingulate cortex and the anterior insula (pictured above).

http://www.psychology.emory.edu/cognition/barsalou/papers/Hasenkamp_et_al-NeuroImage_2012-meditation_time_course.pdf

<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1361002/>

So, does meditation increase a person’s ability to monitor salience? Are long-term practitioners better at noticing when they should alter their attention? Importantly, other studies have shown that the cortex of advanced practitioners of this type of meditation is thicker in these same regions (left), suggesting that attention meditation does alter the salience network.

སྒྲིམ་བྱ་བཞི་པ། གཏོང་རྒྱལ་ས་པའི་ལྷ་ཞིབ། མངོན་དོན་དོད་པའི་སྐུལ་རྒྱུན་རྩོམ་རྩིས་བྱེད་པ།

དབང་ཅུ་ཚེ་རིག་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཡུང་བའི་ནང་དུ་“མངོན་དོན་སྐུལ་རྒྱུན་འཇོག་པའི་”ཏེ། གང་དུ་མངོན་དོན་སྐུལ་རྒྱུན་ཡོད་པ་དེར་ཡར་སང་འོང་བའི་ཡུང་བའི་ས་ཁུལ་གྱི་འཇོག་པ་དེ་འདྲ་ཞིག་ཡོད་པར་སེམས་པའི་རྒྱ་མཚོན་གང་ཡིན་ནམ། ཡུང་བའི་བྱེད་ལས་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་ཅུ་ཚེ་དབང་ལེན་ཞིབ་དཔྱད་ལན་མང་བསྐྱབས་ས་དག་ལ་བསྐྱར་ཞིབ་བྱས་པ་ན། དབང་ཅུ་ཚེ་རིག་པ་རྣམས་ཀྱིས་དབང་ཅུ་ཚེ་ས་ཁུལ་འཇོག་པའི་ཆ་ཉམས་ལྡེ་བ་ཞིག་སྟེ། འཚིང་ཐག་ཡུང་ལུན་གྱི་མདུན་ཚད་མིང་ལུན་གྱི་མདུན་ཚད་བཅས་ཀྱིས་བྱུང་བའི་ས་ཁུལ་དེ་དག་མྱོད་བ་དང་བྱ་གཞག་སྣ་མང་གི་གནས་སྐབས་སུ་ཡར་སང་གི་ཡོད་པར་རྟེན་ཡོད་ཅིང། མྱོད་བ་དང་བྱ་གཞག་དེ་དག་གི་ཁོངས་སུ་རྒྱལ་ཨུ་མྱོད་བ་དང། བདེ་ཉམས་ཀྱི་རིག་བྱ་མྱོད་བ། དེས་འཛིན་གྱི་བྱ་འགྲུལ་ཅིག་འབྲུབ་པའི་གནས་སྐབས་སུ་དོ་བདག་སྐྱེ་བོས་ལོར་འཇུག་བྱས་པ་རང་གིས་ངོས་ཟེན་བའི་སྐབས་དང། ལྷོ་ཚོགས་ཀྱི་སྟེ་ཁུལ་ཞིག་ནས་དོ་བདག་རང་ཉིད་མྱོད་བྱས་པའི་མྱོད་བ་དང། སེམས་མྱོད་བསྐྱེད་པའི་ལོ་དབྱེད་ལ་ཉན་པའི་མྱོད་བ་བཅས་འདུས་ཡོད།

སྐབས་དེ་དག་ཏུ་ཚེ་རིག་པ་རྣམས་ཀྱིས། མྱོད་བ་དང་བྱ་འགྲུལ་སྣ་མང་དེ་དག་ལ་རྒྱན་མོང་དུ་ཚང་བའི་ཁྲད་ཚོས་གང་གིས་འཇོག་པའི་ལྷ་ཞིབ་ཀྱི་ལྷོ་གནས་དེ་ཉིད་སང་བའི་རྒྱ་བྱེད་པ་ཡིན་ནམ་སྟེ་རྣམས་པའི་རྣམ་རྟོག་སྐྱེ་བ་ལེད། དེ་ལྷོ་རྟོག་པ་ན་མྱོད་བ་དེ་ཀུན་ལ་རྒྱན་མོང་དུ་ཚང་བའི་ཁྲད་ཚོས་གཅིག་ཞི་དེ་དག་གཞན་ལས་འབྲུང་དུ་འཕོན་པ་ཡིན་པ་དེ་རྟེན་ལ། དེ་ལྷོ་མྱོད་བ་དེ་རྣམས་གལ་ཆེ་ཡིན་པའི་དོན་ཡིན། དེ་རྣམས་དོ་བདག་སྐྱེ་བོའི་ཡིད་ལ་འཇགས་བདེ་ཞིང་དེའི་དོ་སྣང་འགྲུག་པའི་བྱུང་བ་དེ་འདྲ་ཡིན་པ་སྟེ། འདི་ཉིད་ཚོགས་གཞན་དུ་བརྗོད་ན། དེ་ཀུན་མངོན་དོན་རང་བཞིན་ཅན་ཡིན་པ་ལེད། དེས་ན་དབང་ཅུ་ཚེ་རིག་པ་འདི་དག་གི་བསམ་པར་ལྷེ་བའི་འཇོག་པ་དེས་དེ་ལྷོ་མངོན་དོན་བྱུང་བ་རྣམས་ཀྱི་གལ་གནད་བརྗོད་བྱེད་བཞིན་པའི་རྒྱ་མཚོན་འགོད་པ་ལེད།

གཞན་ཡང་ཚེ་རིག་པ་དེ་རྣམས་ཀྱིས་གཏོང་རྒྱལ་ས་འདི་ལྷོ་འགོད་དེ། སྐྱེ་དངོས་རྣམས་འཕེལ་འགྲུར་བྱེད་པའི་རྒྱུད་རིམ་ཁོངས་གཞན་གྱི་ལྷོ་འགོད་བྱེད་པའི་འཇོག་པ་དེ་འདྲ་ཞིག་ཡུང་བའི་ནང་སྐྱེ་འཕེལ་བྱུང་བ་ནི་ཆེས་འོས་ཤིང་འཐད་བ་ཡིན་ཏེ། འཕེལ་འགྲུར་གྱི་བྱུང་བས་ཁོངས་སྐྱེ་དངོས་གང་དག་གིས་ཁོར་ལུག་གི་གསེང་ནས་གལ་ཆེའི་སྐུལ་རྒྱུན་རྣམས་ལེས་པ་དེར་དེ་མ་ཐག་ལ་ལན་སྟོན་ལུས་པ་རྣམས་རྒྱུད་མི་མང་རང་གི་རིགས་རྩས་བརྒྱུད་སྟོན་བྱེད་དོ་ཆེ་བ་ཡོད་པ་ལེད། དེར་མ་ཟད། མིའི་འགོ་བརྒྱུས་ཚོགས་སྐབས་སུ་འབྲེལ་བར་ཆེས་ལྷོ་ས་ཆོབས་ཆེ་བས། ལུང་དུ་སྐྱུར་བའམ་ཡང་ན་མང་འམ་ལུང་བསྐྱེད་པ་ལྟ་བུའི་སྐྱེ་ཚོགས་དང་འབྲེལ་བའི་མངོན་དོན་སྐུལ་རྒྱུན་རིགས་ལ་འབྲེལ་མང་ལ་ལན་སྟོན་པའི་མངོན་དོན་ལེས་ཚོར་གྱི་མ་ལག་དེ་འདྲ་ཞིག་སྐྱེ་འཕེལ་བྱུང་བ་ནི་འོས་ཤིང་འཐད་བ་ཡིན།

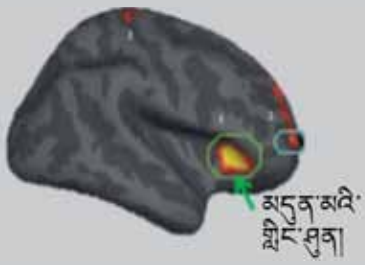

ཉམས་མཚོན་བ་ཞིག་ལ། མངོན་དོན་མ་ལག་དེ་འདྲ་ཞིག་འཕེལ་འགྲུར་གྱི་བྱུང་བས་ཁོངས་སྐྱེ་འཕེལ་བྱུང་བ་ཡིན་པས་ཆེ་ཡང་། གཤིས་སྟོན་ལ་བསྟེན་པའི་སྐོར་སྐྱེ་བའི་ལ་འགྲུར་བཅོས་ཀྱང་གཏོང་བྱེད་ཀྱི་ཡོད། ལྷག་པར་སྐོར་སྐྱེ་བའི་ཉམས་ལེན་ནི་དེ་ལྷོ་མྱོད་པའི་ཐབས་ལས་ལེགས་ཤོས་གསུང་གི་ཏུ་སྟེ། དེའི་ཞིབ་བརྟག་དབྱེད་ཀྱི་གནས་སྐབས་ཤིག་གི་ནང་བྱེད་ལས་སུ་དབང་འབྲུལ་ཆས་གཉེར་བཞིན་པའི་སྐད་དེར་ཉམས་མྱོད་ཅན་གྱི་སྐོར་སྐྱེ་བའི་དགའ་ལ་སེམས་ཅེ་གཅིག་པའི་སྐོར་སྐྱེ་བ་བྱུང་བ་ལྟ་བུ་ཡོད། སྐོར་སྐྱེ་བ་འདི་དག་ནི་རྒྱུན་དུ་དབྱེད་པའི་ལྷོ་ས་ལ་བསྟེན་པའི་ཅེ་གཅིག་པའི་སྐོར་སྐྱེ་བའི་ཉམས་ལེན་གནད་མཁན་ཡིན་ལ། གནས་སྐབས་དེ་དག་ཏུ་སེམས་གཞན་དུ་ནམ་གཡོང་བ་ན་འོས་པའི་ལྷོ་ས་ལ་དམིགས་པ་འཛོག་གི་ཡོད།

དེའི་ཞིབ་བརྟག་དབྱེད་དེའི་སྐབས་སྐོར་སྐྱེ་བའི་ཉམས་ལེན་པ་རྣམས་ལ་རྒྱན་ལྷན་བཞིན་སྐོར་སྐྱེ་བ་བྱུང་བ་ལྟ་བུ་ལ། འོན་ཀྱང་སྐབས་དེར་མི་འདྲ་བ་ཞིག་ནི་དེ་དག་ལ་མཐེབ་སྐྱེ་བའི་གཉེར་དུ་བརྟུག་ནས་དབྱེད་པའི་དམིགས་པ་ལས་དམིགས་པ་གཞན་དུ་གཡོང་བའི་བཞིན་མཐེབ་སྐྱེ་བའི་སྐབས་དེར་གཞོན་དགོས་པར་མངགས་ཡོད། འདི་ལྷོ་ས་ལས་བརྟག་དབྱེད་པ་རྣམས་ཀྱིས་སེམས་དམིགས་པར་གནས་པའི་སྐབས་དང་། (FOCUS) དམིགས་པ་ལས་གཡོང་བའི་སྐབས། (MW) དེ་ལྷོ་གཡོང་བར་ལེས་པའི་སྐབས་(AWARE)ཏེ་གནས་སྐབས་གསུམ་པོ་སོ་སོའི་དུས་ཀྱི་ཡུང་བའི་བྱ་འགྲུལ་རྣམས་པར་ཚུན་མཚུངས་སུ་བྱེད་དུ་ཡོད་པར་བྱས། དེ་དག་ལས་གཡོང་བར་ལེས་པའི་(AWARE) གནས་སྐབས་དག་ནི་སྐོར་སྐྱེ་བའི་རྒྱུད་རིམ་ཁོངས་

སེམས་དམིགས་པ་ལས་གཡོང་བར་ལེས་པ་དང་དུས་མཚུངས་སུ་རྒྱུར་ཏེ་བསྐྱར་དུ་དམིགས་པའི་སྟེང་དུ་འཛོག་དགོས་པ་ལེས་པའི་སྐབས་ཡིན་པས་“གང་ཅི་ཞིག་འོངས་པར་གྱུར་བས་དེར་དམིགས་པ་གཏད་དགོས་”སྟེ་དུ་སེམས་པ་ཡིན་ལ། འདི་ཉིད་མངོན་དོན་ལེས་ཚོར་གྱི་གནས་སྐབས་ཡིན་དགོས་པར་རྟོག་པ་ལེད། དེ་ལྷོ་ས་ལྷོ་ས་ལས་བཞིན་བརྟག་དབྱེད་པ་དག་གིས་ཀྱང་དམིགས་པ་སྐྱེ་བའི་གནས་སྐབས་དེར་སྐར་ནས་ངོས་བསྐྱུང་བའི་མངོན་དོན་ལེས་ཚོར་དང་སྐྱེལ་བའི་ས་ཁུལ་ཏེ། འཚིང་ཐག་ཡུང་ལུན་གྱི་མདུན་ཚད་མིང་ལུན་གྱི་མདུན་ཚད་(གོང་གི་བར་རིས་ནང་གསལ་བ་)བཅས་ལས་བྱུང་བའི་ཡུང་བའི་ས་ཁུལ་དག་ཏུ་སྐར་བས་ལྷག་པའི་བྱ་འགྲུལ་འགྲུབ་བཞིན་པར་སྐབས་འགྲིག་ཚུལ་མཐོང་ཡོད།

དེས་ན་སྐོར་སྐྱེ་བའི་ཉམས་ལེན་གྱིས་དོ་བདག་སྐྱེ་བོའི་མངོན་དོན་སྐུལ་རྒྱུན་དག་ལ་བྱུང་བའི་ལུས་པ་མཐོར་འདེགས་གཏོང་གི་ཡོད་དམ། ལུན་རིང་སྐོར་སྐྱེ་བའི་ཉམས་ལེན་གནད་མཁན་རྣམས་རྣམས་གཡོང་བྱུང་བ་ལ་བྱུང་བར་ངོས་ཟེན་རྒྱུར་གཞན་ལས་ལེགས་པ་ཡོད་དམ། གལ་ཆེ་བ་ཞིག་ལ། དེའི་ཞིབ་བརྟག་དབྱེད་གཞན་དག་བརྒྱུད་སེམས་ཅེ་གཅིག་པའི་སྐོར་སྐྱེ་བའི་ཉམས་ལེན་པ་ཆུ་ཆེ་བ་རྣམས་ཀྱི་གོང་གསལ་ཡུང་བའི་ཆ་ཁུལ་དག་(རྒྱན་ལྷན་ལས་)མཐུག་གཡོད་ཚུལ་བསྟེན་ཡོད་པས། (གལ་སྲིད་དེ་ལྟེ་རིས་) སེམས་ཅེ་གཅིག་པའི་སྐོར་སྐྱེ་བའི་ཉམས་ལེན་གྱིས་མངོན་དོན་འཇོག་པ་ལ་འགྲུགས་རྒྱུན་སྟེར་བ་དངོས་འབྲེལ་ཡིན་པར་སྟེ་རྟོག་བྱས་ཡོད།

བར་འདི་གང་ནས་རྒྱུས་པའི་འཇོག་པ། <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1361002/>

The anterior insula contains spindle cells, a kind of neuron discussed earlier that has large, bipolar projections and that appears to be particularly suited for long distance communication. In fact, the anterior insula is often activated together with the ACC, and many neuroscientists think that these areas form the core of a salience system that orients attention and mobilizes resources in response to important or salient stimuli (see box 4). It may be that the two regions form a feedback system in which the anterior insula detects the state of the body and feeds this information to the ACC, which compares the expected and the observed body state and generates an error signal if they differ.

This is an example of a feedback system, as described in primer II. Recall that a feedback system is a system in which modifications can be made based on information that loops back to guide a future response.

Study **figure 14** and imagine how the insula and ACC might act as a feedback system that regulates arousal. Let's walk through the figure, step by step, using our snake example. In step 1, the insular cortex monitors the state of the body and detects an accelerated heart rate upon feeling the snake strike your leg. The insula is thought to send this information to the cingulate cortex. In step 2, the cingulate compares the body's state with an expected bodily state. This is not a conscious process: you do not consciously think about the expected state of your body. Rather, the cingulate cortex is thought to have encoded information about what the body state should be. In this case, let us imagine that the cingulate cortex expects the heart rate to be even more accelerated by the given stressor (the snake). Because there is a difference between the expected and observed body states, the cingulate generates an error signal and triggers a response to correct this error, in this case by further accelerating your heart rate (step 3).

This model not only explains how the salience network allows us to respond to an important stimulus, but it also may explain some aspects of anxiety disorders. Many studies now report that individuals with anxiety disorders - characterized by excessive and often-present anxious feelings - consistently show enhanced interoceptive signals in the anterior insula. In essence, it is as though their anterior insula is constantly telling the anterior cingulate to mobilize resources toward a salient stressor.

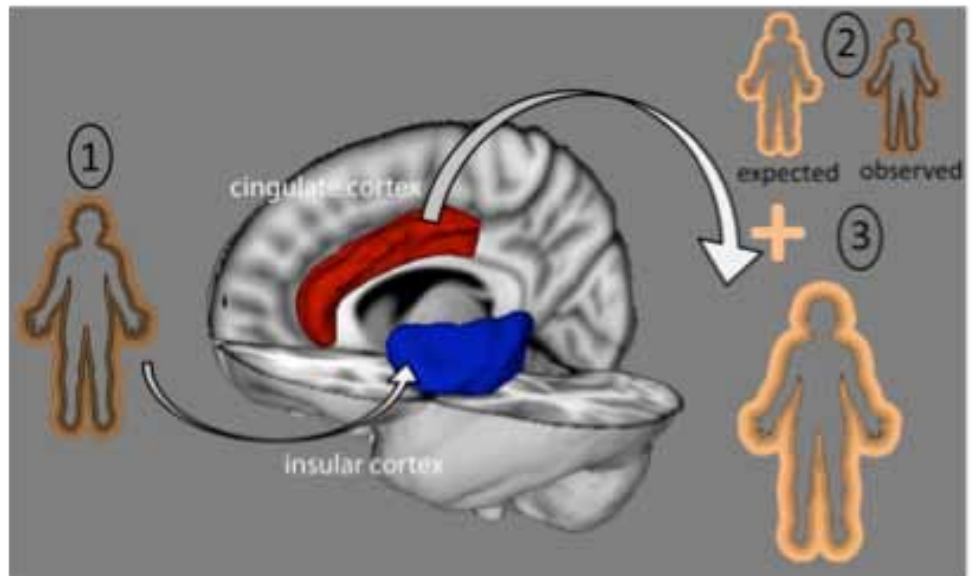
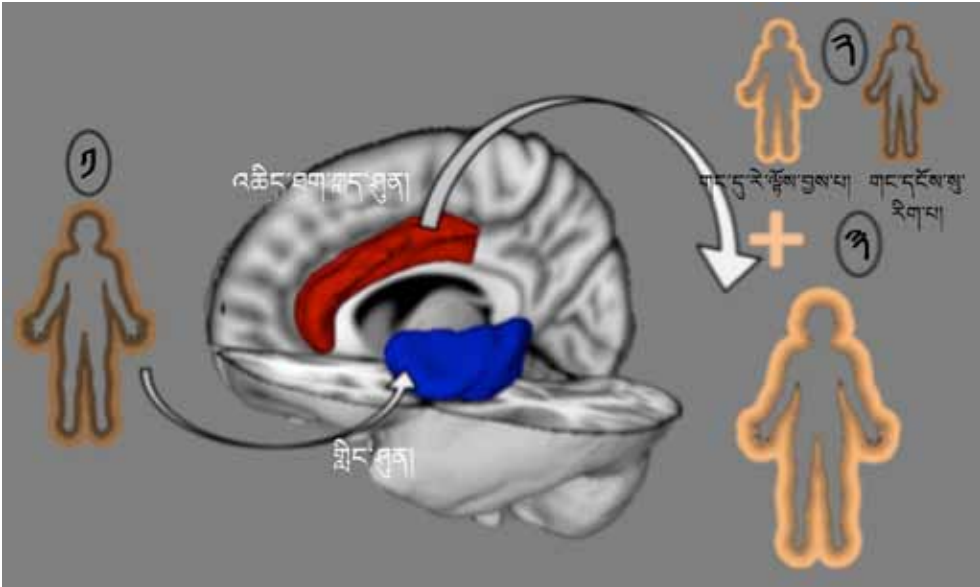

Figure 14: Diagram of feedback loop in the salience network. (1) The insular cortex detects the state of the body (interoception), and feeds this information to the cingulate cortex. (2) The cingulate cortex is thought to compare the observed body state with an "expected" body state, and if they are not the same, (3) it generates an "error signal", and deploys resources to adjust behavior or cognition.

མདུན་མའི་མྱིང་འབྲུག་གི་ཁོང་དུ་འཕང་དབྱེ་བས་སྤ་ཕྱང་རྒྱུ་ཡོད་ལ། སྤ་ཕྱང་འདི་དག་གི་སྤར་འབྲེལ་བརྗོད་བྱས་པའི་དབང་ཅ་
 སྤ་གཟུགས་ཀྱི་རིགས་ཤིག་སྟེ། དེ་དག་ལ་སྟེ་གཉིས་ལྡན་པའི་ནང་གཟུགས་ཆེན་པོ་དེ་འདྲ་ཡོད་ཅིང་། འདི་རྣམས་དམིགས་
 བཀའ་གྱིས་རྒྱུང་ཐག་རིང་པོར་བརྟེན་པའི་འབྲུག་གཞོན་པའི་བྱ་བར་རན་ཞིང་འཚོ་སྤར་སྤང་། དོན་དངོས་སུ་མདུན་མའི་མྱིང་འབྲུག་
 འདི་གནས་སྤོངས་པལ་ཆེ་བར་འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གི་མདུན་ཆ་(ACC)དང་མཚན་དུ་ཡར་སང་གི་ཡོད་ལ། དབང་ཅ་ཚན་
 རིག་པ་མང་པོའི་བསམ་ཚུལ་ལྟར་བྱས་ན་སྤ་ཕྱང་འདི་དག་གིས་མངོན་དོན་མ་ལག་གི་སྟེ་གནས་བྱུང་གི་ཡོད་པ་དང་། མ་ལག་
 གི་སྟེ་གནས་དེས་གལ་ཆེའི་རང་བཞིན་ནས་མངོན་དོན་རང་བཞིན་གྱི་སྤྱུལ་རྒྱུ་དག་ལ་ཡ་ལན་སྟོན་པའི་ཚོམས་སུ་དམིགས་
 པ་གཞོན་པའི་སྤྱུལ་སྟོང་བྱེད་པ་དང་དེ་ལ་འཕྲོད་པའི་རྒྱ་ཆ་རྣམས་འདོན་པར་བྱེད་ཀྱི་ཡོད། (སྟོན་བྱ་བཞི་བར་སྟོན།) པལ་ཆེར་
 ཡིན་ཤིང་ཆེ་བ་ཞིག་ལ། སྤ་ཕྱང་འདི་གཉིས་བསྟོན་པས་སྟོན་གསོ་མ་ལག་ཅིག་གྱུང་གི་ཡོད་པ་དང་། མ་ལག་དེའི་ནང་གི་
 མདུན་མའི་མྱིང་འབྲུག་གིས་ལུས་པོའི་གནས་བབ་ཤིས་པར་བྱས་ནས་ཆ་འཕྲིན་དེ་འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གི་མདུན་ཆ་(ACC)ལ་

མཁོ་འདོན་བྱེད་པ་དང་། དེ་ནས་འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གི་
 མདུན་ཆ་འདིས་གང་དངོས་སུ་རིག་པ་དང་གང་རེ་སྟོན་
 བཅས་པའི་ལུས་པོའི་གནས་བབ་གཉིས་པོ་པན་ཚུན་
 མཚུངས་སུ་བྱས་ཤིང་དེ་གཉིས་དབང་མི་མཐུན་པའི་
 རིགས་གང་ཡང་ཅི་སྟེ་རྟེན་པ་ན་དེ་འབྲེལ་གྱི་འབྲུག་བརྟེན་
 གཞོན་གི་ཡོད།

འདི་ནི་སྟོན་འཕྲོའི་སྟོན་དེ་བ་གཉིས་པའི་ནང་འབྲེལ་
 བརྗོད་བྱས་པའི་སྟོན་གསོ་མ་ལག་གི་དཔེ་མཚོན་ཞིག་
 རེད། འདིར་བྱེད་འདོད་པ་ཞིག་ལ། སྟོན་གསོ་མ་
 ལག་གི་མ་ལག་གང་ཞིག་གི་ནང་བསྐྱར་ལོག་བྱས་པའི་
 ཆ་འཕྲིན་དེ་དག་གཞི་ལ་བརྒྱུད་སྟེ་འབྲུང་འབྲུང་གི་ཡ་
 ལན་རྣམས་འབྲུང་ཅིར་འབྲུང་ལ་འབྲུང་བཅོས་གཞོན་དུ་
 ཡོད་པ་ཞིག་ལ་ཟེར་བ་རེད།

དཔེ་རིས། ༡༤ མངོན་དོན་པོ་པའི་ལུས་ཀྱི་སྟོན་གསོ་
 གསོའི་རྒྱུད་རིམ་གྱི་ཤུགས་ཤིག་གསལ་བཤེན་བྱེད་པའི་
 གཟུགས་རིས། (༡) མྱིང་འབྲུག་གིས་ལུས་ཕྱང་གི་
 གནས་བབ་ཤིས་ཚོར་བྱེད་ལ། དེ་ནས་དེས་ཆ་འཕྲིན་
 དེ་འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་ལ་མཁོ་གཞོན་བྱེད་པ་རེད།
 (༢) འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གིས་དངོས་སུ་ལུངས་
 པའི་ལུས་ཕྱང་གི་གནས་བབ་དེ་རེ་སྟོན་བཅས་པའི་
 ལུས་ཕྱང་གི་གནས་བབ་དང་མཚུངས་སུ་བྱེད་
 པའི་སྟོན་པའི་གཉིས་མི་མཐུན་པ་ཡིན་མིན་ལྟར་བ་
 དང་། (༣) (མི་མཚུངས་པར་རྟེན་ཆེ)དེས་“འབྲུག་
 བརྗོད་པ་དང་། གཞིས་སྟོན་དམ་པའི་འཛིན་གྱི་
 གནས་བབ་གང་དེ་གོ་སྟོན་སྟེ་བྱེད་པར་མཁོ་
 པའི་རྒྱ་ཆ་འཕྲིན་པས་གཞོན་བྱེད་པ་རེད།

དཔེ་རིས། ༡༤ ལ་ཞིབ་དཔྱད་དེ་བྱེད་ཞིབ་བྱོས་ལ། དེ་ནས་མྱིང་འབྲུག་དང་འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གི་མདུན་ཆ་གཉིས་པོས་སང་སྟོང་
 གི་བྱ་བར་སྤར་བས་འཛིན་བྱ་རྒྱུ་སྟོན་གསོ་མ་ལག་ཅིག་གི་རྒྱུ་དུ་རྒྱུ་ལས་ལ་འཇུག་ལུགས་ལ་མཚན་འཛིན་གཅིག་གྱིས་
 སྤར་གྱི་སྤྱུལ་གྱི་བྱེད་པ་བཞོན་སྟོན་བྱེད་བཞིན་དུ་ཤོན་སྤོངས་པའི་པོ་བཞིན་དུ་དཔེ་རིས་དེར་འཚོས་རྒྱས་ལོན་ཞིག་བྱ་རྒྱུ་ཡིན།
 དེ་ལ་རིམ་པ་དང་པོར་མྱིང་འབྲུག་གིས་ལུས་པོའི་གནས་བབ་ལ་བྱར་བྱེད་ལ། དེ་ལས་ཐོང་གི་རྒྱུ་རྒྱུ་ལ་སྤོངས་པ་
 ཚོར་བ་ན་ཐོང་གི་སྤོངས་པའི་ལུས་པོའི་གནས་བབ་ལ་བྱར་བྱེད་ལ། ཆ་འཕྲིན་དེ་མྱིང་འབྲུག་གིས་འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་ལ་གཞོན་གི་
 ཡོད་ཚོར་རེད། རིམ་བ་གཉིས་པས། འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གིས་ལུས་པོའི་གནས་བབ་གང་རིག་པ་དེ་དང་གང་རེ་སྟོན་བཅས་པ་
 གཉིས་དབང་མཚུངས་སུ་བྱེད་པ་རེད། འདི་ནི་ཤིས་བཞིན་དུ་འབྲུག་པའི་བྱེད་པའི་ཞིག་མིན་ཏེ། རེ་སྟོན་བཅས་པའི་ལུས་ཀྱི་
 གནས་བབ་གང་ཞིག་ཡིན་པའི་སྟོན་གསོ་སྤྱུང་གིས་ཆེད་དུ་སེམས་ཤིང་འཇུག་གི་མེད། དེ་ལས་སྟོན་སྟེ། རེ་སྟོན་བཅས་པའི་
 ལུས་ཀྱི་གནས་བབ་དེ་གང་འདྲ་ཞིག་ཡིན་དགོས་པའི་ཚད་གཞི་དེ་འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གིས་སྤར་ནས་བརྗོད་བྱས་ཡོད་
 པར་སེམས་པ་རེད། འདིར་འཚོས་ཆ་བཞག་འདི་སྤོངས་བྱ་སྟེ། འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གིས་གང་རེ་སྟོན་བཅས་པའི་སྤོངས་པའི་ལུས་
 འཕྲོས་དེ་དངོས་འབྲེལ་དུ་སྟོང་རྒྱུ་(སྤྱུལ་)དེས་གང་བསྐྱུལ་བ་བསམ་ཚད་བཞག་པ་ཞིག་ཡིན་པའི་དབང་དུ་བཟང་ན། ལུས་པོའི་
 གནས་བབ་གང་རིག་པ་དེ་དང་གང་རེ་སྟོན་བཅས་པ་གཉིས་དབང་མི་མཐུན་པའི་ལུས་པོའི་ལུངས་པའི་ཡོད་པའི་དབང་གིས་འཚིང་ཐག་
 ལྡན་འབྲུག་གིས་ད་གཞོན་འབྲུག་བརྗོད་ཞིག་སྟོང་བ་དང་གང་འབྲུགས་པ་དེ་འཚོས་བྱེད་ཀྱི་ཡ་ལན་རྣམས་པ་ཞིག་བསྐྱེད་པ་དང་། རྣམ་
 པ་དེ་ཡང་སྤོངས་པའི་ལུས་པོའི་ལུངས་པ་དུང་སྤར་བའི་རྒྱུ་དུ་འབྲུག་པ་རེད། (རིམ་བ་གསུམ་པ།)

དཔེ་གཟུགས་འདིས་མངོན་དོན་དུ་བས་འཚོར་གལ་ཆེའི་སྤྱུལ་རྒྱུ་ཞིག་ལ་རེ་སྟོན་ཡ་ལན་སྟོན་དུ་འཇུག་ཚུལ་འབྲེལ་བརྗོད་
 བྱེད་པས་མ་ཟད། དེས་སེམས་འཚོབ་འཇུག་སྟོན་གྱི་ཆ་འགའ་ཞིག་ལ་གསལ་བཤེན་ལྷན་པས་ཆེད་བྱེད་ཀྱི་ཡོད། ཞིབ་འཇུག་
 མང་པོའི་ནང་སེམས་འཚོབ་འཇུག་སྟོན་ཏེ་ཅང་ཐལ་ཆ་ཆེ་ཞིང་ཡང་ཡང་འབྲུང་བའི་སེམས་འཚོབ་ཀྱི་དོ་བོར་བྱུང་བའི་འཇུག་
 སྟོན་ཡོད་པའི་མི་རྣམས་ཀྱི་མདུན་མའི་མྱིང་འབྲུག་ལ་དུ་ནང་ཚོར་བརྟེན་འབྲེལ་བ་ཆ་མཚན་དུ་སྟོན་གྱི་ཡོད། སྤོངས་པོ་བསྐྱུས་
 བ། མྱིང་འབྲུག་གི་མདུན་ཆ་དེས་འཚིང་ཐག་ལྡན་འབྲུག་གི་མདུན་ཆར་མངོན་དོན་སྟོང་རྒྱུ་ཞིག་གི་སྟོན་གསོ་སྤྱུང་ཆ་འཕྲིན་གཞོན་
 དགོས་པའི་འཕྲོད་སྤྱུལ་སྤྱུང་མཐུན་དེ་བྱེད་ཀྱི་ཡོད་པ་སྟེ་ཡིན།

Core affect: Recall that one of the defining features of an emotion is its impact on motivation. That is, when we try to understand the emotional response to a stimulus, it is difficult to separate the emotion from the drive to move toward or away from that stimulus. For example, the urge to get away from the snake in our scenario is part of that emotional experience. One way that scientists discuss this motivational side of emotion is by talking about the **valence**, or **core affect**, of an emotion. Valence is the intrinsic aversiveness (negative) or attractiveness (positive) of the eliciting stimulus. It signals whether the stimulus is something that should be avoided or pursued, and it is difficult to imagine an emotion that is devoid of this push or pull motivation. Here, we will examine two systems that are responsible, in part, for the valence of an emotional experience.

The neurochemistry of emotion As you may remember from Neuroscience Primer II, one of the primary ways information is conveyed from one neuron to another is by neurotransmitters, chemical messengers released in the synapse by the pre-synaptic neuron. Neurotransmitters bind with the post-synaptic neuron and may initiate an action potential if the summation of signals is enough to overcome the threshold potential at the axon hillock. While more than 100 neurotransmitters have been discovered thus far, one group, the **monoamine neurotransmitters**, is extremely important for emotion and memory. Monoamines are molecules that contain one amino group, including the neurotransmitters norepinephrine, dopamine, and serotonin. As illustrated in figure 16, the monoamines are derived almost directly from amino acids. Equally important are the monoamine transporters that regulate the amount of the neurotransmitter in the synapse.

Broadly, monoamines help regulate attention, sleep, mood, and emotion, but the specific mechanisms by which they function are complex, as we will see by looking in more depth at one monoamine, dopamine. Dopamine was discussed already in primer II, because it is one of the primary neurotransmitters that regulates movement by its action in the basal ganglia. Here we discuss its role in a different system, one that regulates motivation and reward.

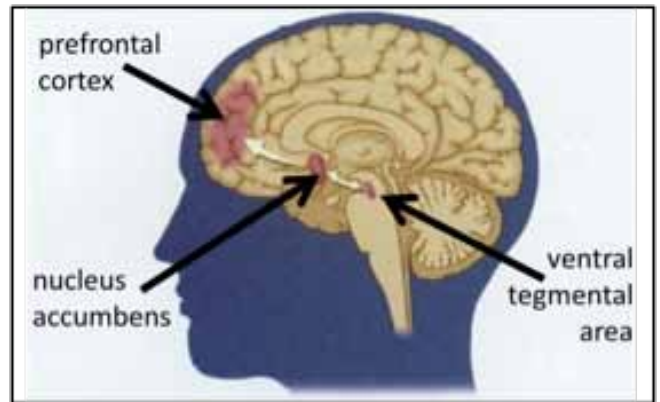

Figure 15: Location of key nodes in the mesolimbic dopamine system, the ventral tegmental area (VTA) and nucleus accumbens.

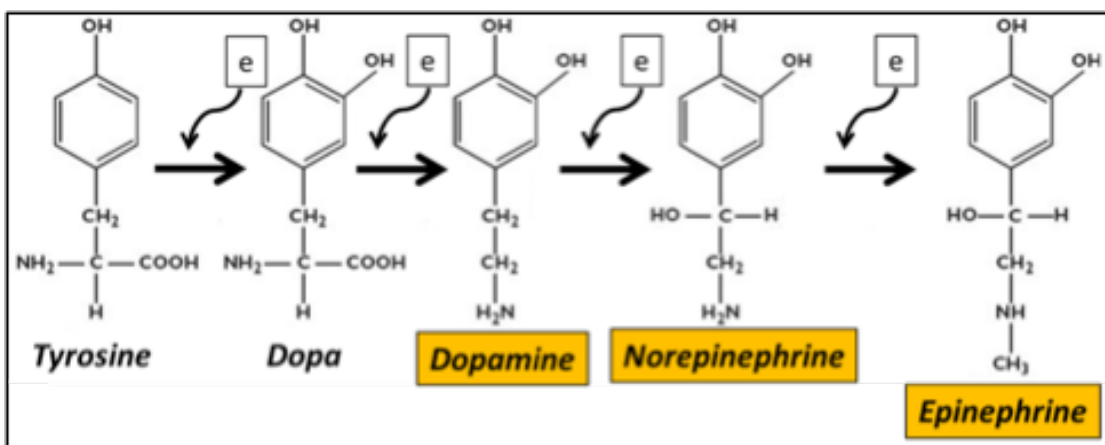

Figure 16: Several monoamine neurotransmitters important for mood and emotion (in yellow boxes) are closely related to one another and derived directly from amino acids (e.g. tyrosine) in one-step, enzymatic [e] reactions.

Motivation and reward have neuroendocrine bases

In the 1950's, a group of scientists experimenting on rats found that electrical stimulation to certain areas of the brain was highly rewarding for the rats. Of course, the scientists could not ask the animals if they found the stimulation pleasurable or rewarding, but they found that rats could be trained to do almost anything if the trained behavior was coupled with stimulation in a particular brain region. That brain region, the **ventral tegmental area (VTA)** was introduced in Primer II, but will be discussed more extensively here. The VTA is a node in a neural system referred to as the **mesolimbic dopamine system**. Neurons in this region produce dopamine, and axons project to a region called the nucleus accumbens (see **figure 17**).

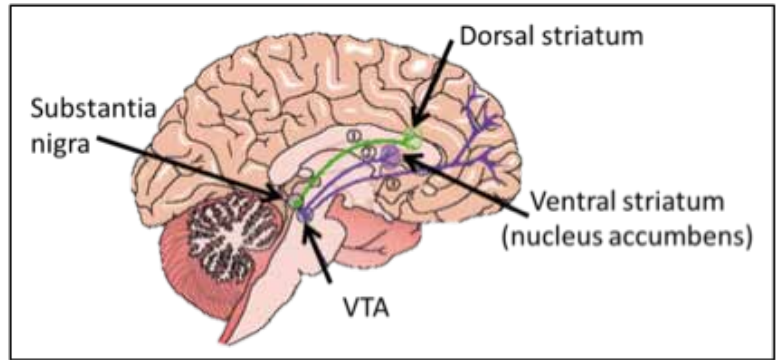

Figure 17: Human dopamine projections. The nigrostriatal projection, which is important for movement and was introduced in Primer II, is shown in green. The mesolimbic dopamine projection, which is involved in reward-related functions, is shown in purple.

Call to mind the things you do that you find rewarding. First, let us make sure we are thinking of the term 'reward' in the same way as scientists do, as an object or event that generates positive emotions, pleasurable feelings, and a motivation to approach, engage, or consume. Do you find it rewarding to eat? Drink? Laugh? See and think about loved ones? These behaviors are often referred to by scientists as natural rewards, and studies show that the same neural systems that are active when we experience a **natural reward** are also at work when a person consumes drugs of abuse such as alcohol and amphetamines (see **figure 18**).

How do motivation and reward relate to emotion?

While experimentation has helped scientists understand what affects dopamine at the neuronal level, they have disagreed about how these neural systems support our feelings, emotions, and behavior. Originally it was thought that activation of this system represented the rewarding or pleasurable aspect of any stimulus or behavior. However, when studies are done to separate the neural systems active just prior to the reward compared to those active during the experience of the reward, neural activity in the nucleus accumbens (pictured in the pink boxes below) seems to support the motivation or incentive to engage with a reward, rather than the experience of the reward itself.

Figure 18: Natural rewards and drugs of abuse are all thought to enhance the motivation to approach, engage, or consume, and all activate the mesolimbic dopamine system. On the leftmost image, the nucleus accumbens is outlined in red, and is active during the experience of natural and artificial rewards on the right (amphet = amphetamines).

To appreciate this distinction, imagine the feeling you have when you haven't eaten in many hours and are presented with something delicious. Your mouth waters as you anticipate the rewarding food that you are about to eat. Once you take a bite of the food, you have a distinctly different, though still pleasurable feeling. Many scientists think that the mesolimbic dopamine system, and particularly the nucleus accumbens, is important for the distinct feeling that occurs before the reward, rather than the one that occurs during the reward. This view may account for how you feel (surprised, angry, disappointed) when there is a difference in reward between what happens and what you expected. Detection of a discrepancy between predicted and actual reward is called reward prediction error, and may depend on dopaminergic action in the NA. To appreciate this concept, see **box 5**.

Box 5. IN-DEPTH: REWARD PREDICTION ERROR

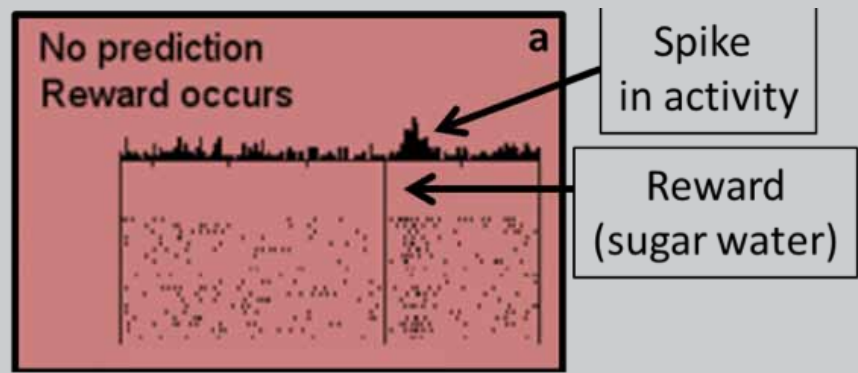

Imagine that you are a mouse living in a small burrow inside of a large monastery. Your survival depends on obtaining calories, and the primary way you do this is to forage for food and drink that has been dropped by the people with whom you share the monastery. One day you come across a droplet of clear liquid that looks like water, and some of this liquid sticks to your fur. You lick your fur to clean yourself, with no expectation or prediction of reward. However, the liquid is actually sugar water that tastes very sweet and is powerfully rewarding. In this case, there was no predicted reward, but there was an actual reward, meaning that there was a discrepancy between

the expectation and what actually transpired. It would be very beneficial to you, as a mouse, to have a neural mechanism that allowed you to learn from this event so that you could benefit in the future should you come across sugar water.

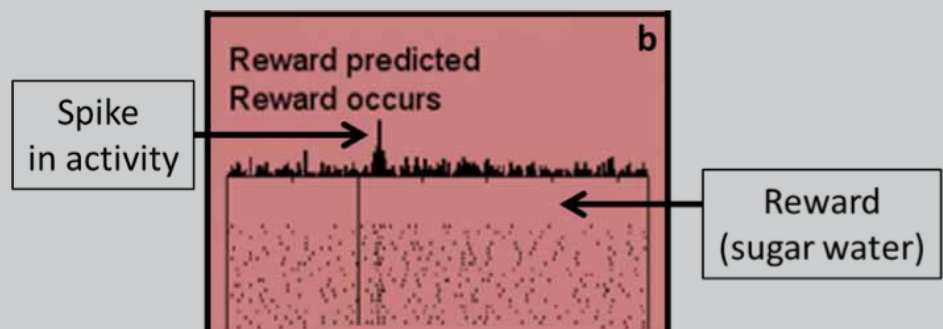
In fact, evolution has generated just such a neural mechanism, and this mechanism is known as the **dopamine reward prediction error**. In an event such as the one described above, dopamine is released in your nucleus accumbens. If we were to look at a single neuron firing in your nucleus accumbens, it would look

like the neuron that is being recorded in panel a. Pictured here is the electrical activity recorded from a single neuron in a monkey that is experiencing a similar scenario, and it is clear that activity in this neuron spikes just after you tasted the sugar water.

Now, let's look at this neuron the next time you see a droplet that looks like sugar water. If you have learned from the previous experience, we would expect that neurons in the nucleus accumbens would somehow signal to you that you should predict a reward if you drink the droplet. That is just what we see (**panel b**). Now, the dopamine neuron increases activity before you drink the sugar water. It is thought that this is how you predict a reward based on a cue (in this case, a visual cue when you see the droplet), and learn to pursue the reward.

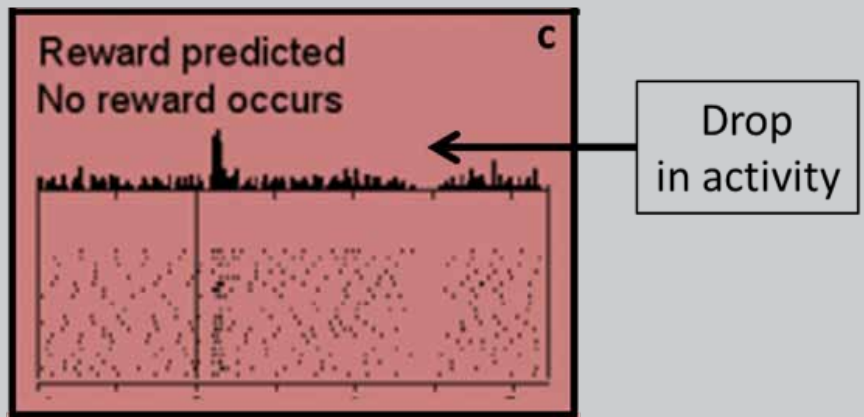
Notice now, however, that the predicted reward matches the actual reward, so there is no longer a reward prediction error. If we were to continue to monitor this neuron as you, the mouse, continue to get the same reward as was predicted, we would actually see that the

Adapted from: <http://www.sciencemag.org/content/275/5306/1593.short>

firing rate of this dopamine neuron would begin to decrease. Amazingly, this mechanism likely explains a phenomenon which has long been observed among animals, including humans. That is, we are most likely to associate or experience reward related to a stimulus if the rewards are unpredictable.

When a reward of the same magnitude is received every time with complete predictability, it loses its reward value. Let us look at what this neuron looks like if you continually taste clear droplets only to find that they are water. At first, the neuron will fire heavily before the droplet is tasted, just as it did in panel b, but at some point, this activity will diminish (**panel c**). It is this reduction in activity that is thought to support your ability to “extinguish” a previously learned association with a reward, in this case, the sugar water.

Negative stimuli trigger avoidance

Although many emotions involve a rewarding component, it is unlikely that you would experience a feeling of reward when encountering the snake by the road. Rather than a motivation to approach, you likely experience the opposite core affect: a motivation to withdraw. The amygdala has a large part to play in this response. Recall that this region, important for marking the salience of a situation, receives sensory input and may initiate a stress response through its connections with the hypothalamus. Beyond this, the amygdala also can modulate the stimuli that launch a fear response.

To understand how this works, first study the process of **fear conditioning** described in **figure 19**. Fear conditioning is a form of learning by which an organism learns to predict an unpleasant or aversive event. It involves the pairing of an aversive stimulus with other contextual stimuli that would not normally be aversive, but become so by virtue of being coupled with the aversive or dangerous stimulus. For example, the rattling sound made by a poisonous rattlesnake is not aversive or dangerous, but you can imagine how adaptive it would be for a mouse to use the sound as a predictive stimulus linked with danger!

One phenomenon that is used to study fear conditioning is the startle response, which is a **reflex**: an involuntary and almost immediate response to a stimulus. This response occurs very quickly and without your awareness. The startle response likely evolved for the adaptive value it provided as a fast, direct unconscious mechanism to alert you to an unexpected stimulus, and it is the likely response you would have as the snake struck at your leg. Now, imagine that a startling stimulus, such as a sharp pain, is paired with a cue that would not normally induce fear, such as a sound (the conditioned stimulus (CS) in **figure 19**). Basic fear conditioning occurs when the fear response is generalized to and can be triggered by the sound (CS).

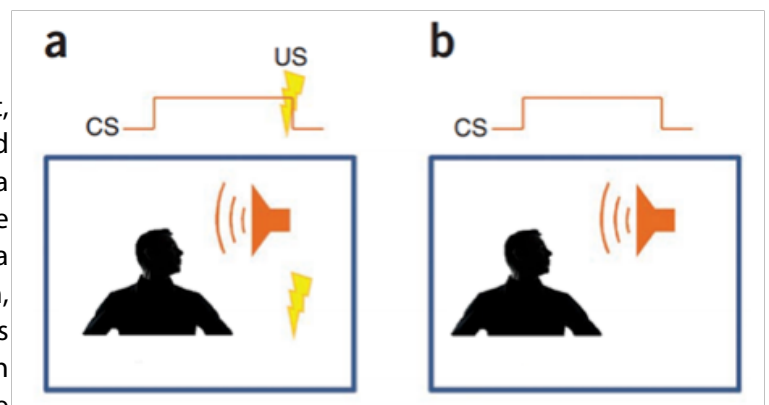

Figure 19: Basic fear conditioning. (a) Fear conditioning occurs when a human or animal learns to fear a neutral conditioned stimulus (CS) such as an auditory cue because it is paired with an aversive unconditioned stimulus (US) such as an electrical shock. (b) At a later time, the person has a fear response to the sound, even in the absence of an aversive stimulus. Adapted from: <http://www.nature.com/neuro/journal/v16/n2/pdf/nn.3296.pdf>

Again, imagine how this might be adaptive. If you consistently feel pain when a particular sound is present, it is likely to be adaptive to feel afraid any time the sound is present. It is a way to predict and possibly avoid a dangerous stimulus. The process of fear conditioning has been studied very closely and it is very clear that the translation of a fear response to the CS is dependent on changes in the amygdala, and its downstream effects on the autonomic nervous system via the hypothalamus.

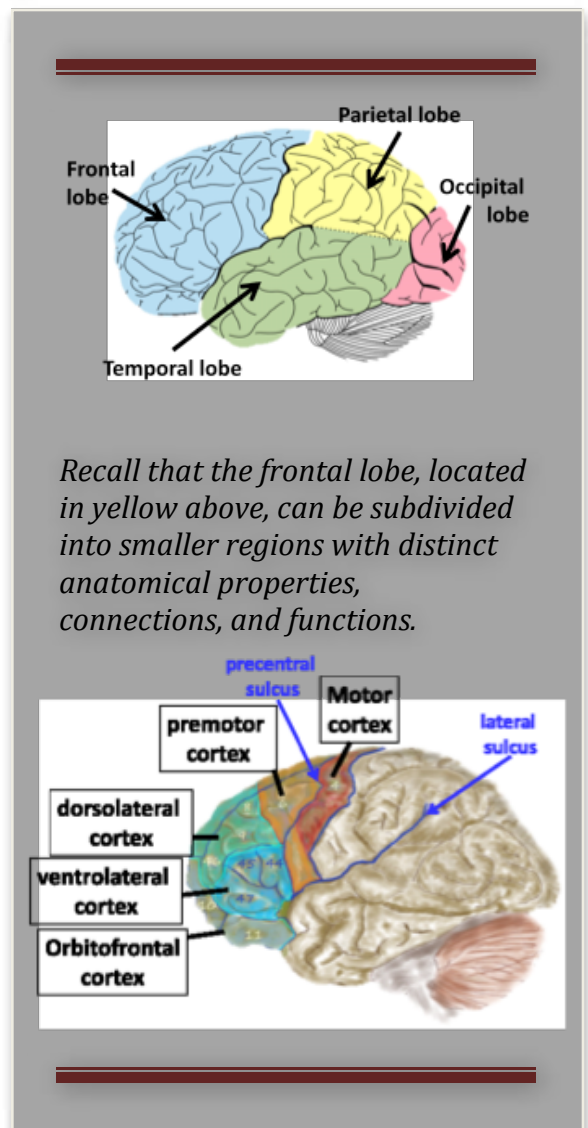
Finally, in addition to the process of fear conditioning, the strength of the startle reflex can be modulated by many cognitive states, including attention and fear. That is, the startle reflex can be heightened by a fearful state or threatening context. Again, the amygdala plays a role by **potentiating** – strengthening or making more likely - a fear response to a given stimulus. To appreciate this, imagine again that a few months after being bitten by the snake, you have recovered and are again walking along the dirt road. You start remembering being bitten by the snake and your heart races as you feel a strong sense of fear. Suddenly, you hear a quick movement on the side of the road next to you, and you quickly jump away before you can even think about what the sound might be. The observation that context and meaning can prime or suppress emotional responses leads us to the final component of emotion, appraisal.

Appraisal: How does an emotion that gives meaning to a situation arise? The two-factor theory of emotion emphasizes the role of cognitive appraisal for the experience of emotion. The evidence supports this view. Appraisal processes evaluate events or stimuli with reference to oneself. The assessment of salience discussed earlier in terms of arousal may be classified as a primary appraisal, but appraisal can take more complex forms. Other neural systems can participate in secondary appraisal processes, such as contextual evaluations of fairness and responsibility.

Imagine, for example, that you are walking through a crowded bus and seemingly out of nowhere a foot trips you. As you fall down, you feel a burst of anger and look to find the rude person who made you fall. As you look back at the owner of the foot, you see that it belongs to a mother, burdened with grocery packages in one arm and balancing a wriggling baby in the other. You realize that it was accidental so she does not realize that she tripped you, and feel your anger dissipate.

In this scenario, you had two instances of appraisal that affected your emotions. First, the assumption that someone purposely tripped you helped launch your angry emotion. Second, your realization that it was an accident dampened your emotional response.

Appraisal therefore is very important. Let's see how it works. Several regions in the **prefrontal cortex (PFC)** are strongly connected with the amygdala (see figure 20), and together these regions play a role in the appraisal that influences emotions. One of the ways that scientists have come to understand the process of appraisal is by studying people while they perform a related process called **reappraisal**.

Reappraisal is a technique for explicit emotion regulation whereby the meaning, or appraisal, of an emotional stimulus is altered by conscious and deliberate effort. Returning to our example in which you were tripped on the bus, imagine this time that when you turned to see whose foot had tripped you, you see that a young man purposely made you fall, and is laughing with another man about your misfortune. While you feel your initial burst of anger, you have recently devoted yourself to the idea that those who would hurt others need the most compassion, and you quickly recognize this as an opportunity to practice such an idea. You deliberately imagine that this man had a difficult childhood and has not known compassion, and you feel your anger dissolve.

What you have just done is reappraisal, and like appraisal in general, it involves connections from the frontal lobe to emotional centers in the brain such as the amygdala. Connections like these often are discovered by studying the brains of animals, as illustrated by the study shown in **figure 20**. Notice that this figure shows that the amygdala has stronger connections to and from the areas in red (indicated by the black arrows), in particular the orbitofrontal cortex. Think for a minute about what it would mean if the amygdala had stronger connections to and from certain regions of the frontal lobe. Keep that in mind as you read the next section on how the orbitofrontal cortex regulates the amygdala.

Connecting emotion to behavior

As you read at the beginning of this primer, emotions are considered in the context of evolution to be adaptive responses that help guide behavior in

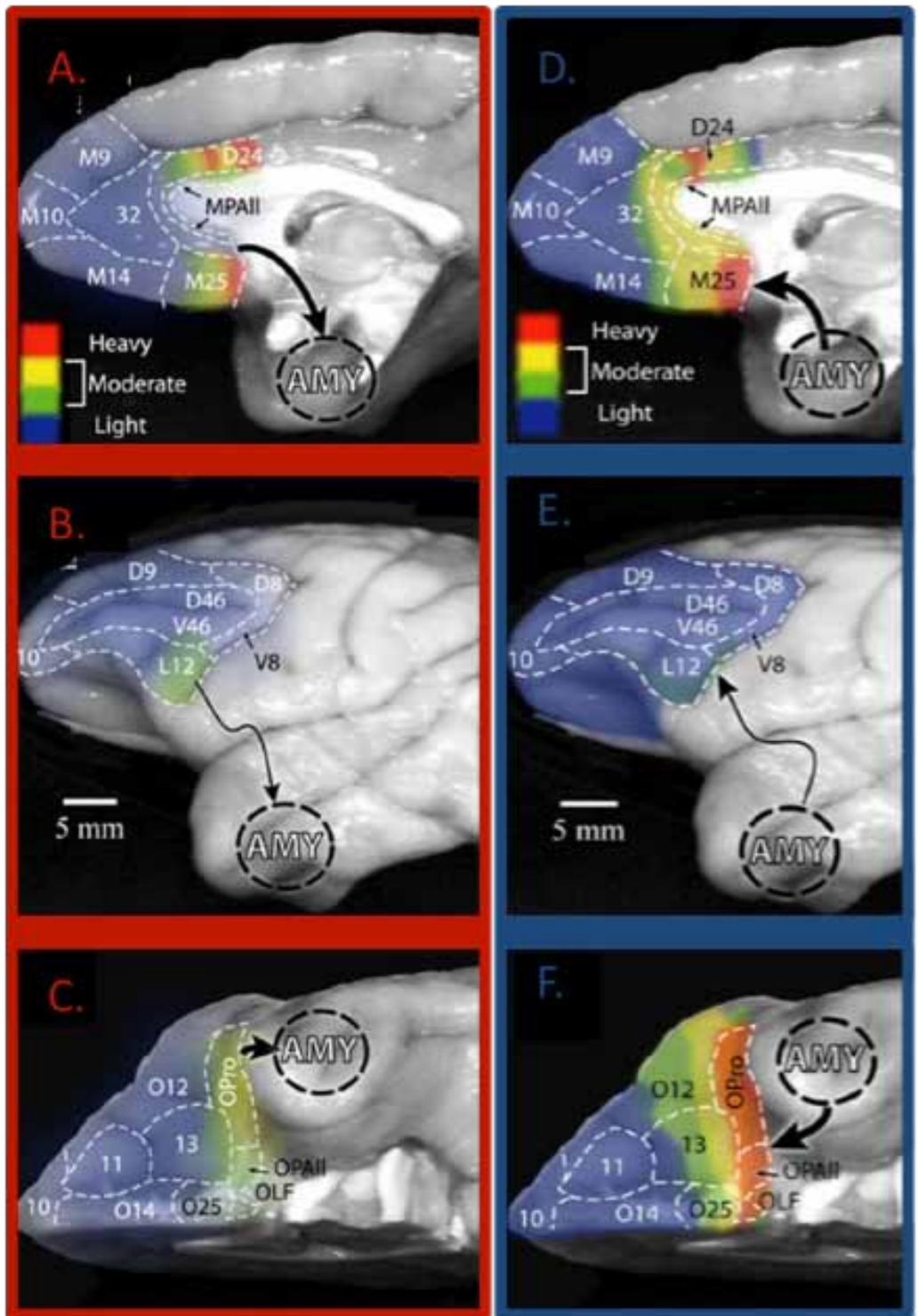
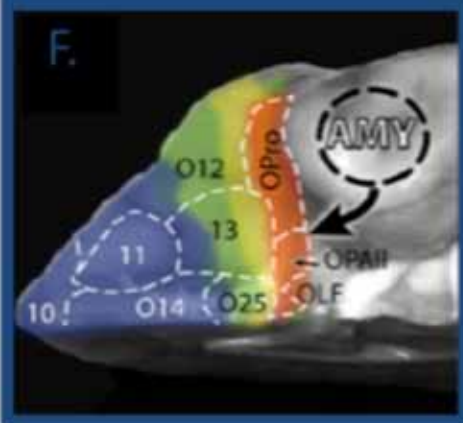
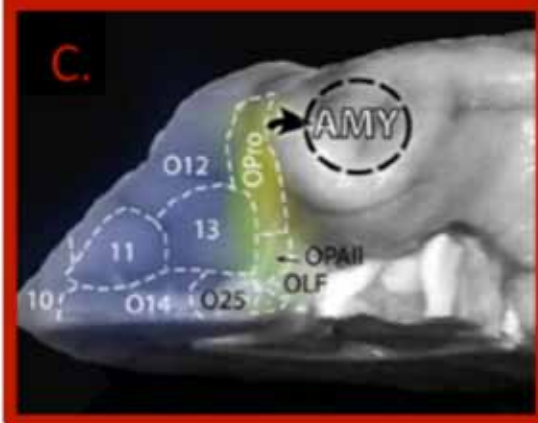
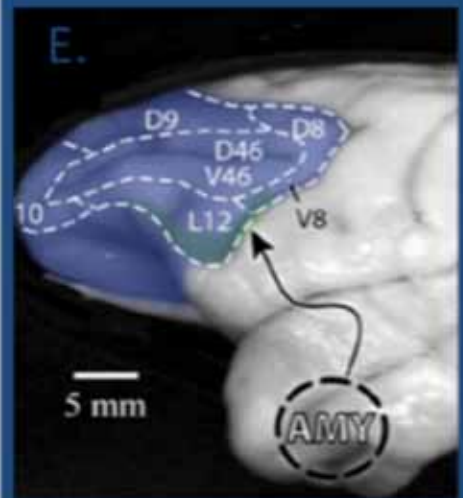
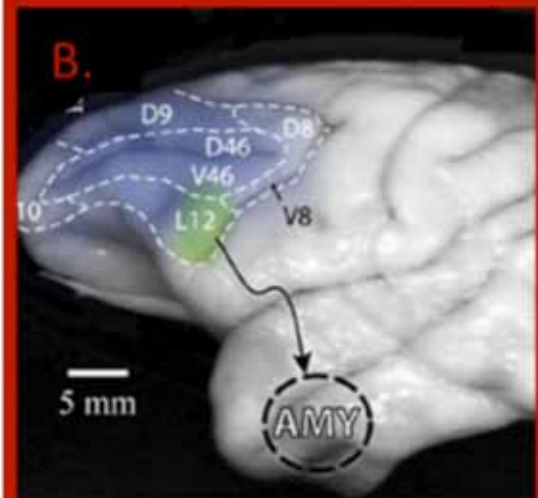
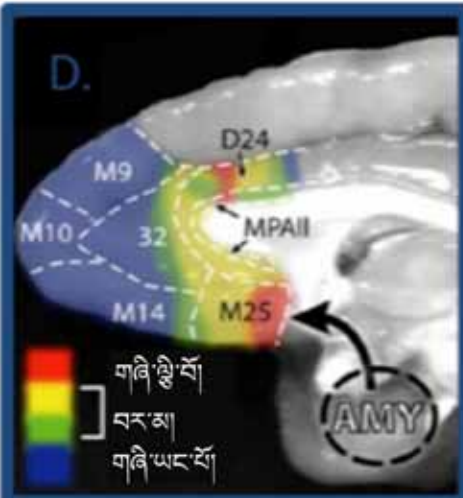
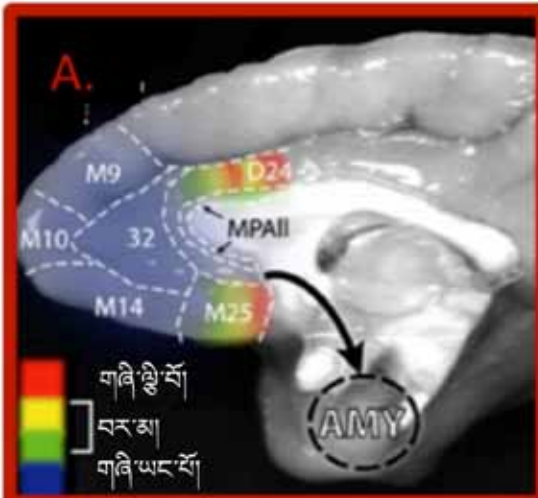

Figure 20: Connectivity between the frontal cortex and amygdala in a rhesus monkey brain. Red: connections from medial (A), lateral (B), and orbitofrontal (C) surfaces of the frontal lobe to the amygdala (AMY). Blue: connections from amygdala to medial (D), lateral (E), and orbitofrontal (F) surfaces of the frontal lobe. Adapted from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2045074/pdf/nihms-16945.pdf>

དེ་ལ་བསྐྱར་གཏོང་ཅེས་པ་ནི་མངོན་གསལ་དོད་
 བོས་སེམས་སྤོང་ལ་སྤངས་འཛིན་གྱི་དང་ཐབས་
 ཤེས་ཤིག་ཡིན། ཐབས་ཤེས་དེ་བརྒྱུད་ནས་སེམས་
 སྤོང་དང་སྤེལ་བའི་སྐྱེལ་རྒྱུ་ཞིག་གི་ནང་དོན་
 བཅུ་ ཡང་ན་དབྱེ་ཚོད་བྱ་བར་ཤེས་བཞིན་དུ་ཚོད་
 དུ་འཕོ་འགྱུར་གཏོང་བའི་འབད་ཚོལ་གྱི་དང་པེད།
 ད་རེ་ཚོས་སྤར་གྱི་འགྲུལ་སྤེལ་རྒྱུ་ལ་འཁོར་སྤོང་
 ཀར་འཁྲིལ་ཤོག་པའི་དཔེ་མཚོན་དེར་གྱིར་ལོག་
 ཅིག་བྱ་ལ། འོན་ཀྱང་ཐེངས་འདིར་ཁྱོད་གྱིས་རྒྱ་
 པ་རྒྱུང་མཁུག་གི་མི་རན་དེ་སུ་ཞིག་ཡིན་མིན་བཟོ་
 བར་བརྒྱུ་མཁུག་པ་ན་ཁྱོད་གྱིས་འདི་ལྟར་མཚོང་བར་
 འཆར་སྤང་བསྐྱེད་པར་བྱ་སྟེ། སྤེལ་བ་ལོག་སར་
 ཞིག་གིས་ཚེད་དུ་ཁྱོད་ཉིད་བསྐྱེལ་བ་དང་། དེས་
 ཁྱོད་ཀྱི་བྱུང་ཉེས་དེར་ཁྱེད་ཀྱི་དབྱེད་བཞིན་ཡོད་
 པ་ཡིད། ཐོག་མའི་ཆར་ཁྱོད་ཀྱི་རྒྱུད་ལ་ཁོང་ཁྱོད་
 མ་སྤེལ་འབར་ལ། འོན་ཀྱང་སྐབས་དེ་ཤིང་ཅིག་ནས་
 ཁྱོད་ཀྱི་བསམ་བཤིལ་ལྟ་སྤངས་ཤིག་ལ་སྤེལ་བྱུག་
 རྒྱུ་ཅན་རྣམས་ལྟག་པར་སྤོང་རྒྱུ་ལྟེ་ཡུལ་ཡིན་པར་
 སེམས་བཞིན་ཡོད་པས། ད་ཆ་འདི་ཉིད་ལག་ལེན་
 དུ་འགོལ་དགོས་པའི་བསམ་བཤིལ་འབྲེལ་མར་འཁོར་
 བཞིན་དུ། ཅི་འདི་ཉིད་གྱིས་པའི་དུས་ནས་ངལ་
 དུ་བ་ཀྱིས་མཚན་ཞིང་གཞན་གྱི་བྱམས་སྤོང་དང་
 གལ་བས་ཅེ་མ་འུར་སྤེལ་དུ་སེམས་པས་ཁྱོད་ཀྱི་
 རྒྱུད་ཀྱི་ཁོང་ཁོ་ཞིག་པ་ཡིད།

ད་ལྟོ་ཁྱོད་ཀྱིས་གང་བསྐྱབས་པ་འདི་ཉིད་བསྐྱར་
 གཏོང་བ་ཡིན། སྤྱི་ཐོག་ནས་བཤད་ན་དབྱེ་ཚོད་
 བྱ་བ་དང་འབྲེལ་བའི་དེས་འདིར་ཡང་མ་དུན་
 འདབ་ནས་ཁམ་ཅིག་ལྟར་ཞོ་ལྟ་སྤོང་པའི་སེམས་
 སྤོང་གི་ལྟེ་གནས་དག་གི་དབར་སྤེལ་སྤོང་འགྲུལ་
 ཀྱི་ཡོད། དཔེ་རིས་ ༢༠ ནང་རིས་འགྲེལ་བྲམ་པའི་
 ཞིབ་དཔྱད་ནང་གསལ་བ་བཞིན་སྤེལ་མཚུངས་ཀྱི་
 རིགས་འདི་འབྲེལ་མོ་ཞིག་དུང་འཛོལ་སྤོང་བར་
 དབྱེ་ཞིབ་གྱི་དང་སྐབས་སྤོང་ཉོགས་བྱུང་། དཔེ་
 རིས་འདིར་དོ་སྤང་འོས་པ་ཞིག་ལ། འདིར་ཁམ་
 ཅིག་སྤོང་ཞོ་དང་ཚོན་དམར་གྱིས་མཚོན་པའི་ས་

དཔེ་རིས། ༢༠ རེ་ས་སི་སྤེལ་ཞིག་གི་སྤོང་པའི་ནང་གི་མཚན་འདབ་དང་ཁམ་ཅིག་
 སྤོང་ཞོ་དཔེ་དབར་གྱི་པན་ཚུན་མཚུངས་སྤོང་གནས་བབ། དམར་མངའས་ཅན་དེ་ནི་
 མཚན་འདབ་ཀྱི་དཔེ་ཆ་དང་། གཞོགས་ལོགས་དང་། མིག་སྤོང་སྤོང་བཅས་
 བས་ཁམ་ཅིག་སྤོང་ཞོ་ཕྱོགས་སུ་ཕར་རྒྱག་པའི་མཚུངས་སྤོང་ཡིན་པ་དང་། སྤོང་
 མངའས་ཅན་དེ་ནི་ཁམ་ཅིག་སྤོང་ཞོ་ཕྱོགས་ནས་མཚུངས་ཀྱི་དཔེ་ཆ་དང་།
 གཞོགས་ལོགས་དང་། མིག་སྤོང་སྤོང་བཅས་སུ་ཕར་རྒྱག་པའི་མཚུངས་
 ཀྱི་རྣམས་པ་ཡིད། གནས་ཚུལ་འདི་གཤམ་གསལ་པ་འཁོར་སྤོང་སྤོང་གི་
 པ་ཡིན། <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2045074/pdf/nihms-16945.pdf>

ཁམ་ཅིག་(མངའ་ལྟགས་ལྟག་པོས་བརྒྱན་བྲམ་པ)དག་སྟེ། དམིགས་སུ་བཀའ་ནས་མིག་སྤོང་སྤོང་བྱུང་
 ལྟ་བུའི་དབར་པན་ཚུན་སྤེལ་མཚུངས་ཕྱགས་ཆེ་ཡོད་པ་གསལ་ཡོད། གལ་ཏེ་ཁམ་ཅིག་སྤོང་ཞོ་དང་
 མཚུངས་ཀྱི་ས་ཁམ་འགའ་ཞིག་དབར་པན་ཚུན་གྱི་སྤེལ་ཐོག་དེ་སྤོང་བས་ཕྱགས་ཆེ་བ་ཡོད་ཆེ་
 ཅི་ཞིག་ཏུ་འགྱུར་སྤོང་པའི་ཕྱོགས་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་སྤོང་མ་གཅིག་གི་ཡིད་མཚོ་བསམ་ཞིག་ཐོངས་དང་།
 མིག་སྤོང་སྤོང་གིས་ཁམ་ཅིག་སྤོང་ཞོ་སྤོང་པའི་འཛིན་གྱི་ཚུལ་སྤོང་འདིའི་རྒྱུ་ཀྱི་དུས་ཚོན་དེར་
 བསྐྱུག་བཞིན་དུ་ཁྱོད་ཀྱིས་གོང་གི་འཆར་སྤོང་གཏོང་བའི་དཔེ་ཡིད་ལ་འཛོག་དགོས།

སེམས་སྤོང་རྣམས་གཤམ་སྤོང་དང་སྤེལ་བས་ཡོད་ཚུལ།
 ཁྱོད་ཀྱིས་སྤོང་འཛོལ་སྤོང་དེ་བ་འདིའི་འགོ་སྤོང་དུ་བསྐྱུགས་པ་བཞིན། འཕེལ་འགྱུར་གྱི་ལྟ་སྤོངས་
 བས་བྲམ་ན་སེམས་སྤོང་རྣམས་བསྐྱུར་འགྱུར་ཁྱོད་དུ་ཐོན་པའི་ལ་ལན་གྱི་རྣམས་འགྱུར་ཞིག་ལ་འོས།

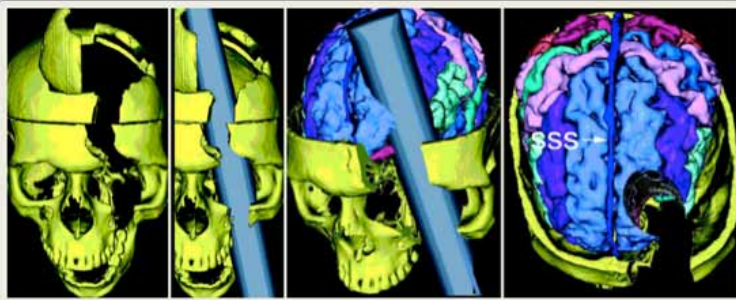
ways that increase survival and reproductive success. So far, we have explored the neural systems involved in having emotions. How is emotion connected to behavior? Extensive research has found that particular areas of the prefrontal cortex play the role of linking emotions with behavior. The area most often implicated in this is the orbitofrontal cortex (OFC), which is so named because it resides just above the eye orbits.

The OFC integrates thoughts and emotions into goal-directed behavior. Studies of both humans and non-human animals find that when this region is damaged, the ability to use input about past outcomes to guide behaviors is impaired (see **box 6**). Neuroimaging studies in humans report that this region is active when an individual uses available information about consequences - for example, being cheated by an unreliable person during a social interaction - to guide future behavior. The OFC provides input to the central nucleus of the amygdala, which you will recall, has effects on autonomic centers in the hypothalamus, brain stem, and spinal cord, possibly allowing the orbitofrontal cortex to dampen autonomic activation.

Box 6. CASE STUDY: PHINEAS GAGE

More than any other case study, or study of a single individual, the story of Phineas Gage stimulated research on the localization of brain function, particularly function pertaining to emotion. Gage was a railroad foreman, who, by most accounts, was healthy and reliable. In 1848, when Gage was 25, he was using a large tamping iron (which he is holding in the photograph on the left) to compact explosive material that would be used to clear rocks to make way for a railroad. As he was pushing the charge with the rod, an accidental spark ignited the powder and sent the tamping iron straight through his left cheek and skull and rendered him unconscious. After a few minutes, he regained consciousness and was taken to his home, where a doctor removed bone fragments and closed the wound. Amazingly, the wounds healed after one bout with infection; however, a large portion of his left **orbitofrontal cortex (OFC)** and **lateral prefrontal cortex (PFC)** were irreparably damaged. The image below shows a computer reconstruction of the damage he suffered, based on the skeletal evidence.

Gage survived until 1860, but by many accounts his personality changed drastically as a result of the injury. The doctor who cared for him summarized his subsequent behavior:

“He is fitful, irreverent, indulging at times in the grossest profanity (which was not previously his custom), manifesting but little deference for his

fellows, impatient of restraint or advice when it conflicts with his desires, at times pertinaciously obstinate, yet capricious and vacillating, devising many plans of future operation, which are no sooner arranged than they are abandoned in turn for others appearing more feasible.”

It is difficult to know precisely how Gage’s personality changed because few detailed accounts of his pre-accident personality are available. However, many people reported that he suffered from extreme impulsiveness that included inappropriate social behavior, and this personality change would be consistent with what is known about the OFC.

Emotion and memory are linked

Have you ever had an actual encounter with a poisonous snake? If not, have you had a similar encounter in which you were in real danger? Think back to the situation.

- What do you remember about it?
- Does something trigger the memory for you?
- A particular sound? A particular place? A particular smell?

Emotionally evocative memories tend to stick with you. Perhaps you have wondered why that is so. In the first part of the primer we discussed emotions, and if you answered “yes” to the questions above, you can appreciate how emotion and memory interact.

Learning is the process of acquiring knowledge or skill. It also can be defined as a change in behavior as the result of experience. Memory is the ability to retain and recall learned experiences. This requires a physical change in the brain to record the information for future use. In what follows, we will examine the neural processes that are important for memory and those that support the relationship between emotion and memory. As we do this, keep in mind how these processes might give an organism a selective advantage for survival or reproduction, and thus, may have evolved.

Memory systems

Before learning about the neurobiology of memory, it is important to discuss the different types of memory. A major difference exists between **working memory** and **long-term memory** (see **figure 21**). **Working (short-term) memory** is a conscious, brief retention of information while it is being processed or used for the task at hand. When someone tells you a phone number to dial, you may say the number to yourself as you run to the phone, keeping the number in your working memory long enough to dial it accurately. **Long-term memory**, on the other hand, does not require a conscious retention and can last from days to decades.

There are several forms of long-term memory. The two major kinds are explicit and implicit. Each kind includes different types and it appears that distinct neural systems support each type. Explicit memory is the conscious recall of experiences (episodic memory) or facts about people, places, and objects (semantic memory). Examples include what you had for lunch yesterday or knowing your mother’s name, respectively. Implicit memory does not require conscious recall, but is unconscious retention of perceptual and motor skills acquired by performing the task. Examples include tying your shoes or riding a bicycle. Explicit and implicit memory involve different pathways and brain regions (lower boxes in **Figure 21**).

སེམས་སྤོང་དང་བློ་བཟང་ལ་ཀམས་པའི་ཚུན་སྤྱོད་ནས་ཡོད།

ཁྱོད་ཀྱིས་མི་ཚེའི་ནང་དངོས་གནས་ལ་དུག་སྐྱལ་གྱི་ཕྱག་སྤོང་ངམ། མ་སྤོང་ན། དེ་དང་འདྲ་བའི་བྱུང་བ་གང་ཞིག་ནང་དངོས་འབྲེལ་འདིགས་སྐྱང་སྤྱོད་པ་དེ་རིགས་བྱུང་སྤོང་ངམ། སྤོང་ན། བྱུང་བ་དེར་ཕྱིར་རྟོག་ཅིག་བྱོས།

- དེའི་སྐོར་ཁྱོད་ཀྱིས་གང་ཞིག་བྲན་གྱི་འདུག་གས།
- ཅི་ཞིག་གིས་བྲན་པ་དེ་ཡར་སང་པར་བྱེད་དམ།
- སྤྱོད་བྲན་པ་ཞིག་གས། གནས་ཀྱི་བྲན་པ་ཞིག་གས། ཡང་ན། དེ་གྱེ་བྲན་པ་ཞིག་གིས་སང་པར་བྱེད་དམ།

དེ་ལ་སེམས་སྤོང་སྤོང་བའི་བྲན་པ་རྣམས་རྒྱན་བརྟན་པ་ཡིན། གཅིག་བྲན་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཀྱང་དེ་དེ་ལྟར་ཡིན་པ་ཅིས་ཡིན་ནམ་སྤྱོད་པ་དུ་རྟོག་ཡོད། སྤོན་འགྲོའི་སྤོང་དེ་བའི་འདྲིའི་འགོ་སྤོང་དུ་ང་ཚོས་སེམས་སྤོང་སྐོར་གྲོས་སྤྱོད་བྲན་པ་ལ། གལ་ཏེ་ཁྱོད་ཀྱིས་གོང་གི་དེ་དེར་སྤྱོད་བྲན་པ་ལ་འཇ་བརྟན་ཡོད་ཚེ། སེམས་སྤོང་དང་བློ་བཟང་ལ་གཉིས་ཚུལ་འི་ལྟར་སྤྱོད་བྲན་པ་སྤོང་སྤོང་ཚུལ་སྐོར་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤེས་གསལ་རེད།

ཤེས་སྤོང་བརྟན་པ་ནི་རིག་པ་སྤོང་བའི་སྤྱོད་ཚུལ་སྤོང་བའི་རྒྱན་རིམ་ཞིག་ཡིན། ཡང་དེ་ཉིད་གོ་དོན་གཞན་ཞིག་གི་དབང་དུ་ནི་སྤོང་གོ་མས་ལ་བརྟན་ནས་གཤེས་སྤོང་ལ་འགྱུར་བ་གཏོད་རྒྱུར་གོ་བ་རེད། གོ་མས་འདིས་ཐེབས་པའི་སྤོང་བ་དེ་དག་ལ་བདག་གཉེར་བྱེད་པ་དང་ཕྱིར་སྤོང་བྱེད་པའི་ལུས་པ་དེར་བྲན་པ་ཟེས། དེ་འདྲ་ཞིག་འབྱུང་བར་ལྷན་པའི་བཞེད་པར་འགྱུར་བ་དངོས་སུ་ཐེབས་དགོས་ལ། དེ་ལ་བརྟན་ནས་ཆ་འཕྲིན་ཉར་བ་བྱུང་བྱེད་པས་མ་འོངས་པར་བཞེད་པ་སྤོང་བུ་ལུས་པ་འབྱུང་། གཤམ་དུ་ང་ཚོས་བྲན་པ་ལ་གནད་ཆེ་ཞིང་། བྲན་པ་དང་སེམས་སྤོང་དབང་གི་འབྲེལ་བར་གཞིགས་འདེགས་བྱེད་པའི་དབང་ཅན་གྱི་གཞུགས་ཀྱི་བྱེད་རིམ་དག་ལ་ཞིབ་དཔྱད་བྱ་རྒྱུ་ཡིན། དེ་ལྟར་ཞིབ་དཔྱད་བྱེད་པ་བཞིན་དུ་ང་ཚོས་དོ་སྣང་བྱ་འོས་པ་ནི། བྱེད་རིམ་འདི་དག་གིས་འབྲེལ་ཡོད་སྤྱོད་དངོས་དེ་འབྲེལ་འགྱུར་འགྲོ་བའི་བྲན་པ་སྤོང་དེར་དམིགས་བཀའ་གྲིས་གསོན་གནས་སམ། ཡང་ན་སྤྱོད་འབྲེལ་དང་འབྲེལ་བའི་དགོ་མཚན་འི་ལྟར་སྤོན་ནས་སྤོང་བྱེད་དགོས།

བྲན་པའི་མ་ལག་དག

བྲན་པ་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་ཅའི་སྤྱོད་དངོས་གནས་ལུགས་ཤེས་པ་ལ་ཐོག་མར་བྲན་པའི་རིགས་མི་འདྲ་བའི་སྐོར་གྲོས་སྤོང་བྲན་པ་རྒྱ་རྒྱ་གལ་ཆེ། མི་འདྲ་བའི་བྲན་པར་གཙོ་བོ་ཞིག་ནི་ལས་ཐོག་བྲན་པ་དང་ཡུན་འདྲིན་བྲན་པ་གཉིས་དབང་སྤེ་བ་རེད། (དཔེ་རིས། ༢༡ ལ་ལྟོས།) ལས་ཐོག་(ཡུན་འདྲིན)བྲན་པ་ནི་ཆ་འཕྲིན་ཞིག་ལ་དབྱེ་གཅོད་བྱེད་པ་བཞིན་པའི་སྐབས་སམ། ཡང་ན། སྐབས་དོན་གྱི་ལས་སྤོང་ལུགས་པའི་སྐབས་སུ་ཤེས་ཚོར་ལྡན་པ་བཞིན་དུ་ཡུན་ཅམ་འི་ཆ་འཕྲིན་ལ་གཉེར་བ་བྱུང་བྱེད་པ་དེ་ལ་ཟེས། གལ་ཏེ་མི་ཞིག་གིས་ཁྱོད་ལ་ཁ་བར་ཨང་གངས་ཞིག་བསྐོར་རྒྱུར་སྤྱོད་པ་ན། ཁྱོད་ཀྱིས་ཁ་བར་འབྲེལ་འཁོར་ལ་གཞོན་པ་བཞིན་དུ་ཡིད་དག་གང་རུང་ནས་ཨང་གངས་དེར་ཤར་བྱུང་བྱེད་པ་དེ་ལྟར་ལ། དེ་ལྟར་བྱེད་པས་ཨང་གངས་དེ་ཉིད་ལས་ཐོག་བྲན་པར་དུས་ཡུན་རན་འཚོམ་བར་བྱུང་བས་མཐར་མ་འབྲུགས་པར་བསྐོར་བྱུང་བ་ཡིན། དེ་ལས་ལྟོག་སྟེ། ཡུན་འདྲིན་བྲན་པར་ནི་(ཆ་འཕྲིན་དེ)ཤེས་ཚོར་ལྡན་པ་བཞིན་དུ་གཉེར་བ་བྱུང་བྱེད་པ་མི་དགོས་ལ། མ་ཟད། དེ་ཉིད་ཉེན་མ་ཁ་བས་ནས་ལོ་འཁོར་བརྒྱ་ལྷག་མང་པོའི་བར་གཉེར་བྱུང་།

ཡུན་འདྲིན་བྲན་པ་ལ་རྣམ་པ་མི་འདྲ་བ་མང་པོ་ཡོད། དེའི་རིགས་གཙོ་བོ་ཆེ་བ་གཉིས་ནི། དངོས་བྲན་དང་བརྒྱན་བྲན་གཉིས་ཡིན། རིགས་དེ་གཉིས་ལོ་རེ་རེ་ལ་ནང་གསེས་རྣམས་མི་འདྲ་བ་ཡོད་ཅིང་། རྣམས་པ་དེ་དག་རེ་རེ་ལ་རང་རང་སོ་སོར་གཞིགས་འདེགས་བྱེད་པའི་དབང་གཞུགས་མ་ལག་ལུང་གསལ་པའི་ཡོད་པར་མངོན། དངོས་བྲན་ནི་སྤོང་གི་བྱུང་བ་ཞིག་དང་འབྲེལ་བའི་སྤོང་བའི་སྐོར་ཤེས་ཚོར་དང་ལྡན་པ་བཞིན་དུ་བྱུང་བ་(བྱུང་བ་བྲན་པ)ལའམ། ཡང་ན་གང་ཟག་དང་གནས་དང་ཡུལ་གྱི་དངོས་པོའི་སྐོར་གྱི་བདེན་དངོས་སྐོར་ཤེས་ཚོར་དང་བཅས་པ་བཞིན་དུ་བྲན་པ་(བརྟན་བྲན་པ)བཅས་ལ་ཟེས། འདྲིའི་དཔེ་མཚོན་གྱི་ཁོངས་སུ་རིམ་པ་བཞིན། ཁྱོད་ཀྱིས་ཉིན་གཅིག་གོང་དུ་དགྲུང་ཟས་གང་ཐོས་པ་བྲན་པ་དང་ཁྱོད་ཀྱི་ཨ་མའི་མིང་བྲན་པ་བཅས་རྒྱུ་ཡོད། དེ་ལས་ལྟོག་སྟེ་བརྒྱན་བྲན་པ་དེ་ལྟར་ཤེས་ཚོར་དང་བཅས་པའི་བྲན་པ་ཚང་མི་དགོས། འོན་ཀྱང་དེའི་ཁོངས་སུ་ལས་ཐོན་གང་ཞིག་ཡང་ཡང་བསྐྱུབས་པ་ལས་འདུ་ཤེས་དང་འགྲུལ་སྤོང་གི་ཚུལ་གང་ཞིག་རྒྱུན་དུ་དོ་བདག་སྤྱོད་པོ་དེར་ཤེས་ཚོར་མེད་པ་བཞིན་དུ་དེའི་སེམས་རྒྱུད་དུ་གོ་མས་གཤེས་འདེགས་པ་དེ་དག་ཡིན། འདྲིའི་དཔེ་མཚོན་གྱི་ཁོངས་སུ་རང་གི་ལྷན་གྱི་སྤོང་བྲན་པ་སྤོང་གི་རྒྱ་བསྐོག་རྒྱ་དང་རྟེན་འཁོར་གཏོར་རྒྱ་ལྟར་བྱུང་ཡོད། དངོས་བྲན་དང་བརྒྱན་བྲན་གཉིས་ལ་དབང་ཅའི་བསྐོར་ལམ་སོ་སོ་ནས་ཡོད་པ་དང་། ལྷན་པའི་སྤོང་སོ་སོ་དང་འབྲེལ་བ་ཡོད། (དཔེ་རིས་ ༢༡ རང་གི་སྤོང་རྒྱུང་འོག་མ་རྣམས་ལ་ལྟོས།)

How the brain makes memories

To understand how memory “works” in the brain, we will focus on the neural systems important for explicit memory. In the 1950’s, researchers discovered, quite by accident, that if the hippocampus was removed or damaged, a person would have profound memory deficits (see, for example, box 8). Specifically, the person would not be able to form new memories of events or facts, while previously formed memories remain largely intact. Neuroscientists have worked out the mechanisms behind the brain’s amazing capacity for memory via the hippocampus, but explaining this will involve a lot of detail. You may be interested in the next section, where you will find more detailed material about explicit memory, but if not, you may want to skip to the following section, on interaction of emotion and memory.

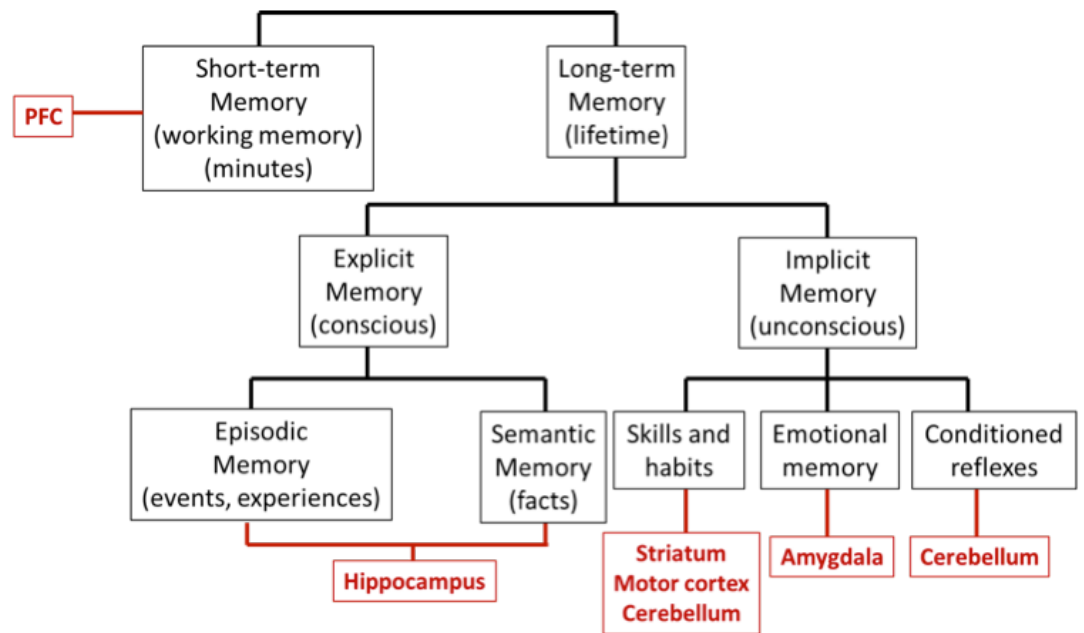

Figure 21: Memory systems (in black) and the neural regions supporting them (in red)

Box 7. IN-DEPTH: WHAT’S IN A FACE?

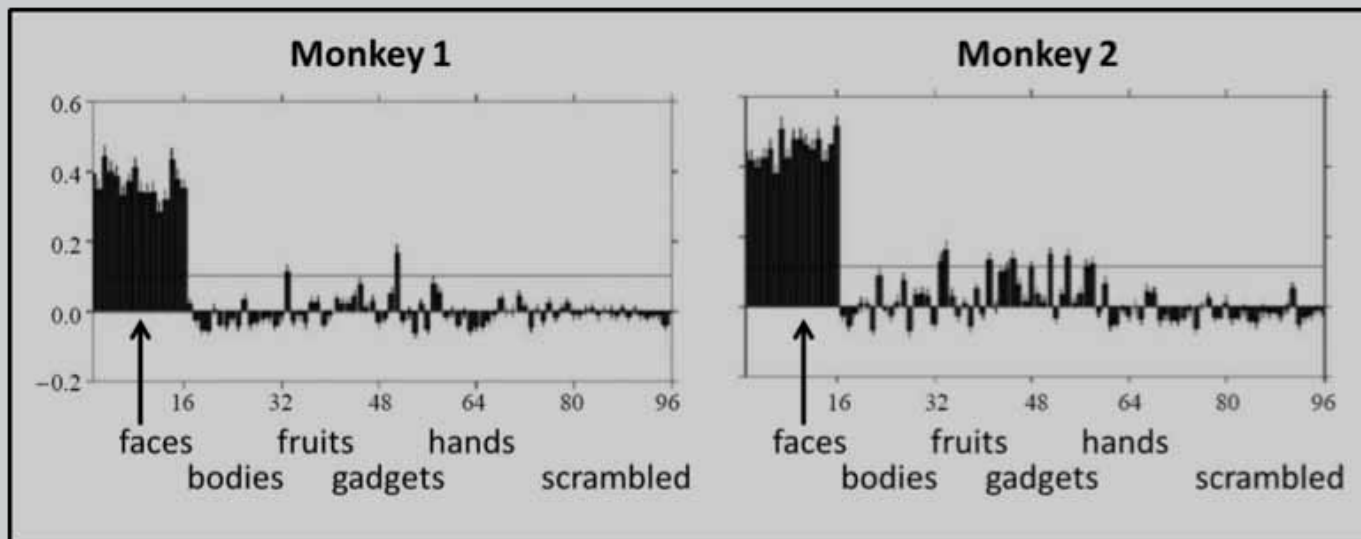

Imagine for a moment that you are presented with the face on the left. Although it is a face you have seen many times in the past, you cannot recognize who this person is, nor do you remember having seen the face before. Recall from Neuroscience Primer I, that there are individuals who suffer from such a disorder, called prosopagnosia, or face blindness. While their vision is intact, they have a very specific inability to recognize faces, even those of people they see every day, such as their spouse or children. Some are even unable to recognize their own face. Imagine what it would be like to see your mother and not recognize her.

It is thought that this very specific disorder results from malfunction in a region of the brain called the fusiform gyrus, sometimes referred to as the fusiform face area. Although scientists do not all agree, many suppose that this region of the brain has neurons devoted to, and specialized for, face recognition. In the following figure, we see the average response to different types of stimuli (e.g., faces, fruits) by 320 neurons—each one recorded separately—from two different monkeys. These 320 neurons are all located in a patch of the fusiform gyrus, and they respond so much more robustly to faces than to the other types of stimuli that they are referred to as **face-selective neurons**.

Scientists who argue that the fusiform face area is dedicated to encoding face memories point to the extreme reliance of humans on social interactions for survival, and suggest that as a result we evolved special neurons devoted to remembering and recognizing faces. Other scientists argue that these neurons are not specialized

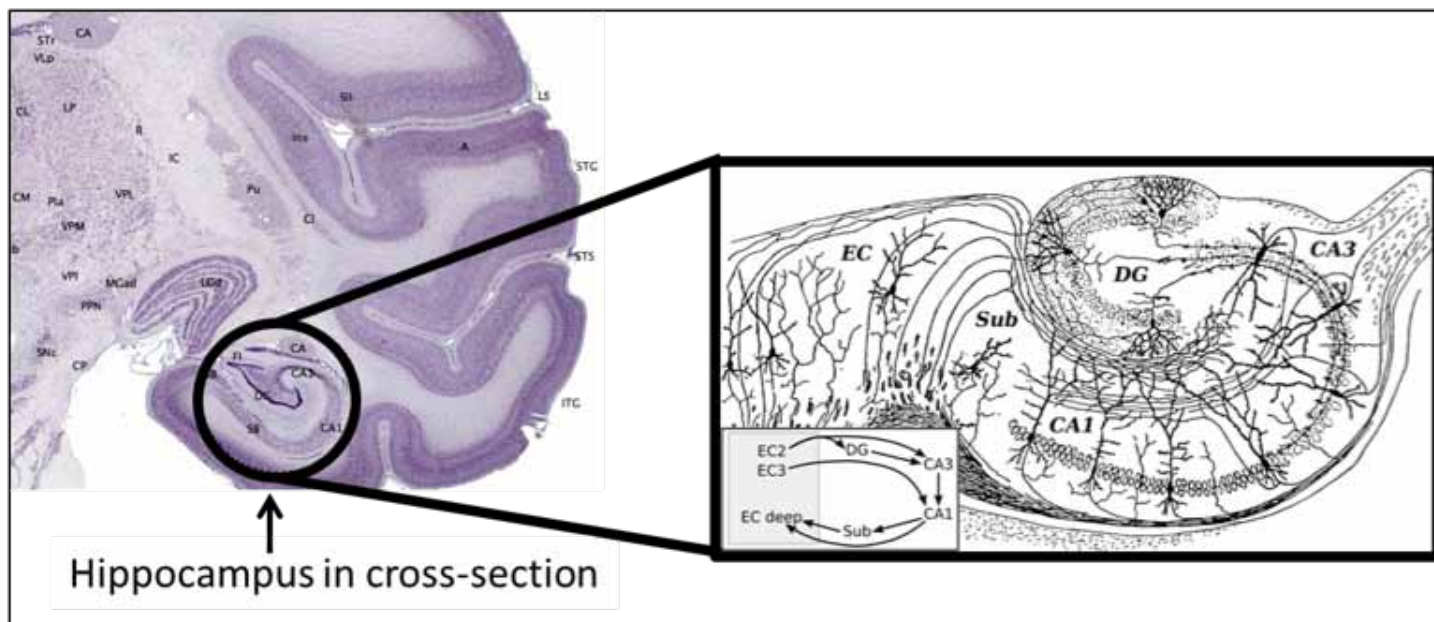
for face memory, but rather are sensitive to anything that a person spends a lot of time attending to. Humans, they argue, happen to spend a lot of time looking at faces, but if we instead devoted extensive time to looking at birds, then these neurons would respond specifically to birds. Whatever the case, it is clear that neurons in the fusiform gyrus are specialized for a particular type of explicit memory and become tuned to very specific stimuli.

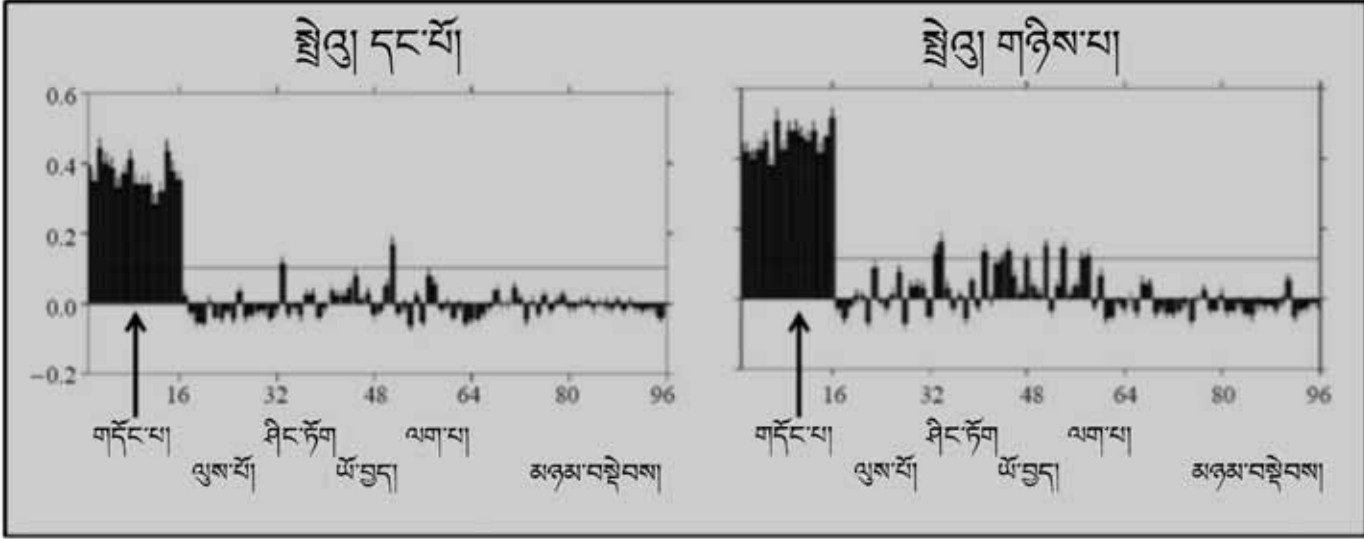
In Depth: How new explicit memories are made

Formation of explicit memory offers another wonderful example of a principle in living systems discussed in life science primer II, namely the dynamic relationship of structure and function. The hippocampus has a unique structure that supports the formation of explicit memories, but not implicit ones. You can trace the pathways in Figure 22.

Figure 22: (A) Coronal section of the brain of a macaque monkey that has been Nissl-stained, which allows visualization of cell bodies. The hippocampus is circled. Source: brainmaps.org (B) Basic circuit of the hippocampus, as drawn by Santiago Ramon y Cajal. DG: dentate gyrus. Sub: subiculum. EC: entorhinal cortex

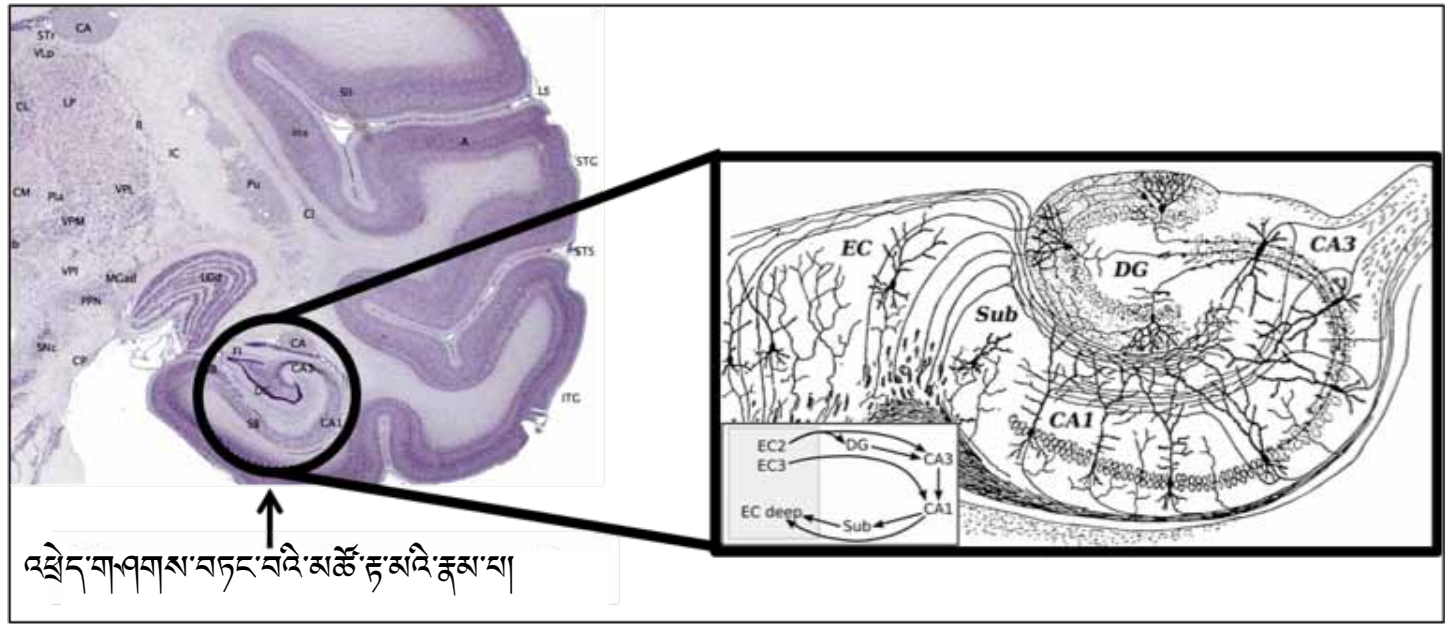

དོན་གཤམ་གཅོད་ཅིང་འབྲེལ་བའི་བྱ་བར་ཞུགས་པའི་དབང་ཅན་གསུགས་དམིགས་བཀའ་བ་དེ་འདྲ་ལྟར་ཡོད་པར་འདོད་པ་རེད། འོན་ཀྱང་ཚན་རིག་པ་གཞན་དག་གིས་ འབྲེལ་བའི་དབང་ཅན་གསུགས་འདི་དག་དོན་གཤམ་གྱི་དབང་ཅན་གསུགས་ལ་ཞིག་མིན་པར། དོན་གཤམ་གྱི་འབྲེལ་བའི་དབང་ཅན་གསུགས་དོན་གཤམ་གྱི་ ལ་དུས་ལྟར་མང་པོ་བཏང་སྟེ་དོན་གཤམ་གྱི་དུས་འདི་ཚོར་དང་ཆེ་བར་གྲུར་པ་ཅོམ་ཞིག་མཚོན་པར་འདོད་པ་རེད། ཁོང་ཚོས་བཤད་རྒྱུ་ནི་མིའི་འགྲོ་བམ་དོན་གཤམ་ལ་ ལྷ་ ལྷ་དུས་ལྟར་མང་པོ་ཞིག་གཏོང་གི་ཡོད་ལ། གལ་ཏེ་དེའི་ཆ་བརྟེན་བའི་བྱ་བྱིའུ་ལ་ལྷ་ལྷ་དུས་ལྟར་མང་པོ་ཞིག་བཏང་བ་ཡིན་ན་དེ་གཞོན་དབང་ཅན་གསུགས་འདི་ དག་གིས་བྱ་བྱིའུའི་རིགས་ལ་དམིགས་བསལ་ཡང་ལན་སྟོན་མཁན་ཞིག་ཏུ་འགྱུར་དེས་རེད་ཟེད། གང་ལྟར་ཡང་འཕང་དབྱིབས་ཟེ་རྒྱུད་ཁྲུལ་གྱི་དབང་ཅན་གསུགས་དེ་ རྣམས་དངོས་དྲན་གྱི་རིགས་ཟེ་བྲག་པ་ཞིག་ལ་འཕྲོད་ཆེ་བའི་དབང་ཅན་གསུགས་དེ་འདྲ་ཡིན་པ་དང་སྐྱུལ་རྒྱུན་དམིགས་བཀའ་བ་ཞིག་ལ་ཆེས་མཐུན་འཕྲོད་ཆེ་བ་ཡིན་ པ་ནི་གསལ་བོ་རེད།

དཔེ་རིས། ༡༣ ཀུན་མཁུག་སྟེ་འཕྲེལ་བའི་དབང་ཅན་གསུགས་ ལྷ་ལོ་ཆ་ཤས་ལ་ཚོན་ཅི་བྱུགས་པས་དེའི་ནང་གི་མྱེན་ ལྷ་སྣམས་མཚོན་གྱུར་དུ་འཕྲོད་ཐུབ་པར་བཞེས་པ། མཚོ་ རྣམས་མཐུན་འཕྲོད་དུ་སྟོན་ཐེག་འཕྲེལ་ནས་ཡོད། དཔེ་རིས་ གྱི་འབྲུང་ཁུངས། brainmaps.org ཡིན། ཁ། ལྷ་ ཞབས་ར་མོན་ཨི་ཀ་ཉལ་གྱིས་མྱེས་པའི་རི་མོ་གཞིར་བཞག་ ལྷ་ལོ་ཆ་ཚོན་ཅི་བྱུགས་ཀྱི་གཞི་རིམ་གྱི་ཆ་འཕྲེལ་རྒྱ་ལམ། མོ་དབྱིབས་ཟེ་རྒྱུད། འོག་རྒྱུ་ནང་སྟེ་འཕྲེལ་བྱུག

གཏོང་རྒྱུགས་པའི་ལྷ་ཞིབ། དངོས་དྲན་གསུགས་པའི་རིགས་རི་ལྷ་ར་འབྲུབ་བམ། དངོས་དྲན་འབྲུབ་རྒྱུ་གྱི་གནས་ལུགས་ཀྱིས་སྐར་སྟེ་དངོས་རིག་པའི་སྟོན་འགྲོའི་སྟོན་དེ་བ་གཉིས་པའི་ནང་གོས་ ལྷ་དུས་པའི་སྟེ་དངོས་གསོན་པོའི་མ་ལག་དང་འབྲེལ་བའི་རྒྱ་འཕྲེལ་ཞིག་གི་ནང་དཔེ་མཚོན་དོ་མཚར་ཅན་གཞན་ ཞིག་སྟེ་གྱི་ཡོད། རྒྱ་འཕྲེལ་དེ་ནི་ཆགས་བཀོད་དང་བྱེད་ལས་དབང་གྱི་གསོན་ལུགས་ལྷན་པའི་འབྲེལ་བའི་སྟོན་ དེ་རེད། མཚོ་རྣམས་ཆགས་བཀོད་ཐུན་མོང་མིན་པ་ཞིག་ཡོད་ཅིང་། དེས་བརྒྱུད་ཐབས་ལྷོག་སྟེ་དངོས་དྲན་ འབྲུབ་རྒྱུ་ལ་གཞོགས་འདེགས་བྱེད་གྱི་ཡོད། རྒྱུད་ཀྱིས་དཔེ་རིས་ ༡༣ ནང་དུ་འབྲེལ་ཡོད་རྒྱ་ལམ་ཁག་ལ་རྗེས་ འདོད་ཀྱིས་རྒྱུ་ལོན་བྱེད་ཐུག

འབྲེལ་གསུགས་བཏང་བའི་མཚོ་རྣམས་རྣམས་པ།

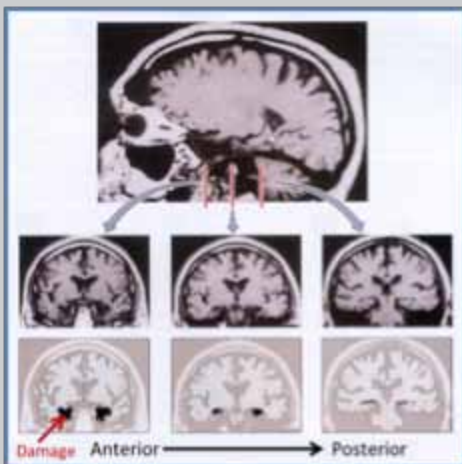
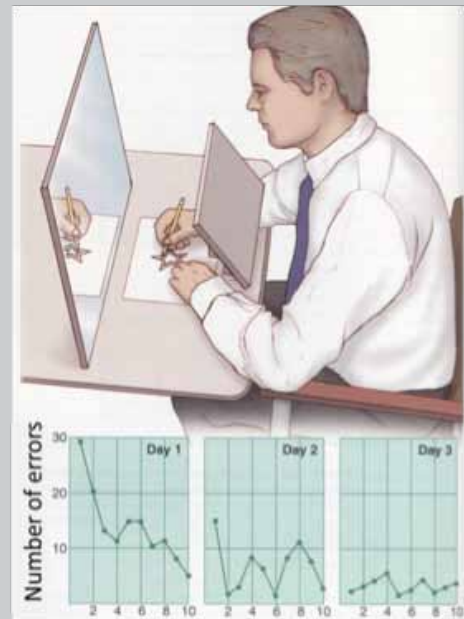
The primary route whereby information enters the hippocampus is by way of the entorhinal cortex (EC), which is located in the parahippocampal gyrus and is often considered to be part of the hippocampus because of its anatomical connections. The EC has strong reciprocal connections with many other parts of the cerebral cortex and with subcortical regions such as the hypothalamus and thalamus. Large pyramidal cells in the EC send dense networks of axons to the granule cells in a portion of the hypothalamus called the dentate gyrus, a 3-layered region that essentially controls the flow of information within the hippocampus. The middle layer contains granule cells whose axons (called mossy fibers) pass on the information from the EC on thorny spines that exit from the proximal apical dendrite of CA3 pyramidal cells (see inset, figure 22). Next, CA3 axons exit from the deep part of the cell body and loop up into the region where the apical dendrites are located, then extend all the way back into the deep layers of the entorhinal cortex, completing the reciprocal circuit. Within the hippocampus, the flow of information from the EC mostly goes one way, moving first to the dentate gyrus, then to the CA3 layer, the CA1 layer, the subiculum (Sub), and then out of the hippocampus to the EC. The neurons transmitting the information use glutamate, an excitatory neurotransmitter, but there are many populations of GABA inhibitory interneurons that modulate the activity of these glutamatergic cells.

Box 8. CASE STUDY: PATIENT HM

Henry Molaison had suffered minor seizures since age 10 and major seizures since age 16. At the age of 27, he underwent surgery to correct his increasingly debilitating epilepsy. On Sept 1, 1953, surgeons removed sections of the temporal lobe on both sides of his brain, including the amygdala and most of the hippocampal formation. The extent of the loss can be seen marked in black on the images of his brain in the figure to the left. Severe amnesia was apparent immediately after surgery and his life was radically changed. Since then, Mr. Molaison was studied extensively, and in order to preserve his anonymity he was referred to as H.M. until his death in 2008. One particular scientist named Brenda Milner performed most of this work, and despite seeing her every day for nearly 50 years, H.M. had to be re-introduced to Dr. Milner every time he saw her!

While he was unable to form new explicit memories, his implicit memory was intact, as evidenced by H.M.'s ability to acquire new skills such as the one shown in the cartoon on the right. In this task, he was asked to trace a picture that was only visible with a mirror.

he made many errors at first, but quickly got better and his improvement was retained on subsequent testing days. Neither was his short-term memory impaired: he was able to carry on a short conversation and keep track of a topic as long as it was uninterrupted. Much of what we know about memory comes from the contributions of H.M. and his family.

For many years scientists speculated that the brain stores memories by modifying the sensitivity of connections between neurons that are simultaneously active, particularly in the hippocampus. The notion is captured in the memorable phrase: “cells that fire together, wire together”. **Long-term potentiation (LTP)** appears to be one mechanism by which such a phenomenon occurs. LTP occurs when a brief burst of activity in the presynaptic neuron rapidly induces an increase in synaptic strength with the postsynaptic neuron, making it more likely that they will fire together. The resulting potentiation, or tighter linking of the activity in the two neurons, can last for several hours up to several days. There are many possible mechanisms by which LTP can occur. One mechanism (pictured in **figure 23**) occurs when an increase in the number of receptors for the neurotransmitter glutamate on the post-synaptic neuron makes it more responsive to activity of the pre-synaptic neuron.

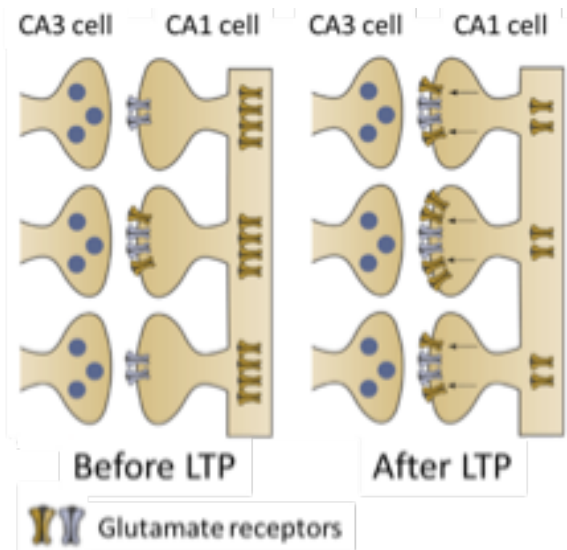
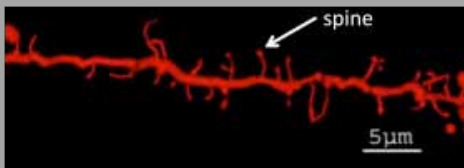

Figure 23: One mechanism underlying the induction of LTP may be that when the CA3 cell is repeatedly stimulated in the proper pattern, the number of glutamate receptors on the CA1 cell increases and the receptors become activated. If the original stimulus is then reapplied to the CA3 cell, the resulting glutamate release will induce a much greater response in the CA1 cell. This is called long-term potentiation. Adapted from: <http://pubs.niaaa.nih.gov/publications/arh284/213-221.htm>

Dendritic spines are small outcroppings on the dendrite that facilitate synaptic contact. The figure below shows a three dimensional reconstruction of spines on a dendrite.

A second type of LTP may involve an increase in the number of **dendritic spines** on the post-synaptic cell, which would enhance the synaptic strength of the neuron with axons that synapse on those spines. Importantly, stress has been shown to decrease the number of dendritic spines on cells in the hippocampus (**figure 24**), and this may be one of the primary ways that stress interferes with learning and memory. We will discuss the

neural systems involved in the stress response in more depth in Primer IV.

To conclude this rather detailed discussion of explicit memory, we return to the distinction between short-term and long-term memories. Recall our example of short-term memory, when you repeat a phone number in order to remember it while dialing. Notice that this type of repetition is also the process by which we cement something into long-term memory. Consolidation is the process of converting a short-term memory to long-term memory, and is achieved by rehearsal of the memory. Consolidation was first described in the late 1800's by scientists who noticed that memory takes time to fixate or consolidate. They suggested that this delay may occur because long-term memories depend on neural processes that are not instantaneous. It is thought that this is where LTP comes into play: rehearsal leads to a cascade of events that, over some amount of time, alter the synapses between neurons in ways that make “connections” more likely. Interestingly, LTP usually lasts for a few hours, and it remains unclear how this mechanism could translate into memories that last many years. If the neural processes thought to support long-term memory are relatively short-lived, how might this affect our experience of the memories that we keep for a lifetime?

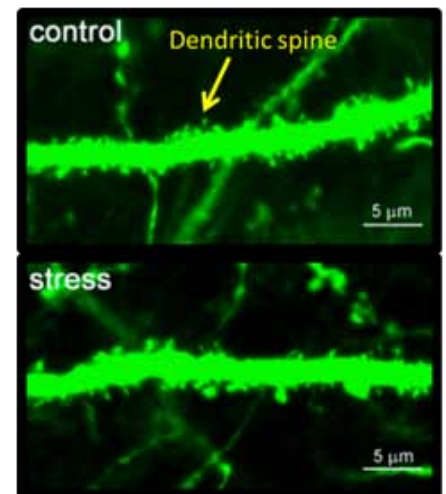

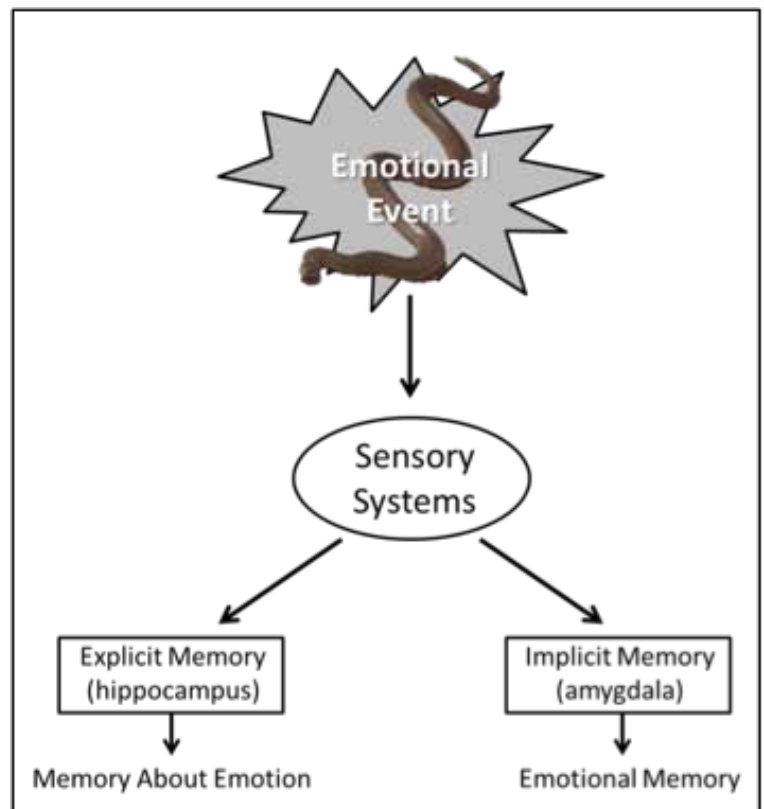
Figure 24: Reduced spine density on a mouse hippocampal neuron after short stressor (bottom) compared to a hippocampal neuron in a non-stressed mouse (top). The decrease in spines has been shown to be related to a decrease in cognitive function. From: <http://www.pnas.org/content/107/29/13123.full.pdf+html>

Back to emotion and memory

With this understanding of both emotion and memory, you can begin to see how they are so closely intertwined. Start by returning to our snake scenario. Imagine yet again that you are out walking some weeks after your encounter with the snake and are approaching the same stretch of road, but are thinking about something else.

- Will you be able to pass the spot where you previously saw the snake without remembering the incident?
- What color was the snake? [Notice that while you may have forgotten other details of the situation like the color of a sign by the road, it is very unlikely that you would forget the color of the snake.]
- How vivid is the memory?
- Are there sensory aspects that add to or trigger the memory? The smell of this stretch of road? The sound of the dirt crunching under your feet?

Not only do we remember emotional events particularly well, but emotional memories also are distinctly different from other types of explicit memories. This is because emotional memories often have both an explicit and an implicit component (review **figure 21** to remember the distinction). Notice in **figure 25** that an emotional event such as the snake scenario essentially combines the explicit memory formation and the fear conditioning described earlier. As sensory information (seeing the snake, pain) comes in, it becomes encoded as explicit episodic memories in the hippocampus. At the same time, emotional memories are formed. For example, the sounds you heard just before the snake struck may be encoded as conditioned stimuli. Later, when a cue from the memory occurs (for example, when you arrive at the same spot on the road) and is processed by the sensory system, it leads to the retrieval of an explicit memory about the emotional event in the hippocampus and to the expression of emotional responses when retrieved in the amygdala.

<http://www.accesstoinsight.org/tipitaka/kn/snp/snp.1.08.amar.html>

Positive emotions

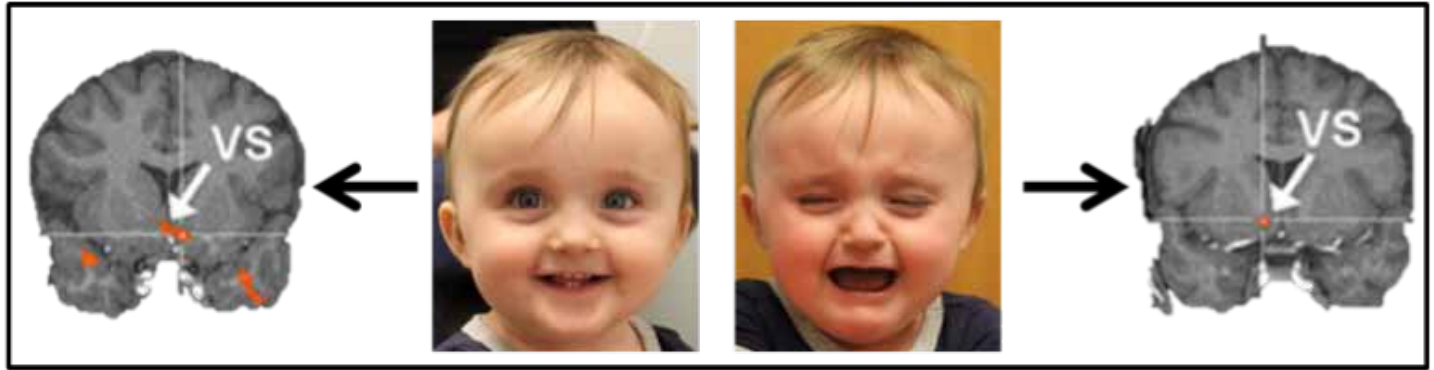
So far we have talked mostly about negative emotions and memories, such as fear and the traces of fear memories left after a negative event. Turning now to positive emotions, let us explore the neural systems supporting them. Take, for example, the emotions expressed in Karaniya Metta Sutta: The Buddha's Words on Loving-Kindness:

"Even as a mother protects with her life
Her child, her only child,
So with a boundless heart
Should one cherish all living beings"

Figure 25: Emotional events lead to explicit and implicit memory formation. Adapted from: http://www.scholarpedia.org/w/images/b/bf/Emotional_Memory_fig1.gif

In this passage, the ultimate example of compassion is that of a mother for her only child, an emotion so strong that it would motivate her to give her life in protection if it became necessary.

In this passage, the ultimate example of compassion is that of a mother for her only child, an emotion so strong that it would motivate her to give her life in protection if it became necessary. The Buddha notes that this is the feeling that overflows to all living beings in a person of great and infinite compassion.

Think for a moment about your own mother, and the compassionate gifts she has given you. If you do not have a strong relationship with your mother, is there another person who has shown you that level of compassion during your life?

Figure 26: Neural activity in the nucleus accumbens when an attached parent sees their own child, even when their child is crying.

Brain bases of compassion The significance of such compassion is manifold, but our concern here is with the neuroscience of compassion. Are there neural systems that support this emotion? Is it possible that the systems that support maternal compassion are the same as those that support compassion for all living beings? The answers to these questions, as we will see, are “yes”.

Let’s address the first question: how do neural systems in the brain support feelings of compassion? Recall from our discussion of the dopamine system that the nucleus accumbens is active when a parent sees their own child. This system is important for reward and motivation, and thus, we can infer that its activation supports the feeling of reward related to viewing one’s own child. But is this reward activity related to compassion? A couple of lines of evidence suggest that it is. First, activity in the nucleus accumbens is greater for mothers who have a stronger attachment to their child. This is particularly true for mothers’ reactions to their child’s sad faces. In other words, mothers who have a strong attachment to their child have reward-related activity that is motivating for them even when they see their child crying. In fact, it may be that finding

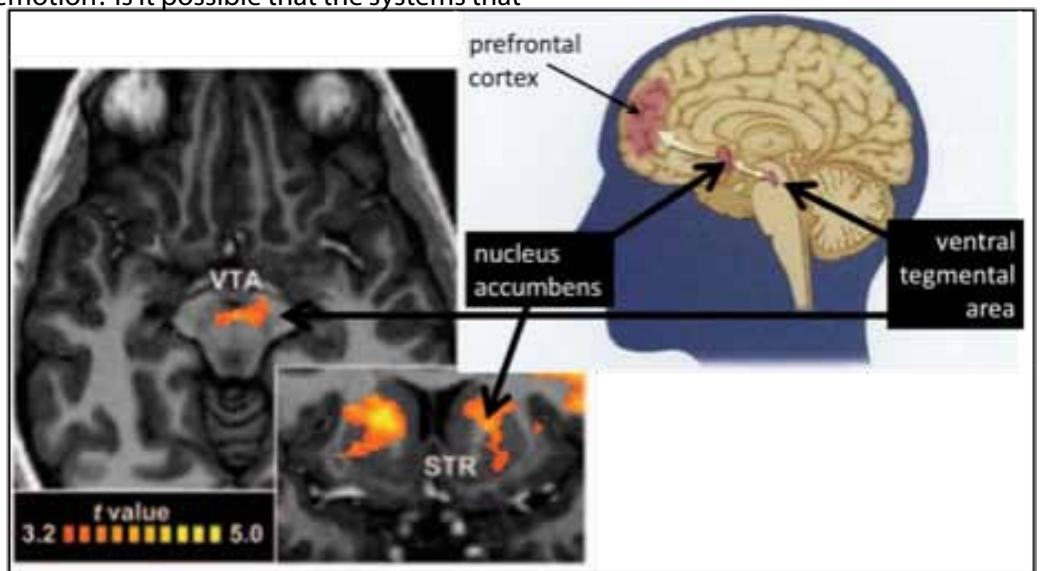
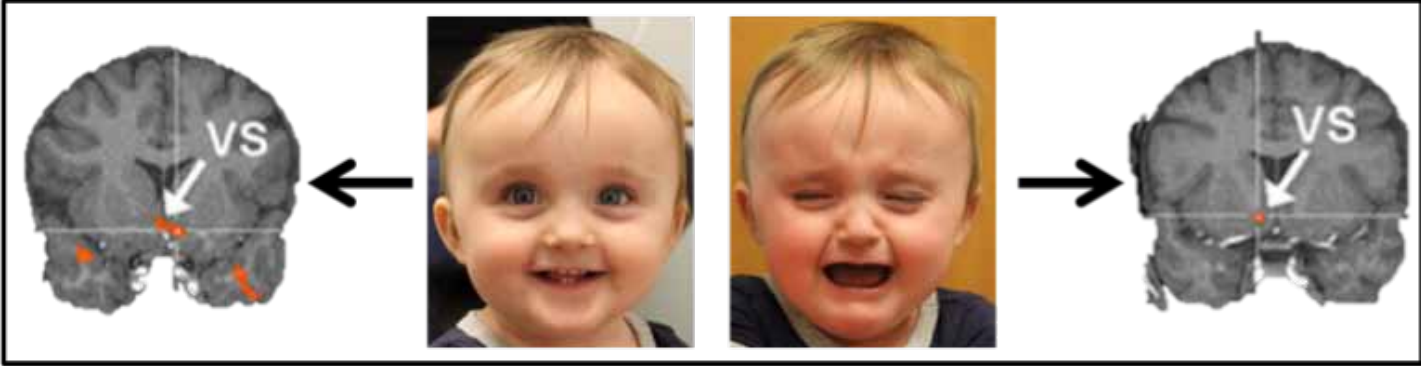

Figure 27: Neural activity in the nucleus accumbens and ventral tegmental area (VTA) when study participants donated money to charity (left). Recall that these are the primary hubs of the mesolimbic dopamine system (right).

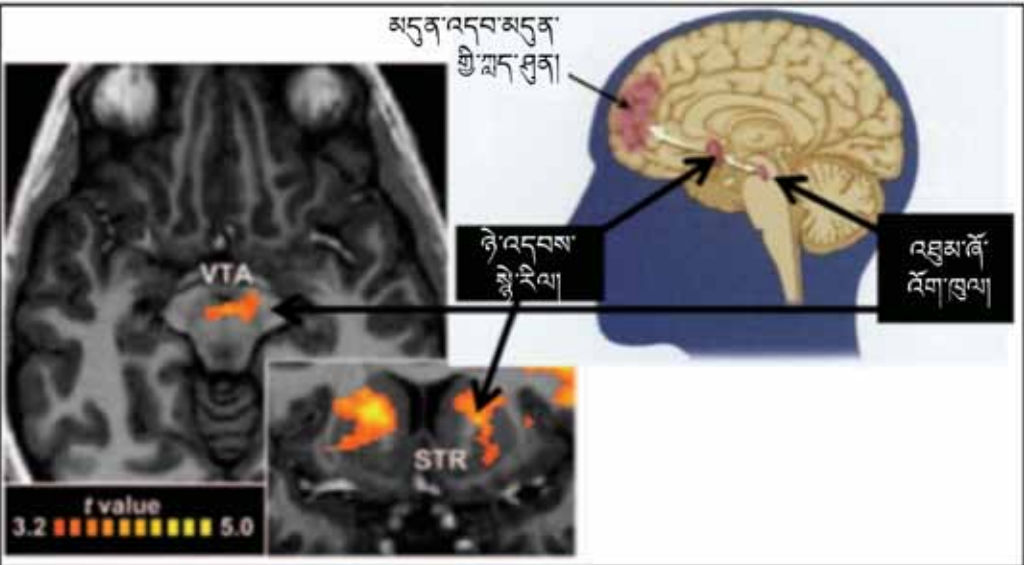
ལུང་འདྲིན་འདྲིའི་ནད་དུ་བསྐྱེད་པའི་སྤྱིང་རྗེའི་དཔེ་མཚོན་མཐར་ཐུག་པ་དེ་ནི་མ་ཞིག་ལ་རང་གི་སྤྱ་གུ་གཅིག་ལུ་དེར་སྐྱེ་བའི་སྤྱིང་དེ་ཡིན་པར་བཤད་དེ། དེ་ནི་སེམས་སྤྱིང་གི་ཚོར་བ་ཉ་ཅང་ལུགས་ཆེ་བ་ཞིག་ཡིན་ཞིང་། དེས་དགོས་པའི་སྤྱིང་ཆེ་སྤྱ་གུ་དེ་སྤྱིང་པའི་ཆེད་དུ་རང་གི་སྤྱིང་གྲང་སྤྱིང་གཏོང་འཕོང་པར་བྱེད་པ་རེད། སངས་རྒྱ་སྤྱིང་ལུང་དེར་བསྐྱེད་པ་ནི་འདྲི་ལྟ་སྤྱིང་། སྤྱིང་རྗེའི་སེམས་མཐའ་མེད་དུ་འབེལ་བའི་སྤྱིང་གུ་ཞིག་ལ་ནི་སེམས་ཅན་གྲུན་ལ་དམིགས་པའི་དེ་ལྟོ་སྤྱིང་རྗེའི་སེམས་སྤྱིང་པ་དེ་རེད། ལུང་ཅོམ་ཞིག་རིང་རང་གི་མ་ཡིད་ལ་བྲན་པར་བགྱིད་ལ། མས་རང་ལ་བརྟེན་བསམ་རྗེ་ལྟར་བསྐྱེད་པ་ཚུལ་ལ་གཅིག་སེམས་དང་། ཡང་གལ་ཏེ་ཁྱོད་ཉིད་རང་གི་མ་དང་སྤྱིང་དུ་དེ་ལྟོ་འབྲེལ་བ་དམ་པོ་མེད་ཆེ་རང་གི་མི་ཆེའི་ནད་དུ་གོང་གསལ་གྱི་ཚོད་དུ་སྤྱིང་རྗེའི་སྤྱིང་སྤྱིང་སྤྱིང་བའི་སྤྱིང་པོ་དེ་འབྲེལ་ཡོད་དམ།

དཔེ་རིས། ༢༦ རང་གི་སྤྱ་གུ་དུང་ཞེན་ཆེ་བའི་མ་མ་ཞིག་གིས་རང་གི་སྤྱ་གུ་མཐོང་བའི་ཆེའམ། ཐན་རང་གི་སྤྱ་གུ་དུང་མོ་བྱེད་པར་མཐོང་བའི་གནས་སྐབས་ཀྱི་དོ་བདག་པ་མ་དེའི་ཉེ་འདབས་སྤྱིང་རིམ་ནད་གི་དབང་གཟུགས་ཀྱི་བྱ་འགུལ་རྣམས་པ།

སྤྱིང་པའི་ནད་གི་སྤྱིང་རྗེའི་སེམས་ཀྱི་རྩོད་གཞི། དེ་ལྟ་བུའི་སྤྱིང་རྗེའི་སེམས་ལ་དགོ་མཚན་དུ་མ་ཡོད། འོན་ཀྱང་འདྲིང་འཚོས་དོ་སྤྱིང་གུ་ལུགས་ཉེ་སྤྱིང་རྗེའི་སེམས་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་ཅའི་གནས་སྤྱིང་གུ་དེ་ཡིན། སེམས་སྤྱིང་འདྲིང་ལ་རྒྱ་བརྟེན་བྱེད་པའི་དབང་གཟུགས་མ་ལག་དེ་འབྲེལ་ཡོད་དམ། མའི་རྒྱ་དུ་སྤྱིང་རྗེའི་སེམས་ལ་རྒྱ་བརྟེན་བྱེད་པའི་མ་ལག་དེ་ག་རང་གིས་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ལ་དམིགས་པའི་སྤྱིང་རྗེའི་སེམས་ཀྱི་འབྲེལ་བ་རྒྱ་བརྟེན་བྱེད་པ་སྤིང་དམ། ར་ཚོས་འོག་ནས་མཐོང་རྒྱ་བཞེན་ནི་བ་འདྲི་དག་གི་ཡན་ནི། “དེ་ལྟར་བྱེད་ལགས་” ཞེས་པ་རེད།

དང་ཚོས་ནི་བ་དང་པོ་དེར་བསམ་གཞིག་ཅིག་གྱ། དེ་ནི་སྤྱིང་པའི་ནད་གི་དབང་གཟུགས་མ་ལག་དག་གིས་སྤྱིང་རྗེའི་ཚོར་བ་ལ་རྒྱ་བརྟེན་བྱེད་དམ་ཞེས་པ་དེ་ཡིན།

དཔེ་རིས། ༢༧ གཡོན། ཞེབ་འབྲུག་ནད་ལུགས་པའི་སྤྱིང་པོ་དག་གིས་རོགས་ཚོགས་ཤིག་ལ་དུལ་གྱི་ཞལ་འདེབས་བརྒྱབ་པའི་སྐབས་ཀྱི་དོ་བདག་དེའི་ཉེ་འདབས་སྤྱིང་རིམ་དང་འབྲུམ་ཞོ་འོག་ལུགས་བཅས་སྤྱིང་བའི་དབང་གཟུགས་ཀྱི་བྱ་འགུལ་རྣམས་པ། གཡོན། འདྲི་དག་མཐའ་འཕོར་དུལ་གྱི་པོ་བ་མིན་མ་ལག་གི་སྤྱིང་གནས་གཙོ་པོ་དག་ཡིན་པར་བྱིར་བྱེད་བྱེད་པ།

བ་ཡོད་པའི་ཨ་མ་རྣམས་ལ་ཉེ་འདབས་སྤྱིང་རིམ་ལུགས་ཀྱི་བྱ་འགུལ་ལུགས་ཆེ་བ་ཡོད་པར་རྟོག་ཡོད། གནས་སྤྱིང་པའི་ནི་དམིགས་སུ་བཀར་ནས་རང་གི་སྤྱ་གུ་དུང་མོ་གཏོང་སྤྱིང་གི་སྤྱིང་གི་རྣམས་འབྲུར་དག་ལ་ཡ་ལན་སྤོང་བའི་ཨ་མ་རྣམས་ལ་བདེན་པ་ཡིན་པར་རྟོག་ཡོད། ཚིག་གཞན་ཞིག་ནས་བཤད་ན། རང་གི་སྤྱ་གུ་དུང་མོ་ཞེན་ཆེན་པོ་ཡོད་པའི་ཨ་མ་རྣམས་ཀྱིས་རང་གི་སྤྱ་གུ་དུང་མོ་བྱེད་བཞེན་པར་མཐོང་བའི་སྐབས་སྤྱིང་ཨ་མ་དེ་དག་ལ་སྤྱིང་ལུགས་སྤོང་བའི་རྟོག་པ་དང་སྤྱིང་བའི་བྱ་འགུལ་ཡོད་པར་རྟོག་པ་རེད། རོན་དངོས་སུ་ནི་རང་གི་སྤྱ་གུ་དུང་མོ་བྱེད་པའམ། ཡང་ན་དེ་དག་ལ་གཞན་གྱི་རམ་འདེགས་ཀྱི་དགོས་མཁོ་ཡོད་པའི་སྐབས་སུ་སྤྱ་གུ་དེ་ཉིད་རྟོག་པའི་རྣམས་པར་མཐོང་རྒྱ་དེ་གལ་ཆེ་པོས་

your child rewarding is most important when they are crying and need help. This is true of fathers, as well. Fathers who have a strong response in the dopamine system to their child's face spend more time caring for them.

In evolutionary terms, it makes sense that the neural systems of parents are wired to respond to a suffering child. Over time, natural selection would favor parents who are more responsive to their child, especially when the child is distressed by hunger, thirst or sickness, and might die if not cared for. To this end, natural selection has co-opted one neurotransmitter that is important for childbirth and lactation, oxytocin, to facilitate bonding and compassion. Primer IV discusses this system in more detail.

Oxytocin is a small neuropeptide that is released by the pituitary gland and acts in the brain and the body. Its production dramatically increases in a woman right before she gives birth, and this increased oxytocin stimulates the contractions of childbirth as well as lactation.

But oxytocin does more. It acts on the dopamine system to foster reward and motivation during childcare. It isn't only moms who have an up-regulation of this system: a human father's circulating levels of oxytocin increase when his child is born, and fathers have an increase in oxytocin when they play with their child. Recall the role of dopamine in reward. We might imagine that these oxytocin-induced increases in activity of the dopamine system make it more rewarding for fathers and mothers to interact with and care for their child. In essence, children may have been one of the earliest addictions.

At this point, we can ask whether the neural processes that support parental care are involved in compassion toward others. It appears that they are. Research using fMRI shows that the dopamine reward system is active when we make monetary donations to others. Notice in **figure 27** that both nodes of the mesolimbic dopamine system, the VTA and the NA, are active when participants donate money to a charity. Similarly, circulating levels of oxytocin predict how generous people are when they interact with strangers.

Now we can connect this discussion back to our examination of negatively charged emotions. Oxytocin has strong effects on the amygdala, a region of the brain that you'll recall is important for responding to threat and that plays an important role in anxiety and fear. Earlier we noted that the amygdala is a collection of nuclei, each of which contains distinct inputs and outputs. We used this to exemplify the complexity of brain systems, and we will now introduce more evidence of the complexity of the amygdala: inputs and outputs can be either inhibitory or excitatory.

Recall that one subnucleus of the amygdala, the central amygdala, is responsible for mobilizing the body during a threat by initiating responses in the autonomic nervous system. These responses to threat are taxing for our bodies and will be discussed in more detail in primer IV, but the important point here is that this subnucleus contains extensive oxytocin receptors (see

Recall from Neuroscience Primer II that a neuron can receive **excitatory** or **inhibitory** input from other neurons, depending on whether the input causes the cell's membrane potential to become more positive (excitatory) or negative (inhibitory). The neuron will only fire if its many excitatory and inhibitory signals add up to meet or exceed its threshold potential.

Co-opting is when a particular feature or trait that is adaptive for one function becomes adaptive for a different function or in a different context.

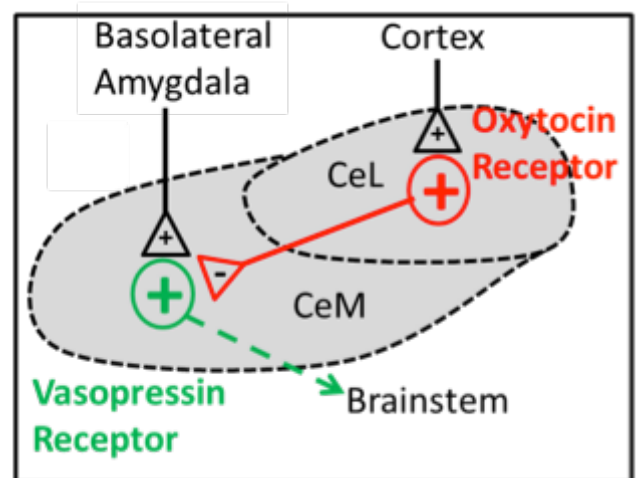

Figure 28: Simplified model of the circuits in the central amygdala, showing processing of excitatory (+) and inhibitory (-) connections between oxytocin and vasopressin. CeM = medial central nucleus; CeL = lateral central nucleus. Adapted from: <http://www.sciencemag.org/content/308/5719/245.long>

figure 28). Neurons that have oxytocin receptors synapse on, and inhibit, nearby vasopressin receptors that are partly responsible for initiating autonomic responding. Carefully walk through **figure 28** and think about these questions:

1. What happens when the basolateral amygdala stimulates vasopressin receptors in the central amygdala?
2. What happens to vasopressin receptor output when the cortex stimulates oxytocin receptors in the lateral central nucleus (red)?

An infusion of oxytocin dampens the response to a stressor. From the evidence that compassionate behavior and positive social interactions enhance oxytocin, you can see how these positive emotions are good for our health and well-being. In this vein, we will now turn our attention to the neural processes that help us connect to others by allowing us to understand their thoughts and emotions.

How do we understand and feel another's emotions and thoughts?

Now look back at the figure in **box 3**, which shows a person being placed in an fMRI scanner so that their brain function may be studied. The advances in neuroimaging described at the outset of this primer have allowed scientists to make great progress in understanding brain function, but the techniques used by neuroscientists generally require that the object of study is a human brain in isolation, inside a machine. Yet, we know that humans are thoroughly social beings, and that social interactions hold a crucial place both in human evolution and in our day-to-day experience. The context in which we study the brain will greatly influence what we find, and social context will be salient for humans.

Although this recognition has come somewhat late in the study of human brain function, recent research has sought to identify the neurobiology underlying the ability to accurately identify, understand, and respond to another person's mental states, including their beliefs, intentions and emotions. Let's examine these processes in the attempt to understand how one human brain can, in essence, crawl inside another. As we shall see, the neurobiology supporting social interactions range from ancient systems shared by many species of animals to those that appear to be uniquely human.

Emotional contagion: We all probably know someone who has a great laugh, the kind of laugh that seems to call for company. When we hear that person laugh, we tend to laugh more readily than when that person is not around, and stories and events seem more humorous when we experience them with that person. This phenomenon is called emotional contagion, and it is one of the most basic ways that one animal shares, and in the case of humans, begins to understand, the emotions of another animal. Emotional contagion occurs when one animal has an automatic, unintentional emotional response that is triggered by perceiving the same emotional

པ་ཡིན་ཚོགས་པར་བསྐྱབ་པའི་སྐོན་ས་ལྡན་པའི་ཆ་ཤས་དེ་ཡང་རྟོག་འཛིན་ཅན་ཞིག་ཡིན་པའི་ཕྱོགས་སུ་དབང་ཉག་ས་རྣམས་རོ་སྤོང་བྱ་རྒྱུ་ཡིན།

འདིར་ཕྱིར་དྲན་གྱི་དོན་པ་ཞིག་ནི། ཁམ་ཅིག་ལྡན་ཞོའི་ནང་ཚོམས་གཅིག་སྟེ། ཁམ་ཅིག་ལྡན་ཞོའི་ལྷོ་ལྷུ་ལ་དུ་འཛོད་པ་དེས་ཉེན་ཁ་འབྱུང་བའི་སྐབས་སུ་རང་འགྲུལ་དབང་ཅུ་མ་ལག་གི་ཁོང་དུ་ཡ་ལན་གྱི་རྣམ་པ་སྤོང་བའི་སྐོན་ས་ལུས་ལུང་ལས་ལ་བསྐྱལ་རྒྱའི་འགན་ཁུར་ལེན་གྱི་ཡོད། ཉེན་སྲུང་སྤྱད་པའི་ཡ་ལན་འདི་རིགས་ཀྱིས་ལུས་ལུང་ལ་བརྟུང་བ་གསུམ་གཤམ་མཚམས་གཏོང་གི་ཡོད་ལ། ང་ཚོས་འདིའི་སྐོར་རྒྱས་པ་སྤོང་བའི་བཞི་པའི་ནང་སྤྱད་རྒྱུ་ཡིན། འོན་ཀྱང་འདིར་གལ་གཞན་ཡོད་པ་ནི་ནང་ཚོམས་དེར་ཨོག་སི་ཏོ་སིན་སྟེ་ལེན་པ་རྒྱ་ཚུན་པོ་རྒྱུད་ཡོད་པ་དེ་རེད། (དཔེ་རིས། ༡༩ ལ་སྟོས།) ཨོག་སི་ཏོ་སིན་སྟེ་ལེན་པ་འཆང་བའི་དབང་ཅུ་མ་གཟུགས་དག་གིས་རང་འགྲུལ་གྱི་ཡ་ལན་རྣམས་པ་སྤོང་བར་ཆ་ཅན་འགན་ཡོད་པའི་ཉེ་བཞིས་ཀྱི་ཨ་སོ་མེར་སིན་(མེན་ཇས་)སྟེ་ལེན་པ་དག་ལ་མ་ཐུང་སྤོང་གེད་པ་དང་དང་སྤོང་གེད་པ་དེད། དཔེ་རིས་ ༡༩ ཀྱི་ནང་ལ་དལ་བུས་མཉམ་འཛོལ་གྱི་དུང་བཞིན་དུ་འདི་དག་ལ་བསམ་གཞིག་གཅིག་གྲོས་དང་།

༡༽ ཁམ་ཅིག་ལྡན་ཞོའི་འབྲེད་ཞབས་ཀྱིས་ཁམ་ཅིག་ལྡན་ཞོའི་ལྷོ་ལྷུ་ལ་ནང་གི་ཨ་སོ་མེར་སིན་(མེན་ཇས་)སྟེ་ལེན་པ་དག་ལ་ཡར་སྐྱལ་གཏོང་བ་ནི་ཅི་ཞིག་འབྱུང་ངམ།

༢༽ ཁམ་ཅིག་ལྡན་ཞོའི་གཞོགས་ཆའི་ནང་གི་ཨོག་སི་ཏོ་སིན་(མེན་ཇས་)སྟེ་ལེན་པ་དག་ལ་སྤྱད་ལུགས་ཀྱིས་ཡར་སྐྱལ་གཏོང་བ་ནི་ཨ་སོ་མེར་སིན་(མེན་ཇས་)སྟེ་ལེན་པ་དག་གི་ཕྱིར་འདོན་ཆ་འཕྲིན་ལ་གང་ཞིག་འབྱུང་ངམ།

ཨོག་སི་ཏོ་སིན་ལུགས་པ་དེས་གཞོན་རྒྱུ་ཞིག་ལ་སྤོང་བའི་ཡ་ལན་གྱི་རྣམ་པའི་དང་འགྲུལ་གཅིག་གི་ཡོད། སྤྱིར་རྗེའི་གཤེས་སྤོང་དང་རྒྱལ་མ་ཐུན་གྱི་སྤྱི་ཚོགས་འབྲེལ་གཏུག་བྱ་བས་ཨོག་སི་ཏོ་སིན་སྟེ་ལེན་པའི་དབང་ཉག་ས་དེ་དག་ལས་དང་ཚོས་མཚོང་གྲུབ་པ་ནི་བཟང་ཕྱོགས་ཀྱི་སེམས་སྤོང་འདི་དག་དང་ཚོའི་འཕྲོད་བསྟེན་དང་བདེ་སྤྱིད་བཅས་ལ་རྗེ་ཅན་དག་མཚན་ཚུན་པོ་ཡིན་པ་དེ་རེད། ལྷ་ཕྱོགས་འདིའི་སྤོང་བའི་གཞན་གྱི་བསམ་པ་དང་སེམས་སྤོང་གིས་སུ་འཇུག་པའི་སྐོན་ས་གཞན་དང་འབྲེལ་མ་ཐུང་བྱ་རྒྱུར་རམ་འདེགས་གེད་པའི་དབང་གཟུགས་ཀྱི་གྲེད་རིམ་དག་ལ་དང་ལྷ་དང་ཚོས་སྐོ་ཁ་གཏོང་རྒྱུ་ཡིན།

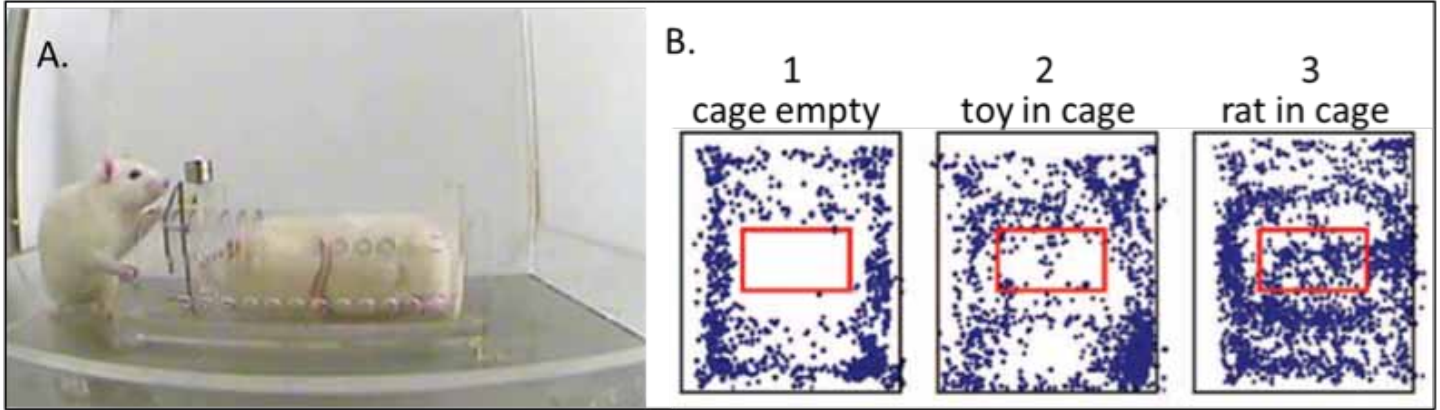
ང་ཚོས་གཞན་གྱི་བསམ་པ་དང་སེམས་སྤོང་ཞིང་ལྷ་དང་ལེས་ཤིང་ཚོར་དམ།

ད་ལྟ་སྐོན་ས་བུ་གསུམ་པའི་ནང་གི་དཔེ་རིས་ཀྱི། གང་དུ་སྤྱོད་པོ་ཞིག་གི་སྤོང་བའི་གྲེད་ལས་རྣམས་ལ་ཞིབ་དཔྱད་བྱ་རྒྱུའི་དོན་དུ་སྤྱོད་པོ་དེ་གྲེད་ལས་སྤྱད་དབང་འབྲུལ་འཁོར་ཞིག་གི་ནང་བཞག་པར་མཚོན་པ་དེར་གཅིག་སྟོན་དང་། སྤོང་བའི་སྤོང་བ་འདིའི་འགོ་སྤོང་དུ་འབྲེལ་བཅོང་བྱས་པའི་དབང་ཅུ་མ་འཕྲུལ་ཆས་ལ་ཡར་སྐྱལ་གྱི་དབང་ཅུ་མ་ཚན་རིག་པར་སྤོང་བའི་གྲེད་ལས་སྤོང་རྒྱུ་ལོན་གཏོང་བྱ་རྒྱུར་རམ་འདེགས་ཐོབ་ཡོད། འོན་ཀྱང་ཚོན་རིག་པས་བེད་སྤོང་གྲེད་པའི་འབྲུལ་འཁོར་དེ་དག་ལ་བསྐྱེན་པར་རྒྱུན་དུ་བརྟུག་གཞིའི་སྤྱོད་པོ་དེ་འབྲུལ་ཆས་ཤིག་གི་ནང་ཡོགས་སུ་བྱུང་བ་གཞན་གིས་འཛོག་དགོས་ཀྱི་ཡོད། དེ་ལྟ་འདྲའང་ང་ཚོས་ཤེས་པ་བཞིན་མིའི་འགོ་བ་རྣམས་ནི་ཆེས་ཚོགས་སྤོང་དང་གཤེས་ཅན་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། མིའི་འབྲེལ་འབྲུག་རིམ་པ་དང་ཉེན་རྒྱུན་གྱི་སྤོང་བ་བཅས་ཀྱི་སྤོང་དུ་སྤྱི་ཚོགས་འབྲེལ་གཏུག་ནི་གལ་གཞན་ཉ་ཅང་ཚེན་པོ་ཞིག་ཡིན། ང་ཚོས་སྤོང་བའི་སྐོར་གྱི་ཞིབ་དཔྱད་བྱ་བ་གང་དུ་བསྐྱབ་པའི་ཁོར་ལུགས་ཞིབ་འཇུག་གི་བྱུང་བའི་དོན་ལ་འགྲུལ་རྒྱུན་ཚུན་ཚེན་པོ་བཅོང་ས་ཤིང་། མིའི་འགོ་བ་ལ་མཚོན་ན་སྤྱི་ཚོགས་ཀྱི་ཁོར་ལུགས་དེའི་མཚོན་དོད་(འབྲུག་དོད)ཀྱི་ཁྱད་ཚོས་ཤིག་ཏུ་སྤོང་ཡོད།

དེ་ལྟའི་དོན་འཛིན་འདི་མིའི་སྤོང་བའི་གྲེད་ལས་ལ་ཞིབ་འཇུག་བསྐྱབ་པའི་བརྒྱུད་རིམ་གྱི་དུས་ཕྱིས་ཤིག་ཏུ་ཐོན་ཡང་། ཉེ་ལམ་གྱི་ཞིབ་འཇུག་བྱ་བའི་ནང་སྤྱོད་པོ་གཞན་ཞིག་གི་ཡིད་ཚེས་དང་། ཀུན་སྤོང་། སེམས་སྤོང་བཅས་ཚུན་པའི་སེམས་ཁམས་ཀྱི་གནས་བབ་རྣམས་ལོར་འཛོལ་མེད་པར་དོས་ཟེན་དང་རྒྱས་ལོན་བྱ་རྒྱུ་དང་། དེ་དག་ལ་ཡ་ལན་སྤོང་རྒྱུ་བཅས་ཀྱི་རྒྱས་པའི་གཞི་རྒྱུན་དུ་སྤོང་བའི་དབང་ཅུ་མ་སྤོང་དོན་གནས་ལུགས་ཤིས་རྒྱུར་འབད་ཚོལ་གྲེད་ཀྱི་ཡོད། དེས་ན་ང་ཚོས་དོན་དུ་མི་གཅིག་གི་སྤོང་བས་མི་གཞན་ཞིག་གི་སྤོང་བའི་ནང་སེམས་འཇུག་ཤིང་ལྷ་དང་གྲེད་ཚུལ་གིས་ཐབས་སུ་འབྲེལ་ཡོད་གྲེད་རིམ་དག་ལ་ཞིབ་ལྷ་བྱ་རྒྱུ་ཡིན། ང་ཚོས་མཚོང་བར་འབྲུག་བ་བཞིན། སྤྱི་ཚོགས་འབྲེལ་གཏུག་གི་བྱ་བར་རྒྱབ་རྒྱུ་གྲེད་པའི་དེ་ལྟའི་དབང་ཅུ་མ་སྤོང་དོན་གནས་ལུགས་ཀྱི་རྒྱ་ཁོར་ཁོང་དུ་སེམས་ཅན་གྱི་ཉེ་རིགས་ལང་པོར་ཐུན་མོང་དུ་ཚང་བའི་གནང་དུས་ཀྱི་མ་ལག་དེ་འདྲི་ཞིག་ཀྱིས་མིའི་འགོ་བ་ཁོར་ལུགས་མཚོན་ཡིན་པའི་བར་དག་འདུས་ཡོད།

སེམས་སྤོང་འགོ་ཁྲུབ། ང་ཚོ་ཚང་མས་གང་མོ་རོ་མཚན་ཅན་དགོད་མཁན་གྱི་མི་དེ་འདྲའི་ཤེས་ཀྱི་ཡོད་པའི་དེད། གང་མོ་དགོད་སྤངས་གང་ཞིག་ལ་བརྟེན་ནས་གལས་གཡོན་པ་རྣམས་ཀྱང་མཉམ་དུ་གང་མོ་རང་དབང་མེད་པར་འཚོར་དུ་འཇུག་མཁན་དེ་འདྲི་ཞིག་འོའེས་པ་ལས་ཆེར་དེས་པ་རེད། མི་དེས་གང་མོ་བགད་པ་དང་ཚོས་ཐོས་དུས། མི་དེ་ཉེ་འཁོར་དུ་མེད་པ་ལས་ཀྱང་ཡོད་ན་གང་མོ་དགོད་ཤིང་ཆེ་བར་སྤྱར་བ་མ་ཟད། མི་དེ་མཉམ་དུ་ཡོད་དུས་སྤྱད་དང་བྱུང་བ་རྣམས་ཀྱང་རང་བཞིན་གྱིས་དགོད་སྤོང་ཡང་བཞིག་ཏུ་སྤོང་གྱི་ཡོད། གནས་སྤངས་འདི་ལ་སེམས་སྤོང་གི་འགོ་ཁྲུབ་ཟེར་བ་རེད། འདི་ནི་སེམས་ཅན་ནང་མན་ཚུན་སེམས་སྤོང་བཅེ་རེས་གྲེད་པའི་གཞི་རིམ་གྱི་ཐབས་ལམ་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། མིའི་འགོ་བ་ལ་ཆ་མཚོན་ན་སྤྱོད་པོ་གཞན་དག་གི་སེམས་སྤོང་ལ་རྒྱས་ལོན་གྲེད་པའི་ཐབས་ལམ་ཞིག་ཡིན། འདི་ལྟའི་སེམས་སྤོང་འགོ་ཁྲུབ་འབྱུང་བའི་གནས་སྐབས་དེ་ནི་ནས་ཀྱི་ཆེ་སེམས་ཅན་གཞན་ཞིག་གི་སེམས་སྤོང་སྤྱེལ་བའི་གནས་བབ་ཅིག་དང་གིས་ཤིས་ཚོར་བྱུང་བ་ན་དང་ཉེད་ཀྱང་ཆེད་དུ་བསམས་ནས་མིན་པར་རང་འགྲུལ་དང་སེམས་སྤོང་སྤྱེལ་བའི་ཡ་ལན་དེ་འདྲི་ཞིག་དབང་མེད་དུ་འཚོར་བའི་སྐབས་དེ་ཡིན། དེ་ལྟར་དུ་སེམས་ཅན་གཞན་ཞིག་གི་སེམས་སྤོང་གི་ “རྗེས་ཟེན”པའི་བྱ་སྤོང་འདི་ཉེན་ཞག་གཅིག་གི་ནང་ཚོན་ཡོན་ཅན་གྱི་བྱས་པ་ཉ་ཅང་རྒྱུད་ཏུ་ཞིག་ལ་འབྱུང་བ་དང་། ཅི་ཅི་དང་གྱི་ལ་དང་ཆེས་པན་རྗེ་ཡིས་མཚོན་པའི་དུང་འགོའི་རིགས་མི་འདྲ་བ་མང་པོ་ཞིག་ལའང་སེམས་སྤོང་འགོ་ཁྲུབ་ཀྱི་བྱ་སྤོང་འདི་ཡོད་པར་དབང་ཉག་ས་ར་འཕྲོད་བྱུང་ཡོད། མིའི་སྤོང་དུ་ནི་འགོ་ཁྲུབ་ཀྱི་གནས་སྤོང་འདི་ཉ་ཅང་འགྲུལ་རྒྱུན་ཚུན་ཚེན་པོ་ཡིན་པར་རྟེན་ཡོད། དཔེར་ན། གཞན་སྤྱོད་པོ་སྤོང་བཞིག་དང་བསྐྱར་ན་སྤོང་བའི་བག་པེས་ཤིང་ལས་ལ་བརྟེན་པའི་སྤྱོད་པོ་ཞིག་དང་སྤོང་བའི་སྤོང་བའི་གྲེད་པའི་སྤོང་བའི་ལྷ་བྱ་ཡིན།

state in another. This phenomenon of “catching” someone else’s emotion occurs in human babies as young as one day old, and emotional contagion has been documented in many different animals, including mice, rats, and chimpanzees. Among humans, such contagion has been found to have a powerful effect. For example, interacting with another person who is happy and energetic, compared to someone who is irritable, leads people to be more cooperative with others after the interaction.

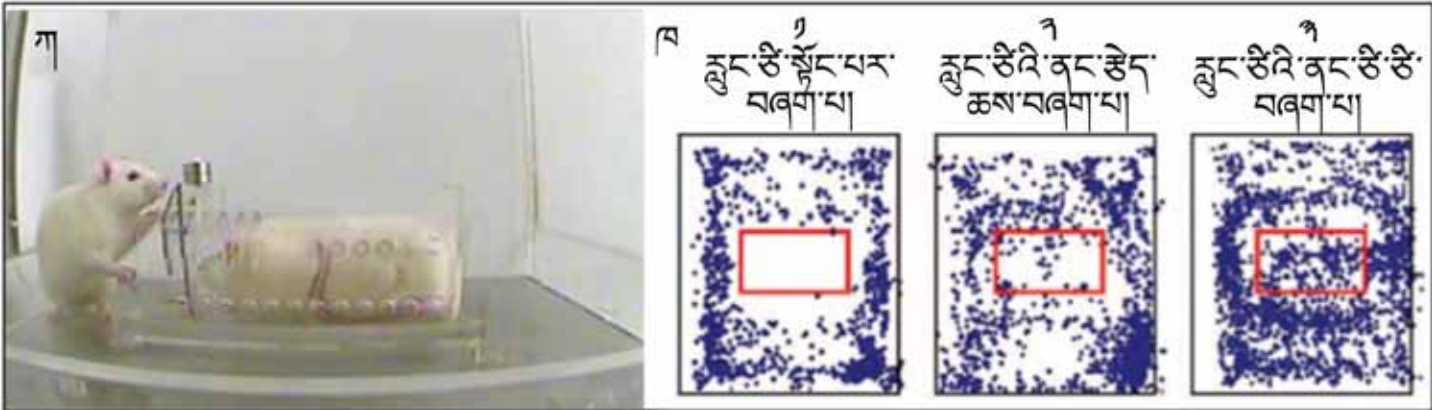
A recent study shows that emotional contagion, bordering on compassion, is present in rats, as explained in **figure 29**. This study indicates that rats not only feel the distress of another rat that is in distress, but they will also work to relieve the distress of the other. One can imagine how **emotional contagion** for painful or fearful stimuli would be adaptive, particularly for animals that live in groups. If an animal is able to use another animal’s fear or distress to guide its behavior (free the rat, or move away from dangerous and harmful events), it may be more likely to live another day. This type of emotional contagion rests on a process called **simulation**. Let’s look at this very important mental process.

Simulation

The primary neural mechanism at the heart of emotional contagion is simulation. Simulation occurs when an organism activates the same neural systems in response to another’s actions, sensations, or emotions as the organism would activate to perform or experience those actions, sensations, and emotions itself. It is very likely that if you could look at the brain of the free rat while it viewed the trapped rat in Figure 29, similar fear circuits would be active for both animals. What is more, many studies now show that the process of simulation is fundamental to understanding another organism’s actions, sensations, or emotions. For example, to understand another’s actions the organism’s brain quite literally acts as if the observing organism were performing those actions. To understand a friend’s pain when he burns his hand, our brain activates some of the same systems that are active when we experience pain ourselves.

Figure 29: A. In this experiment, a free rat is placed in an arena with a cagemate (i.e., roommate) who is trapped in a restrainer. The rat freed its cagemate even when social contact was prevented. Even when the free rat is placed in an arena containing two restrainers, one holding a trapped cagemate and the second holding chocolate, the rat opened both restrainers and typically shared the chocolate. B. Compared to the first two conditions when the cage was empty or contained a toy, the free rat spent a lot of time near the distressed rat (image on right). Adapted from: http://www.ualberta.ca/~elegge/Alrg_Docs/Bartal_2011.pdf

ཉེ་དུས་ཀྱི་ཞིབ་འཇུག་ཅིག་གིས་བསྟན་པ་ལྟར་ན་སྤྱི་རྗེའི་སེམས་དང་སྐྱེལ་བའི་སེམས་མྱོང་འགོ་ཁྲབ་ཀྱི་གནས་སྟངས་དེ་ཅི་ཅི་འདྲི་རེགས་ལ་འད་ཡོད་པ་དེ་དཔེ་རིས་ ༡༩ ནང་འབྲེལ་མཚོན་བྱས་པ་ལྟར་རེད། ཞིབ་འཇུག་དེས་བསྟན་པར་གཞིགས་ན་ཅི་ཅི་དག་གིས་ཅི་ཅི་གཞན་དཀའ་སྟེག་གིས་ནོན་པར་མཚོང་བས་སྐྱེན་ཉེ་རང་ཉིད་ཀྱང་དཀའ་སྟེག་གི་ཚོར་བ་མྱོང་བར་མ་ཟད། གཞན་དེའི་དཀའ་སྟེག་བསལ་བར་ཡང་འབད་ཚོལ་གྱི་བྱ་བར་འཇུག་གི་ཡོད་པ་རེད། ཟུག་རྩའམ་འཛིགས་སྤང་དང་སྐྱེལ་བའི་སེམས་མྱོང་འགོ་ཁྲབ་ཀྱི་བྱ་སྤྱོད་དེ་འདྲ་འདྲིས་ལོ་བ་ཐེབས་རྒྱ་ཡོད་པར་སྟེག་གི་ཡིན་ཡང་ཚོང་དབག་བྱ་ལུས་ལ། དམིགས་སྤྱི་བཟུང་ནས་ལྷོ་ཚོགས་སྤྱི་གནས་སྤོང་བྱེད་པའི་སེམས་ཅན་རྣམས་ལ་དེ་ལྟར་ཡིན་ཚོགས་པར་མཉམ་འཛོལ་བྱེད་བྱུག་གལ་ཉེ་སེམས་ཅན་གཅིག་གིས་སེམས་ཅན་གཞན་ཞིག་གི་འཛིགས་སྤང་དང་དཀའ་སྟེག་ལེད་སྤྱོད་བྱེད་པའི་མོལ་ནས་རང་གི་བྱ་སྤྱོད་ལ་ཁ་

དཔེ་རིས། ༡༩ ཀ༽ བརྟུག་དབྱེད་འདྲི་རེ་ས་ཁོངས་ཤིག་གི་ནང་རང་དབང་དུ་འཁོད་པའི་ཅི་ཅི་ཞིག་རང་གི་རོགས་པ་ཅི་ཅི་གཞན་ཞིག་རྒྱང་ཅི་ནང་དུ་བཅུད་ནས་བཞག་པ་དང་མཉམ་དུ་ཡོད་ཅིང་། ཁོ་གཉིས་ས་ཁོངས་གཅིག་གི་ནང་ཡོད་རྒྱང་པར་ཚོན་དབང་ཐད་ཀར་འཕྲོགས་འདྲིས་བྱེད་དུ་མེད་པ་རེད། དེ་ལྟར་ན་འདྲ་རང་དབང་དུ་འཁོད་པའི་ཅི་ཅི་དེས་རྒྱང་ཅིར་ཚོད་པའི་ཅི་ཅི་དེ་སྤོང་མོལ་བཏང་ཡོད། དེ་རྗེས་བརྟུག་དབྱེད་པ་རྣམས་ཀྱིས་ས་ཁོངས་ཤིག་གི་ནང་རྒྱང་ཅིར་བཅུད་པའི་ཅི་ཅི་ཞིག་དང་མངར་ཟས་ཅོག་ལེན་ཡོད་པའི་སྐྱེས་རྒྱུ་ཞིག་ཀྱང་རྒྱང་ཅི་གཞན་ཞིག་དུ་བརྟུག་སྟེ་བཞག་པ་ན། རང་དབང་དུ་འཁོད་པའི་ཅི་ཅི་དེས་དོ་དམ་འོག་གི་སྤྱི་སྐྱེས་གཉིས་ཀ་ཕྱེ་བ་དང་། མང་ཆེ་བར་མངར་ཟས་དེ་ཡང་མཉམ་སྤྱོད་བྱས་ཡོད། ཁ༽ གནས་སྟངས་གསུམ་པོ་དེ་ལས་དང་མོ་གཉིས་ཉེ། རིས་པ་བཞེན། རྒྱང་ཅི་སྤོང་པར་བཞག་པའི་སྐབས་དང་། རྒྱང་ཅིའི་ནང་ཅེད་ཆས་ཤིག་བཞག་པའི་སྐབས་བཅས་དང་བསྟར་ན་རྒྱང་ཅིའི་ནང་དཀའ་སྟེག་གིས་ནོན་པའི་ཅི་ཅི་ཞིག་ཡོད་པའི་གནས་སྟངས་གསུམ་པོ་(དཔེ་རིས་ཀྱི་ཆེས་གལ་ལས་རྒྱ་དུ་འཁོད་པའི་བརྟུག་རིས་)དའི་སྐབས་སྤྱི་རང་དབང་བའི་ཅི་ཅི་དེས་རོགས་པ་ཅི་ཅི་དེའི་ཉེ་འབྲེལ་སྤྱི་དུས་ལུན་ཏུ་ཅང་རིང་བ་བསྐྱེད་ཡོད་པ་རེད། ཆ་འཕྲིན་འདི་དག་གཞན་གསལ་བྱ་ཚུགས་ནས་འཆོམ་སྒྲིག་བྱས།

Adapted from: http://www.ualberta.ca/~elegge/Alrg_Docs/Bartal_2011.pdf

རྒྱང་གཞོན་ལུས་པ་བྱུང་ན་(སྟེ། ཅི་ཅི་ཞིག་ཐར་བར་བྱེད་པའམ། ཡང་ན་ཉེན་ཁ་དང་གཞོན་འཆེ་ལས་རྒྱང་རིང་དུ་ཕྱོས་པ་ལྟ་བུ་)དེ་ལ་བརྟེན་ནས་རང་ཉིད་ཉེན་ཁ་གཅིག་ཡིན་ཡང་མང་བར་འཚོ་གསོན་བྱེད་དུང་བ་རེད། འདི་ལྟའི་སེམས་མྱོང་འགོ་ཁྲབ་ཀྱི་བྱ་སྤྱོད་རེགས་ནི་མཚུངས་བཅོས་སྤྱི་འཁོད་པའི་བྱེད་རིམ་དེར་རག་ལས་ཀྱི་ཡོད། དང་ཚོས་ནང་སེམས་དང་འབྲེལ་བའི་བྱེད་རིམ་ཏུ་ཅང་གལ་ཆེ་འདི་ལ་གཅིག་བསྟན་བར་བྱ།

མཚུངས་བཅོས་བྱེད་རིམ།

སེམས་མྱོང་འགོ་ཁྲབ་བྱེད་རིམ་གྱི་ལྟེ་དབྱུས་སྤྱི་འཁོད་པའི་དབང་གཟུགས་ཀྱི་ཐབས་འབྲེལ་གཞོན་པོ་དེ་མཚུངས་བཅོས་ཀྱི་རིམ་པ་དེ་རེད། མཚུངས་བཅོས་ཀྱི་བྱེད་རིམ་དུས་གང་གི་ཆེ་འབྲེལ་གྱི་ཡོད་དམ་ཞེ་ན། ལྟེ་ལྟེ་ཆེ་སྟེ་ལོ་ཞིག་གི་རང་རྒྱུད་ཀྱི་བྱ་སྤྱོད་དམ། ཚོར་སྤོང་དམ། སེམས་མྱོང་གི་རེགས་ཁག་ཅིག་བསྐྱེད་པར་དོ་བདག་རང་གིས་རྒྱུན་དུ་ཡར་སྤོང་བྱེད་པའི་དབང་གཟུགས་ཀྱི་མ་ལག་དེ་གཉིད་སྐྱེ་ལོ་གཞན་དག་གི་བྱ་སྤྱོད་དང་། ཚོར་སྤོང་། ཡང་ན་སེམས་མྱོང་གི་རེགས་ལ་རང་གིས་ལ་ལ་ལ་བྱེད་པའི་གནས་སྐབས་སུ་འདྲེས་སྤོང་བྱེད་པ་ན་དེ་འབྲེལ་བ་ཡིན། དཔེ་རིས་ ༡༩ ནང་བསྟན་པའི་རང་དབང་དུ་འཁོད་པའི་ཅི་ཅི་དེས་སྤྱི་རྒྱང་ཅིའི་ནང་ཅེད་ཆས་བཞེན་པའི་སྐབས་དེར་གལ་ཉེ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཅི་ཅི་དེ་གཉིས་ཀའི་རྒྱུད་པར་བཞུས་པ་ན་སེམས་ཅན་དེ་གཉིས་ཀའི་རྒྱུད་པར་འཇུག་མང་པོས་བསྟན་པར་གཞིགས་ན། སྤྱི་དངོས་གཞན་དག་གི་བྱ་སྤྱོད་དང་། ཚོར་སྤོང་། སེམས་མྱོང་བཅས་པར་རྒྱུས་ལོན་བྱ་དགོས་ན་མཚུངས་བཅོས་ཀྱི་བྱེད་རིམ་འདི་གཞི་བཅོལ་སའི་ཅུ་བ་ལྟ་བུ་ཡིན། དཔེར་ན། སྤྱི་དངོས་གཞན་ཞིག་གི་བྱ་སྤྱོད་ལ་རྒྱུས་ལོན་བྱེད་པའི་སྐབས་ལྟ་ལའག་གྱི་སྟེ་དངོས་དེའི་རྒྱུད་པས་འབྲེལ་བའི་འབྲེལ་སྤྱོད་བྱ་བ་རྣམས་ཀྱིས་ལྟ་ལའག་གྱི་སྟེ་དངོས་རང་ཉིད་བྱ་སྤྱོད་དེ་དག་འབྲེལ་ལའག་དེ་ཡིན་པ་ལྟ་བུར་མཚོན་གྱི་ཡོད། གང་གི་ལག་པ་མེ་ཡིས་བསྐྱེད་པའི་རང་གི་ཕྱོགས་པོ་ཞིག་གི་ན་རྒྱག་ལ་ང་ཚོས་རྒྱུས་ལོན་བྱེད་པ་ན་ང་ཚོ་རང་ཉིད་ཀྱིས་ན་རྒྱག་དེ་འདྲ་ཞིག་མྱོང་བའི་གནས་སྐབས་སུ་ཡར་སང་དགོས་པའི་རྒྱུད་པའི་མ་ལག་དེ་གཞན་གཅིག་གཞན་སྐབས་དེར་སང་གྱི་ཡོད།

Box 9. IN-DEPTH: SIMULATION IN ACTION

Just how do we know that simulation forms the basis for emotion understanding? Researchers have explored simulation in many different ways, primarily by investigating the consequences of an inability to simulate. For example, when researchers interfere with a person's ability to smile by having them hold a pen in their mouth, and then ask them to read about positive and negative events, that person will have more trouble judging that an event was positive than when they are able to read the events and react naturally. In a similar study, participants held a pen in their teeth in a way that forced them to mimic a smile. Other participants were instructed to hold the pen in such a way that blocked their ability to smile. At the same time, they read cartoons and then rated how funny they found the cartoons. Participants who were mimicking a smile found the cartoons funnier than those whose smiles were blocked. Together, these experiments show that both our ability to understand and interpret emotions depends in part on simulating emotional facial expressions.

photo from: <http://www-cogsci.ucsd.edu/~coulson/Courses/200/winkielman-niedenthal-oberman.pdf>

What is more, other studies discovered just how important simulation is for strong relationships. One study showed photographs of couples when they were first married alongside photographs of the couple 25 years later. Independent raters judged whether the couples grew to look more similar to one another. Crucially, they were also given similar photographs of "couples" who were not married, and were blind to which couples were married and which were not. Not only were the couples that were married judged to grow more similar in appearance, but the couple's reported marital happiness predicted how much they grew in similarity. The interpretation of this study is that couples who live together and interact frequently are continually mirroring one another's facial expressions, and thus, using their facial muscles in similar ways. It may be that the more a couple simulates one another, the more they grow to look like one another, and the better their relationship. An alternative explanation is that happier couples spend more time with one another, and thus have more chances to simulate one another. However, the couples who looked most like one another did not report having more shared experiences, suggesting that the former interpretation is more likely.

http://141.213.232.243/bitstream/handle/2027.i/45361/11031_2004_Article_BF00992848.pdf;jsessionid=3AD26967319A5D1300973177D2906291?sequence=1

བར་འདི་གང་ནས་སྐྱེས་པའི་དུ་ཚིགས། <http://www.cogsci.ucsd.edu/~coulson/Courses/200/winkielman-niedenthal-oberman.pdf>

མཚུངས་བཅོས་བྱེད་རིམ་དེ་སེམས་སྲོང་ལ་རྒྱས་ལོན་བྱེད་པའི་གཞི་རྩ་ཡིན་པར་ངའོས་ཇི་ལྟར་ཤེས་སམ། ཞིབ་འཇུག་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཐབས་ལམ་དུ་མའི་སློབ་མཚུངས་བཅོས་བྱེད་རིམ་ལ་ཞིབ་ལྷ་བྱས་ཡོད་ཅིང། དེ་དག་ལས་གཙོ་ཆེ་བ་ཞིག་ནི་མཚུངས་བཅོས་འགྲུབ་མ་ཐུབ་པའི་རྗེས་འབྲས་དག་ལ་ཞིབ་དཔྱད་བྱ་རྒྱུ་དེ་རེད། དཔེར་ན། ཞིབ་འཇུག་པ་རྣམས་ཀྱིས་མི་ཞིག་གི་ཁའི་ནང་དུ་སྐྱེས་པུ་གཟུང་དུ་འཇུག་ནས་དེའི་འཇུག་མདངས་སྟོན་རྒྱུ་ལེ་ལ་མེད་དུ་འགལ་རྒྱུ་བཅོས་བྱས་དང། དེ་ནས་དེའི་སྐྱེས་པུ་འབྲུག་པ་བཟང་ངན་གྱི་སྟོན་སྟེན་ཏུ་འཇུག་གི་ཡོད། གལ་ཏེ་འགལ་རྒྱུ་དེ་དག་མེད་ན་རང་དབང་དུ་སྐྱོག་འབྲེལ་རྒྱུ་རྒྱ་དང་སྐབས་འཚོས་ཀྱི་ཡ་ལན་རྣམས་འགྲུར་སྟོན་རྒྱུར་འཇུག་པ་བདེ་བ་ཡོད་རྒྱུ་ལ། དེ་ལྟར་འགལ་རྒྱུ་སྐྱེས་པུ་མི་དེ་དག་གིས་བྱུང་བ་བཟང་པོ་ཞིག་ལ་བཟང་པོ་ཡིན་པར་ཚད་འཛིན་བྱ་རྒྱུར་དཀའ་ཁག་འཕྲད་གྱི་ཡོད། དེ་དང་སྟོབས་མཚུངས་པའི་ཞིབ་འཇུག་འགལ་ཞིག་གི་ནང་འབྲེལ་ཡོད་མཉམ་ཞུགས་པ་རྣམས་ལ་རང་གི་སོས་འབྲི་སྐྱེས་པུ་ཅིག་གཟུང་དུ་འཇུག་པས་བྱི་རྟགས་སུ་དོ་བདག་གང་ཟག་དེ་གང་མོ་འཚོར་བཞེན་བ་ལྟ་བུར་བཅོས་བྱས་དང། ཡང་མཉམ་ཞུགས་པ་གཞན་དག་གི་ཁའི་ནང་འབྲི་སྐྱེས་པུ་གཟུང་སྐྱེས་པུ་ཅིག་གིས་དེ་དག་གང་མོ་འཚོར་མི་སྐབས་པར་བཅོས་ལ། དེ་ནས་དེའི་སྐྱེས་པུ་མོ་ཚོར་རྒྱར་ཐའེ་རི་མོ་དེ་འདྲི་སྐྱེས་པུ་འཇུག་སྟེ་མོ་དོ་བདག་མོ་ཡོད་ཇི་ཅམ་ཡིན་མེན་གྱི་ཚད་གཞི་འཇུག་དུ་འཇུག་གི་ཡོད། མཉམ་ཞུགས་པ་དེ་དག་གི་ཁྲིད་ནས་གང་མོ་འཚོར་མི་སྐབས་པར་བཅོས་བྱས་དང་བསྐྱར་ན་གང་མོ་འཚོར་བཞེན་བ་ལྟ་བུར་བཅོས་བྱས་དག་གིས་རི་མོ་དེ་དག་གང་མོ་སྲོང་ཆེ་བ་ཡོད་པར་ངོས་འཛིན་བྱས་ཡོད། འོག་སྐྱེས་པུ་བཟུང་བའི་བཞག་དང་བཞག་དང་བྱེད་ཀྱི་རིམ་པའི་དག་གིས་ངའོའི་རྒྱུད་ཀྱི་རྒྱས་ལོན་བྱེད་པའི་རྒྱས་པ་དང་སྐྱོག་འབྲེལ་རྒྱུ་རྒྱུ་ལེ་ལ་གཉེས་ཀ་སྐྱོག་པུ་ཅམ་ཞིག་སེམས་སྲོང་མཚུངས་བཅོས་བྱེད་པའི་གཞི་བའི་རྣམས་འགྲུར་དག་ལ་རག་ལས་ཀྱི་ཡོད་པར་སྟོན་བ་རེད།

དེར་མ་ཟད། ཞིབ་འཇུག་གཞན་དག་གིས་མི་མན་ཚུན་གྱི་འབྲེལ་ལམ་དམ་པོ་འབྲུང་བར་ཡང་མཚུངས་བཅོས་བྱེད་རིམ་གལ་ཆེ་ཡིན་པར་རྟོག་སོན་བྱུང་ཡོད། ཞིབ་འཇུག་གཅིག་གི་ནང་བཟང་ཚང་ཁག་ཅིག་གི་སྐྱེས་པུ་གཉེན་སྲིག་གྲུས་མ་ཐག་ཡིན་པའི་སྐབས་ཀྱི་འདྲ་བར་དང་དེ་ནས་ལོ་ངོ་ ༡༥ ཇིས་ཀྱི་འདྲ་བར་གཉེས་མཉམ་དུ་བསྐྱེགས་ཏེ་བསྐྱར་ལ། རྒྱས་མེད་པའི་རང་དབང་བའི་རྟོག་ཞིབ་པ་དག་གིས་དུས་ཀྱི་རྒྱན་ཐག་ཁྲིད་བཟང་ཚང་དེ་དག་ནང་མན་ཚུན་འདྲ་མཚུངས་སུ་སྐྱེས་པུ་ཡོད་མེད་ལ་གཞིགས་ཏེ་སྐྱེས་པུ་སྐྱེས་པུ་སྐྱེས་པུ་གཞན་ལ། རྒྱས་མེད་པའི་དོན་ལ་བཟང་ཚང་མིན་ཡང་ཡིན་ལྟར་དུ་བྱས་པའི་མི་གཉེས་པའི་གསལ་བའི་འདྲ་བར་ཡང་ཆགས་ཏེ་མཉམ་དུ་བསྐྱེས་ཏེ་རྟོག་ཞིབ་པ་དེ་དག་ལ་སྐྱེས་པུ་ཡོད་པས། དངོས་འབྲེལ་བཟང་ཚང་ཡིན་པ་དང་མིན་པའི་དཔྱད་བཞག་གསལ་བའི་སྐབས་པར་བཅོས་ཡོད། དེ་ལྟར་འདྲ་བར་དངོས་ལ་བཟང་ཚང་ཡིན་པ་རྣམས་མན་ཚུན་འདྲ་ལས་ཆེ་བར་མཐོང་རྒྱུ་བྱུང་བར་མ་ཟད། བཟང་ཚང་དེ་དག་གི་དོས་ནས་དོ་བདག་ཀྱིས་ཚང་རྣམས་ཇི་ཅམ་བདེ་སྐྱིད་ལྷན་ཚུལ་བཞག་པ་དེ་དང་མན་ཚུན་འདྲ་ལས་ཆེ་བར་སྐྱེས་པུ་ཀྱི་ཚད་གཞི་གཉེས་པོ་མན་ཚུན་འབྲིག་མཐུན་ཡིན་པར་རྟོག་ཡོད། ཞིབ་འཇུག་གི་རྟོག་འདི་ལ་འབྲེལ་བཞག་རྒྱག་ཚུལ་གཅིག་ནི་མཉམ་དུ་འཚོ་སྡོད་བྱེད་ཅིང་མན་ཚུན་འབྲེལ་འདྲིས་ཡང་ཡང་བྱེད་པའི་ཁྱིམ་ཚང་རྣམས་སུ་མཐུན་དེ་མན་ཚུན་གྱི་གཞི་བའི་རྣམས་འགྲུར་ཡང་མན་ཚུན་དཔེ་ལེན་རིམ་བྱེད་པ་དང། དེ་ལ་བཞེན་ནས་གཞི་བའི་འགྲན་རྣམས་མེད་སྟོན་གཏོང་རྒྱུ་གཅིག་མཚུངས་སུ་འགྲུར་གྱི་ཡོད་པ་དེ་རེད། ཡིན་སྲིད་བཞིག་ནི་བཟང་ཚང་ཞིག་མན་ཚུན་མཚུངས་བཅོས་ཇི་ཅམ་མང་བར་བྱེད་པ་དེའི་ཚོད་ཀྱིས་དེ་དག་མན་ཚུན་གྱི་སྐྱེས་པུ་ཡང་འདྲ་མཚུངས་སུ་འགྲུར་བ་དང། འབྲེལ་ལམ་ཡང་བཟང་བར་འགྲུར་བ་དེ་རེད། ཡང་དེ་ལ་འབྲེལ་བཞག་རྒྱག་ལུགས་གཞན་ཞིག་ཡོད་ཚོགས་ནི། བདེ་སྐྱིད་ལྷན་པའི་ཁྱིམ་ཚང་རྣམས་མན་ཚུན་དུས་ལུན་རིང་བར་མཉམ་སྐྱོད་བྱེད་པ་དང། དེ་ལ་བཞེན་ནས་མན་ཚུན་མཚུངས་བཅོས་བྱ་རྒྱུའི་གོ་སྐབས་མང་བ་འཛོལ་གྱི་ཡོད། དེ་ལྟར་འདྲ་བར་སྐྱེས་པུ་སྐྱེས་པུ་ཡང་འདྲ་མཚུངས་ཆེ་གོས་ཡོད་པའི་བཟང་ཚང་

རྣམས་ཀྱིས་དངོས་འབྲེལ་ལ་དེ་དག་མན་ཚུན་མཉམ་དུ་སྐྱེས་པུ་ཡོད་ཚུངས་པ་མང་བར་ཡོད་ལུགས་ཀྱི་བཞག་པ་བྱས་མེད། འདིས་ནི་འབྲེལ་བཞག་རྒྱག་ལུགས་ལྷ་མ་དེ་ཡིན་ལས་ཆེ་བར་སྐྱེས་པུ་བྱེད་པ་རེད།

བར་འདི་དག་གང་ནས་སྐྱེས་པའི་དུ་ཚིགས། http://141.213.232.243/bitstream/handle/2027.i/45361/11031_2004_Article_BF00992848.pdf;jsessionid=3AD26967319A5D1300973177D2906291?sequence=1

The discovery of mirror neurons: The most basic neural mechanism of simulation was first discovered in macaque monkeys by researchers who were studying individual neurons that are important for performing hand and mouth actions. The researchers noticed that some of the neurons fired when the monkey both performed an action and observed someone else performing the same action (**figure 30**). Subsequently, mirror neurons were found in the lateral parietal lobe in monkeys.

Researchers instantly recognized that in theory, neurons such as these would be ideal for understanding action, because what better way to understand someone else's action than to simulate the action with the same neurons that you would use to perform that action! And while single-cell recording is very rarely performed in humans, studies using fMRI show that similar mirroring likely occurs in the human brain. That is, particular neural regions that are active when a person performs an

Photo from: <http://www.collaborate.so/emotion/>

action are also active when that person observes someone else performing the same action. What is more, these neural regions are **homologous**, or equivalent, to those where mirror neurons are found in monkeys (see **figure 31**). Recent single-cell recording performed in patients with epilepsy show that humans may have mirror neurons in several other regions as well, including in the supplementary motor area (SMA) and the hippocampus. Given that these two regions are important in very different processes, the SMA for planning actions and the hippocampus for memory, it is likely that mirror neurons in these two regions are encoding different types of information.

By allowing for effortless and automatic mirroring of what is happening in another person's brain, mirror neurons appear to lie at the heart of the distinctly human propensity to imitate and learn from others. Studies so far suggest that the drive to imitate others is especially powerful in humans, and that this drive appears early on in young children. What is more, we imitate others all the time—their postures, laughs, and gestures—and research has found that the more people do this type of unconscious imitation of others, the more empathic and compassionate they tend to be. Watch for imitation as you see people interact and note what you see. Observe yourself as well. Reflect on all the ways in which imitation could be valuable.

Empathy relies on simulation: You therefore may not be surprised to learn that mirror simulation appears to be the basis for our ability to empathize with others. Neuroscientists define empathy as the ability to understand what another person is feeling based in part on “taking on” or sharing the feelings of another. To feel pangs of sadness that cause you to reflect on another's feelings in response to their expressions of sadness is to empathize with them. Using functional neuroimaging, we know that the ability to empathize with another person who is in pain is based largely on activating some of the same neural regions that are active when we experience pain ourselves.

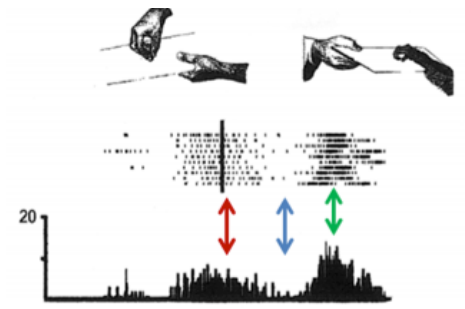

Figure 30: Visual and motor responses of a single mirror neuron. In the upper part of each panel the behavioral context in which the neuron was studied is shown. In the lower part of the panel, the neuron's response is shown. The neuron discharges during observation of grasping (red arrow), is silent when the food is moved (blue arrow, and discharges again when the monkey grasps it (green arrow). From <http://www.unipr.it/arpa/mirror/pubs/pdf/Gallese/Gallese-Goldman%201998.pdf>

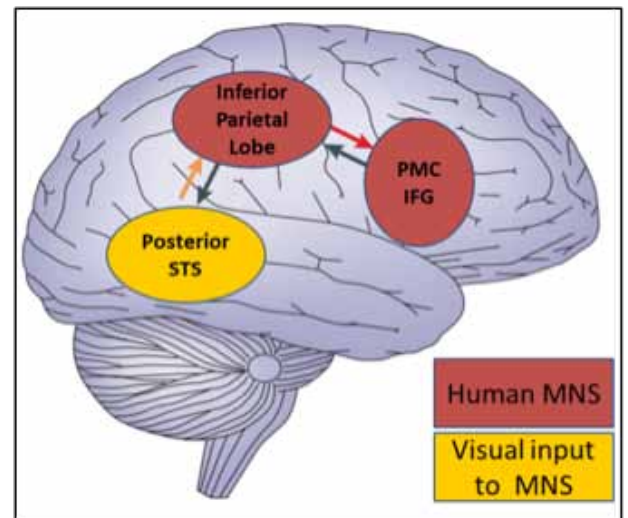

Figure 31: Cartoon of the putative human mirror neuron system (MNS) (red) and its main visual input (yellow) in the human brain.

Simulation also plays a role in pain:

Importantly, we humans do not activate the sensory regions of the brain when we see others in pain, or at least, we don't activate them robustly (there is some controversy about whether the sensory cortices are active when we see others in pain). However, we robustly and consistently activate the regions of the brain that are important for the affective or motivational aspect of pain, the part of the pain that might simply be referred to as the suffering that accompanies a painful stimulus. When we have empathy for someone else's pain, we quite literally take on the suffering of another person.

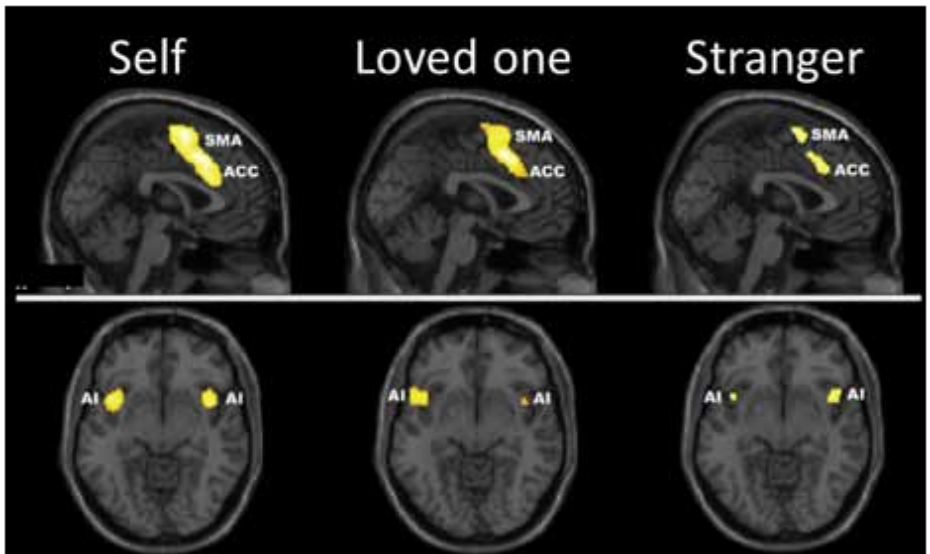

Figure 32: Neural activation while viewing pictures of body parts in painful scenarios (for example, finger closed in a door). Participants were asked to imagine that the body part was their own (self), a loved one's (Loved one), or a stranger's (stranger). Adapted from: <http://www.bostonneuro-psa.net/PDF%20Files/LoveHurts2010.pdf>

Study the affective pain matrix at work in figure 32. Does it look familiar? This affective pain matrix involves another neural system that we have discussed at length earlier in the primer. You guessed it: the salience system, composed of the ACC and anterior insula (see **box 4**). In fact, this system is active when we simply imagine someone else in pain. Finally, notice in **figure 32** that the neural response when a person imagines a loved one in pain is greater than that in response to imagining a stranger in pain.

Consider for a moment how this differential neural response may reflect differential responses to others' suffering that we encounter throughout our day-to-day lives. Given what you now know about the neurobiology of empathy, what types of practices or behaviors might enhance our empathic responding to strangers?

Theory of mind: Let us enter this topic through a simple scene.

You have just returned from a one-week trip and go to the kitchen to make some tea. As you open the tea cupboard, your roommate tells you that the tea canister has been moved to another cupboard while you were away.

The scenario is mundane, but the mental capacities involved are remarkable. We take them for granted, but what might be special? Theory of mind, or mentalizing, is the ability to attribute mental states – beliefs, desires, knowledge, and emotions – to others or to oneself. It is different than emotional contagion or simulation in that it does not require you to feel an emotion of another person.

When you notice that you used to be confused by a concept, but now you understand it, you are analyzing the contents of your own mind and thus, using your theory of mind. When you reflect that a friend has a different belief than you, you are using your theory of mind. And when your roommate told you that the tea had been moved, s/he also used theory of mind.

Extensive neuroscientific studies have identified a distinct neural system that becomes active when an individual thinks of their own or someone else's mental state (**figure 33**). The system includes the medial prefrontal cortex (mPFC) and the temporoparietal junction (TPJ). Neuroscientists identified this system after it proved to be active during many diverse tasks, which shared in common requiring the study participant to think about or recognize mental states, for example, asking participants to:

1. Understand the mental states of a character in a book or movie.
2. Recognize that another person is trying to deceive them.

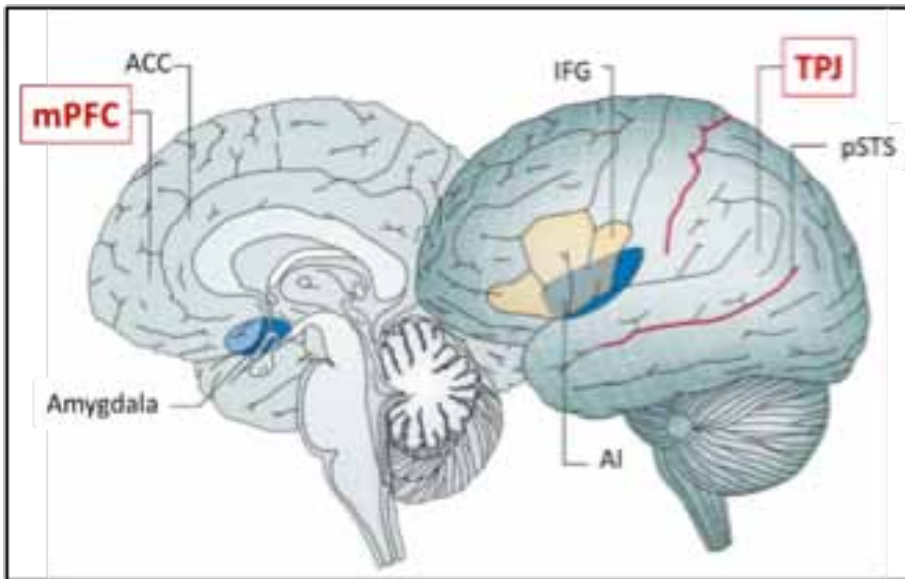
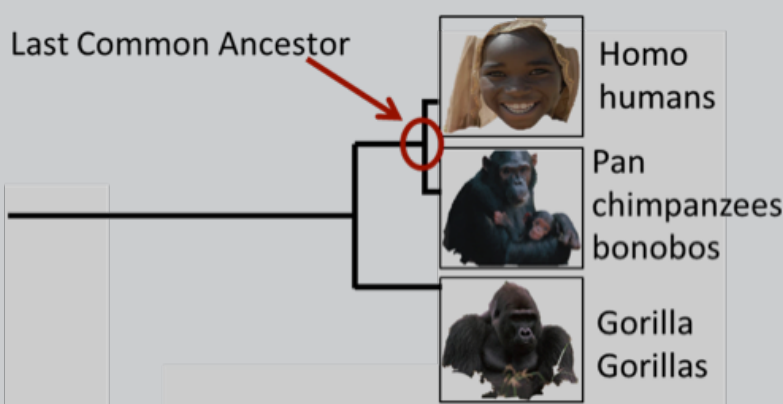

Figure 33: Regions of the brain important for theory of mind, or mentalizing: the posterior superior temporal sulcus (pSTS), the temporoparietal junction (TPJ), and the mPFC. The mPFC and TPJ, outlined in red, appear to be the regions that are most specifically activated by mentalizing. Adapted from: [http://moodle.unitec.ac.nz/file.php/950/Day_10_Adolescence/blake moreSocialBrainAdolescence2008.pdf](http://moodle.unitec.ac.nz/file.php/950/Day_10_Adolescence/blake%20moreSocialBrainAdolescence2008.pdf)

3. Report on their own thoughts in response to the question, "How are you feeling right now?"
4. Recognize another person's intentions or goals based on their actions.

Imagine situations in which you perform these four tasks in your daily life, and notice how the ability to identify mental states is common to each one. As you think about how often you utilize the neural system that supports theory of mind, can you imagine how such a system would have been evolutionarily adaptive to our human ancestors?

Box 10. IN-DEPTH: WHAT DOES A CHIMPANZEE KNOW OF OTHER MINDS?

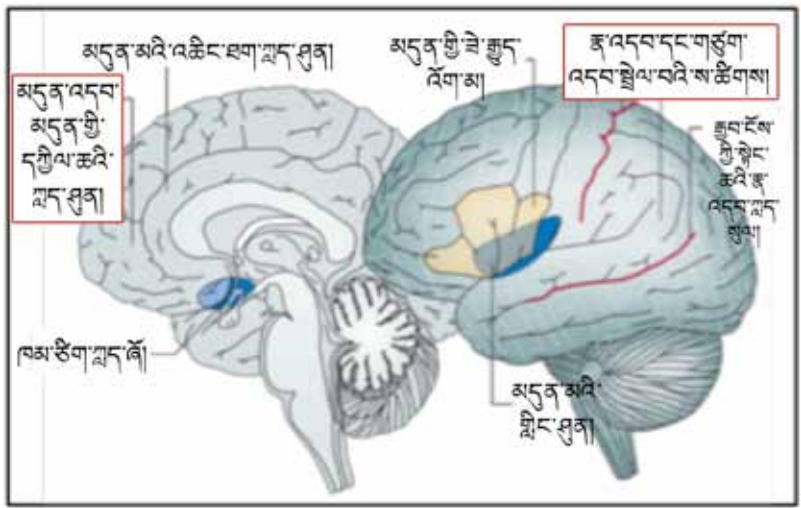

How do other animals view the world? Every species is unique in some way. Do human brains work the same as other animal brains, or are there aspects of the human brain that are unique? One way to begin to address this question is to ask whether humans have certain cognitive skills that make them unique. If it is the case that humans have evolved unique cognitive skills, these skills should be absent in our closest living relatives, the chimpanzee and bonobo. If we want to explore human uniqueness, we first have to

formulate hypotheses about the cognitive skills that we think may have evolved in the human lineage, and then we can explore whether chimpanzees or bonobos are capable of these skills. If they are not, then we can presume that the skill evolved in humans after we split from the other great apes. Unless another species independently evolved this skill (which is quite possible), we can also presume that the skill is unique to humans. Because social behavior is so important to humans, scientists often investigate whether there are particular social skills that may be unique to our species, and we will look more specifically at two of those: theory of mind and empathy. As we will see, there are two ways to approach this question. First, we can ask whether humans have a unique ability. Second, we can ask whether the human brain uniquely possesses neural circuits that support such a cognitive skill.

As defined in the text, theory of mind is the ability to attribute a mental state to another or to yourself. Imagine how difficult it would be to teach another person if you could not reflect on their mental states. Notice how important

དཔེ་རིས། 33 སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ་འཇམ་སེམས་བབ་དཔོན་གྱི་རྒྱ་བཙམ་
 ལ་གལ་ཆེ་ཡིན་པའི་སྐད་པའི་ས་ལྷལ་ཁག་ནི། རྒྱ་བཙམ་གྱི་སྤྱི་ཚེ་
 རྣམ་པར་གྲུབ་སྟེ། (pSTS) རྣམ་པར་དང་གཞུག་འདབ་སྤྱེལ་བའི་ས་
 ཚིགས་(TPJ) མདུན་འདབ་མདུན་གྱི་དཀྱིལ་ཚེ་སྐད་ལུན་ (mPFC)
 བཙམ་མེད། དེ་དག་ལས་རྣམ་པར་དང་གཞུག་འདབ་སྤྱེལ་བའི་ས་ཚིགས་
 དང་། (TPJ) མདུན་འདབ་མདུན་གྱི་དཀྱིལ་ཚེ་སྐད་ལུན་ (mPFC)
 གཉིས་ཏེ། དཔེ་རིས་འདིར་མཐའ་ཐེག་དམར་པོས་ཐེན་པ་དག་ནི་དམིགས་
 ལྷན་བཀའ་ནས་སེམས་བབ་དཔོན་གྱི་པའི་གནས་སྐབས་སུ་སངས་རྒྱུ་ཆེ་ཤོས་
 ཐེབས་པའི་སྐད་པའི་ས་ལྷལ་དག་མེད། ཆ་འཕྲིན་འདི་གཤམ་གསལ་
 འཚོགས་ནས་འཚམ་སྦྲིག་བྱས། http://moodle.unitec.ac.nz/file.php/950/Day_10_Adolescence/blakemoreSocialBrainAdolescence2008.pdf

- སང་པར་མཐོང་བའི་རྗེས་སུ་བྱས་པ་ཞིག་ཡིན། བྱ་བཞག་དེ་དག་འགྲུབ་པར་བསྐྱེད་ཆེད་གཤམ་གསལ་ལྟ་བུའི་བཞོང་བ་བཀོད་པ་མཉམ་ཞུགས་པ་རྣམས་ལ་བཀོད་པ་བཀྱོང་ཡོད།
- 1) དཔེ་དེ་བ་བམ་སྒྲིག་བརྒྱན་གྱི་བྲག་པ་ཞིག་ནང་གི་མི་སྣ་ཞིག་གི་བསམ་སྒྲིལ་གནས་བབ་ཚོད་ཡོངས་པར་གྱིས།
 - 2) གནས་སྐབས་དེར་མི་གཞན་ཞིག་གིས་གཞན་རྣམས་ལ་སྐྱེད་གཏོང་བྱས་པ་ལྟར་བཞེད་པར་མཉམ་འཛོལ་གྱིས།
 - 3) “ད་ལྟ་བུར་རང་ག་འདྲ་ཚོར་བཞེད་འདུག་གས།” ཞེས་པའི་དེ་དེར་མི་སྣ་དེ་དག་སོ་སོའི་གནས་བབ་ཀྱི་དོས་ནས་འབྲེལ་བཞོང་གྱིས།
 - 4) མི་སྣ་གཞན་ཞིག་གི་བྱ་སྤྱོད་གཞི་ལ་བཞག་ནས་ཁོའི་ཀུན་སྤོང་རམ་དམིགས་ལྷལ་བཙམ་གྱི་ཚོད་ཤེས་པར་གྱིས།

གོང་གསལ་གྱི་བྱ་བཞག་བཞི་པོ་དེ་དག་རང་གི་ཉེན་མེད་འཆོར་བའི་ནང་གི་འབྲེལ་ཡོད་གནས་སྐབས་སོ་སོའི་ནང་འགྲུབ་བཞེད་པར་མཉམ་འཛོལ་གྱིས་ལ། དེ་ནས་སེམས་ཀྱི་འབྲེལ་སོའི་
 རིགས་ལ་དོ་རྟོགས་གཏོང་བའི་རྒྱས་པ་དེ་རྒྱུ་ཚོར་མར་ཡོད་པའི་རྒྱན་ལྡན་གྱི་ཚོས་ཤིག་ཡིན་པར་དོས་ཐེན་གྱིས། དེ་ལྟར་སེམས་བབ་ཤེས་པའི་རྒྱས་པ་ལ་རྒྱ་བཙམ་གྱི་དཔེ་དབང་
 གཞུགས་མ་ལག་དེ་རྒྱུ་ཚོར་མར་ཡོད་པའི་ལྟར་བསྐྱེད་ནས་ཡང་དུ་བེད་སྤོང་གྱི་དཔེ་ཞིན་པ་དེར་བསམ་གཞིག་གྱི་དཔེ་ཞིན་ཏེ། རྒྱུ་ཚོར་མར་ཡོད་པའི་ལག་ཅིག་ལྟར་ཡིན་པའི་ལྟར་དེ་ཚོ་མིའི་འགྲོ་བའི་པ་མས་
 དག་ལ་བསྐྱེད་འགྲུབ་ཐེབས་ཡོད་པའི་སྐོར་ལ་མཉམ་འཛོལ་ཅིག་གྱིས།

སྐྱེས་བུ་བརྒྱུ་བ། གཏོང་ཚུགས་པའི་ལྟ་ཞིབ། གཞན་དག་གི་སེམས་ཀྱི་སྐོར་ཚིག་ལེན་ཇི་སྤྱེད་པ་གང་ཤེས་པས།

སེམས་ཚན་གཞན་དག་གིས་འཇོམ་བྱ་སྤྱིང་ལ་ལྟ་ཚུལ་རྗེ་འདྲ་ཞིག་གཞུང་རམ།
 དེ་ལ་སྤྱེ་དངོས་ཀྱི་ཉེ་རིགས་ཀུན་ཕྱོགས་འགའ་ཞིག་ནས་རང་ཉིད་གཞན་དག་
 དང་མི་འདྲ་བ་ཡིན། མིའི་སྐད་པའི་ལས་ཚུལ་དེ་སེམས་ཚན་གཞན་གྱི་སྐད་པའི་
 ལས་ཚུལ་དང་གཅིག་མཚུངས་ཡིན་ནམ། ཡང་ན། མིའི་སྐད་པར་སེམས་ཚན་
 གཞན་ལ་མེད་པའི་ཆ་རྒྱུན་དེ་འདྲ་ཡོད་དམ། དེ་བཞེད་ལ་གདོང་ལེན་གྱི་དཔེ་ལྟར་
 གྱི་ཐབས་ལམ་གཅིག་ནི་སེམས་ཚན་གཞན་ལ་མེད་པའི་དེས་འཛིན་གྱི་ཐབས་
 རྩལ་དེས་བརྒྱུང་དེ་འདྲ་མིའི་འགྲོ་བར་ཡོད་མེད་འདྲི་ཅད་བྱ་རྒྱུ་དེ་རེད། གལ་ཏེ་
 མིའི་འགྲོ་བར་དེས་འཛིན་གྱི་ཐབས་རྩལ་ལྟར་སྐྱེད་མེད་པའི་དེ་འདྲ་འཕེལ་འགྲུར་
 བརྒྱུད་སྐྱེད་ལ་བྱུང་ཡོད་ཆེ། ཐབས་རྩལ་དེ་དག་དེ་ཚོ་མིའི་འགྲོ་བའི་ད་ལྟར་
 འཚོ་བཞེད་པའི་ཉེ་འབྲེལ་ཉེ་ཤོས་ཏེ། ཚེས་མེད་ཇི་དང་སྐོར་སྐོར་སྐོར་སྐོར་རིགས་དག་
 ལ་མེད་དགོས་པ་ཡིན། གལ་ཏེ་དེ་ཚོས་མིའི་འགྲོ་བའི་སྐྱེད་མེད་ཀྱི་བྱུང་རྟེན་གསལ་གང་ཡིན་འཚོལ་ཞིབ་བྱེད་འདོད་ན། ཐོག་མར་མིའི་རྒྱུ་རབས་ལ་འཕེལ་འགྲུར་གྱི་ཐོན་ཕོན་སྤྱིང་པའི་
 དེས་འཛིན་ཐབས་རྩལ་གྱི་རིགས་གང་དང་གང་ཡིན་པར་ཚོད་ཅེས་རྒྱག་དགོས་པ་ཡིན། དེ་རྗེས་ཚེས་མེད་ཇི་དང་སྐོར་སྐོར་སྐོར་སྐོར་རིགས་དག་གིས་དེས་འཛིན་གྱི་ཐབས་རྩལ་དེ་ཚོ་བསྐྱེད་
 ལྟར་མིན་ལ་ཞིབ་དཔྱད་བྱེད་དགོས། གལ་ཏེ་ཁོང་ཚོས་ཐབས་རྩལ་དེ་ཚོ་སྐྱེད་བྱས་ཀྱི་མེད་ཆེ། དེ་ཚོས་ཐབས་རྩལ་དེ་དག་མི་རྣམས་སྤྱི་རིགས་དེ་དག་ལས་ཁ་གྲུས་པའི་རྗེས་སུ་མིའི་
 འགྲོ་བར་སྐྱེད་ལ་བྱུང་བ་ཡིན་པར་སྐོར་ཚོད་བྱེད་ཆོག་པ་རེད། ཐབས་རྩལ་འདི་སེམས་ཚན་གྱི་ཉེ་རིགས་གཞན་ཞིག་གིས་ལྟོས་མེད་རང་དབང་དུ་སྤྱོད་སྤྱོད་བྱས་པ་ཞིག་ཡིན་ན་མ་
 གཏོགས། (དེ་འདྲ་ཡིན་ཡང་ཆོག་པ་རེད།) ཐབས་རྩལ་འདི་མིའི་འགྲོ་བར་སྐྱེད་མེད་པའི་ཞིག་ཡིན་པར་ཡང་དེ་ཚོས་སྐོར་ཚོད་བྱེད་པ་རེད། ཚོགས་སྤོང་གྱི་བྱུང་གཤམ་རྣམས་མིའི་
 འགྲོ་བར་ཉེ་ཅང་གལ་ཆེ་ཡིན་པར་བརྟེན། དེ་ཚོའི་ཉེ་རིགས་ལ་སྐྱེད་མེད་པའི་ཚོགས་སྤོང་གྱི་ཐབས་རྩལ་ལྟར་བྱེད་པའི་དེ་འདྲ་ཡོད་མེད་ལ་ཚོན་རིག་པ་དག་གིས་ཞིབ་དཔྱད་
 ཡང་ཡང་བྱེད་ཀྱི་ཡོད། འདིའི་ཐང་དེ་ཚོས་སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ་དང་མཉམ་སྤོང་གི་སེམས་གཉིས་ལ་དམིགས་སུ་བཀའ་ནས་ཞིབ་ལྟ་རྒྱ་བཙམ་གྱི་ཡིན། དེ་ཚོས་འོག་ནས་མཐོང་དེས་བཞེད།
 དེ་བཞེད་གདོང་ལེན་གྱི་དཔེ་ལྟར་གཉིས་ཡོད། དང་པོ། མིའི་འགྲོ་བར་སྐྱེད་མེད་པའི་རྒྱས་པ་དེ་ཡོད་མེད་ལ་འདྲི་ཅད་བྱ་རྒྱུ་དེ་ཡིན། གཉིས་པ། མིའི་སྐད་པར་དེས་འཛིན་གྱི་ཐབས་
 རྩལ་དེའི་རིགས་ལ་རྒྱ་བཙམ་གྱི་བརྒྱུད་ལམ་སྐྱེད་མེད་པའི་དེ་འདྲ་ཡོད་མེད་ལ་འདྲི་ཅད་བྱ་རྒྱུ་བཙམ་རེད།

it is to have a theory of mind if you want to deceive or plan with another person. In fact, we use our theory of mind almost constantly and unconsciously to understand what others see and understand. Do chimpanzees have this ability? This question has been controversial and has not been resolved, but the current opinion is that the answer is both yes and no.

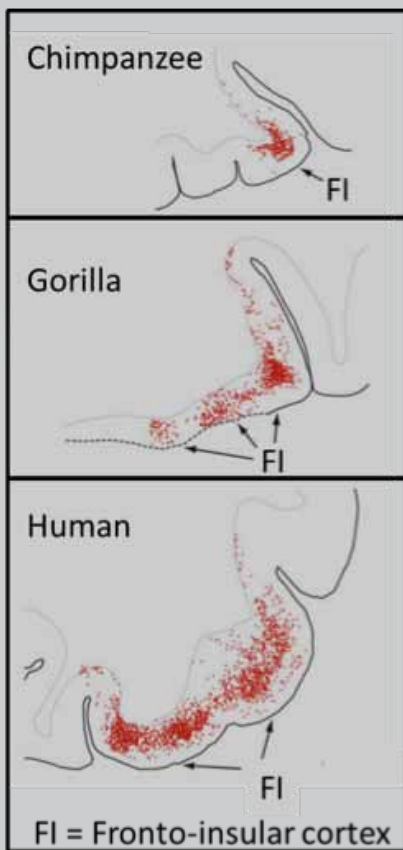
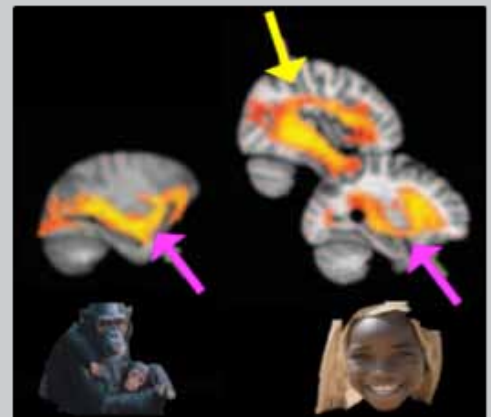

More specifically, a lot of evidence suggests that chimpanzees understand the goals and intentions of others, as well as the perception and knowledge of others. Look at the photograph to the right, showing two young chimpanzees observing an older chimpanzee using a rock to crack nuts. It is likely that these chimpanzees understand the older chimpanzee's goal as she uses this tool.

However, it appears that there are some limits to a chimpanzee's theory of mind. One of the most complex abilities related to theorizing about others' minds is attributing false beliefs, or knowledge that conflicts with reality. For example, imagine that another chimpanzee snatched the older nut-cracking chimpanzee's nuts when she wasn't looking and hid them in a tree. The younger chimpanzees saw this, but the older chimpanzee does not know that her nuts have been stolen. If you were the younger chimpanzee, attributing a false belief in this case would be for you to know that the older chimpanzee thinks her food

remains where she left it, even though you also know that is not the reality. Chimpanzees are unable to perform this cognitive feat, and in fact, this ability to have a theory of mind appears to occur late in human development, at around the age 4 or 5.

Turning to consider the neural systems that support theory of mind, scientists are clear that the mirror neuron system is important. This leads us to ask: Is the human mirror neuron system unique? One recent study suggests that there may be unique connections in the human mirror neuron system. Notice in the figure on the right that the human brain (on the right) and the chimpanzee brain (left) appear to share some connections in common (pink arrows), but the human brain appears to have a connection at the top (yellow arrow) that the chimpanzee brain does not have.

Empathy: Similar to theory of mind, evidence suggests that chimpanzees may be capable of something that appears similar to human empathy. One behavior that appears, at least on face value, to be evidence of empathy is consolation. Consolation occurs when one chimpanzee affiliates with another chimpanzee that has recently been the target of aggression from a third chimpanzee, for example, grooming their fur or embracing them in a hug. It is not clear whether the first chimpanzee, the consoler, intends to make the other chimpanzee feel better, but it has been shown to have this effect: animals that receive consolation after a fight show less stress behavior (for example, self-scratching) than animals who do not receive consolation.

སློབ་དེབ་འདིར་དེས་ཚིག་བརྗོད་པ་བཞིན། སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ་ནི་སྤྱོད་ཞིག་གི་རང་ཉིད་དམ་གཞན་ཞིག་གི་སེམས་
 གྱི་འབྲེལ་སོ་སོའི་འཛིན་བྱེད་པའི་རྒྱས་པ་ལ་གོ་བ་རེད། གལ་ཏེ་ཁྱོད་ཀྱིས་གཞན་དག་གི་སེམས་ཀྱི་འབྲེལ་སོ་སོར་སློབ་
 བསམ་གཞིག་བྱེད་མི་བརྟམ་ན་ཁྱོད་ཀྱིས་མི་གཞན་དག་ལ་སློབ་མྱོང་སོགས་བྱ་རྒྱུ་དེ་ཆེས་དཀའ་པོར་གྱུར་ཚུལ་ལ་
 མཉམ་འཛིན་གཅིག་བྱོས་དང། དེ་བཞིན་དུ་གལ་ཏེ་ཁྱོད་ཀྱིས་མི་གཞན་དག་ལ་སྤྱོད་བྱེད་འདོད་པའམ། ཡང་ན་མི་
 གཞན་ཞིག་དང་སྐྱེན་དུ་འཆར་འགོད་བྱེད་འདོད་ན་སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ་འདི་ཅེ་འདྲའི་གལ་ཆེ་ཡིན་པར་དོ་སྣང་ཞིག་
 བྱོས་དང། དོན་དོ་མར་ནི་ང་ཚོས་མི་གཞན་དག་གིས་གང་ཞིག་མཐོང་བ་དང་གང་ཞིག་ཤེས་པ་བཅས་ལ་རྒྱས་ལོན་བྱ་

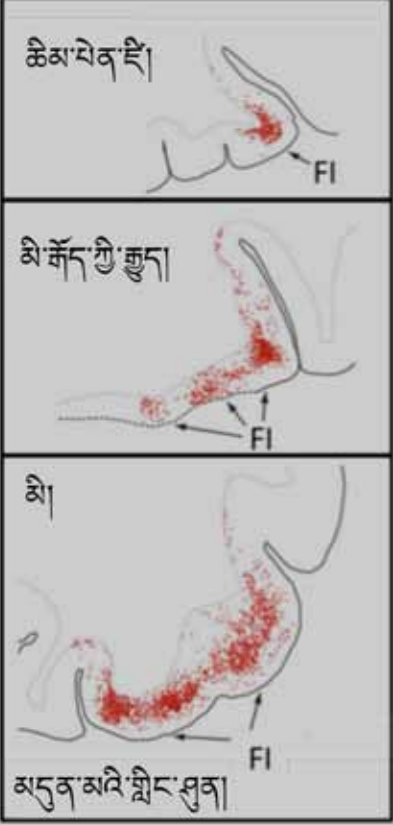
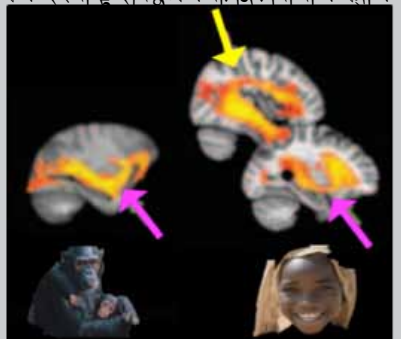
ཆེད་དུ་རྒྱས་རྟོག་ཏུ་དང་ཆེད་དུ་མི་བསམ་བཞིན་དུ་འདྲ་སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ་བེད་སྤྱོད་བྱེད་ཀྱི་ཡོད། ཆེས་ལོན་ཇི་ལ་རྒྱས་པ་འདི་ཡོད་དམ། དེ་བ་འདི་ཚོད་གཞི་ཅན་ཞིག་ཡིན་པ་དང། ད་
 བར་ཐག་གཅོད་བྱས་ཟིན་པ་ཞིག་མིན། དེ་ལྟར་འདྲ་ལྗང་འདོད་ཕྱོགས་ཀྱི་དབང་དུ་ཉི་དེ་བ་དེར་དགག་སྐྱབ་གཉེས་ཀའི་ལན་གདབ་ཚོགས་ལ་ཡིན།

ཅུང་ཟད་དམིགས་བཅུགས་ཏེ་བཤད་ན། དཔལ་རྟགས་ཀྱི་རིགས་མང་པོ་ཞིག་གིས་སྤྱོད་བྱེད་པར་གཞིགས་ན་ཆེས་ལོན་ཇི་ཡིས་གཞན་དག་གི་དམིགས་ལུལ་དང་ཀུན་སྲོད་ཤེས་ཀྱི་
 ཡོད་ལ། དེ་བཞིན་དུ་གཞན་གྱི་ཤེས་རྒྱ་དང་འདུ་ཤེས་བཅས་ཤེས་ཀྱི་ཡོད། གལ་ཏེ་ངོས་ཀྱི་བར་རིས་ནང་ཆེས་ལོན་ཇི་གཞན་བ་གཉེས་ཀྱིས་ཆེས་ལོན་ཇི་ཀློང་བ་ཞིག་གིས་དོ་གཞུས་ཏེ་
 ལྟར་ཁ་ཞིག་གཅོག་བཞིན་པ་ལ་ལྟ་བུའི་བེད་གཅིག་ལྟོས་དང། ཡིན་ཤེས་ཆེ་བ་ཞིག་ལ། ཆེས་ལོན་ཇི་གཞན་བ་འདི་དག་གིས་
 ཀླན་པ་དེས་དོ་ཆས་ལ་སྤྱད་པའི་དམིགས་འདུན་གང་ཡིན་ཤེས་ཀྱི་ཡོད་པར་མཛོན་གྱི་ཡོད།

དེ་ལྟར་འདྲ་ཆེས་ལོན་ཇི་ཞིག་གི་སེམས་ཤེས་རྒྱས་པར་ཚད་བཀག་འགའ་ཞིག་ཡོད་པར་མཛོན་གྱི་ཡོད། གཞན་གྱི་སེམས་ལ་བརྟེན་
 པའི་སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ་དང་འབྲེལ་བའི་བྱེད་རྒྱུ་རྣམས་འཛིན་ཆེ་བ་ཞིག་ནི་གཞན་གྱི་ཡིད་ཆེས་འཁྲུལ་བའི་རིགས་ཏེ། དངོས་དོན་
 དང་རྒྱབ་འགལ་དུ་སོང་བའི་གོ་རྟོགས་དག་ལ་ངོས་འཛིན་བྱ་རྒྱུ་དེ་རེད། དཔེར་ན། ལྟར་ཁ་ཞིག་བཞིན་པའི་ཆེས་ལོན་ཇི་ཀློང་བ་
 དེའི་མ་མཐོང་སར་ཆེས་ལོན་ཇི་གཞན་ཞིག་འོང་སྟེ་མོའི་སྐར་ཁའི་བརྒྱུས་ནས་ཤིང་སྤོང་ཞིག་ཏུ་སྐྱས་པའི་དབང་དུ་སྤོང་ས། ཆེས་
 ལོན་ཇི་གཞན་བ་ཚོས་འདི་ཀུན་མཐོང་ཡང། ཀླན་པ་དེས་གང་ཡང་མ་མཐོང་བས་རང་གི་སྐར་ཁ་རྣམས་གཞན་ཞིག་གིས་བརྒྱས་

པ་ཤེས་ཀྱི་མེད། གལ་ཏེ་ཁྱོད་ཉིད་ཆེས་ལོན་ཇི་གཞན་བ་གཉེས་པོ་ལས་གང་རུང་ཞིག་ཡིན་པའི་དབང་དུ་བཏང་ན། གཞན་རྒྱུད་ཀྱི་
 ཡིད་ཆེས་འཁྲུལ་བ་ངོས་འཛིན་བྱེད་པའི་རྒྱས་པ་ཡོད་པའི་མཛོན་རྟགས་སུ་དོན་དངོས་ལ་སྐར་གང་དུ་བཞག་སའི་གནས་དེར་ད་ལྟ་
 ལྟར་ཁ་ཡོད་པ་དེ་དངོས་དོན་མིན་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤེས་ཀྱང། ཀླན་པ་དེས་སྐར་གང་དུ་བཞག་སའི་གནས་དེར་ད་ལྟར་སྐར་ཁ་ཡོད་པར་
 བསམ་བཞིན་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤེས་དགོས། འོན་ཀྱང་ཆེས་ལོན་ཇི་རྣམས་ཀྱིས་དེས་འཛིན་གྱི་རྒྱས་པ་དམིགས་བཀའ་བ་འདི་སྐྱབ་བྱུབ་
 ཀྱི་མེད། མིའི་དབང་དུ་བྱས་ན་སེམས་ཤེས་པའི་རྒྱས་པ་དེ་འཆར་འབེལ་རྒྱུ་དེ་མི་ཀྱི་དུས་ཤིས་ཅམ་སྟེ་ལོན་བཞིའམ་ལྟ་ཡས་མས་
 སུ་གཞི་ནས་བྱིར་འབྱུང་བར་མཛོན་གྱི་ཡོད།

སེམས་ཤེས་རྒྱས་པར་རྒྱབ་རྟེན་བྱེད་པའི་དབང་གཞུགས་མ་ལག་ལ་བསམ་
 གཞིག་བྱ་ཆེད་དུ་དེའི་གནད་དོན་ལ་ང་ཚོས་གཅིག་བལྟས་ན་འདི་ལྟར། འདི་
 ཐང་མེ་ལོང་དབང་ཅ་སྐྱ་གཞུགས་མ་ལག་དེ་གལ་ཆེ་ཡིན་པ་ཚན་རིག་པ་རྣམས་ཀྱིས་གསལ་བོར་ཤེས་ཀྱི་ཡོད། འདིས་ང་ཚོར་དེ་
 བ་ཞིག་བསྐྱབ་དུ་འཇུག་པའི། མིའི་མེ་ལོང་དབང་ཅ་སྐྱ་གཞུགས་མ་ལག་དེ་སུ་མོང་མིན་པ་ཞིག་ཡིན་ནམ། ཞེས་པ་འདི་ཡིན།
 ཉེ་ལམ་གྱི་ཞིབ་འཇུག་གཅིག་གིས་སྤྱོད་བྱེད་པར་གཞིགས་ན། མིའི་མེ་ལོང་དབང་ཅ་སྐྱ་གཞུགས་མ་ལག་དེར་མཐུན་སྦྲེལ་སུ་
 མོང་མིན་པ་དེ་འདྲ་ཡོད་ཚོགས་ཞིག་རེད། གལ་ཏེ་ངོས་ཀྱི་དཔེ་རིས་དེར་གཅིག་ལྟོས་དང། མིའི་ཁྲུང་བ་(གལ་སྤྱོད་ཀྱིས་)དང་
 ཆེས་ལོན་ཇིའི་ཁྲུང་བ་(གལ་ཏེ་ཕྱོགས་)གཉེས་ལ་སུ་མོང་མིན་པའི་མཐུན་སྦྲེལ་(མངའ་རྟགས་ཟིང་སྐྱ)དེ་འདྲ་ཡོད་ལ། འོན་
 ཀྱང་སྤྱང་ངོས་སུ་མིའི་ཁྲུང་བ་ཡོད་པ་ཆེས་ལོན་ཇིའི་ཁྲུང་བར་མེད་པའི་མཐུན་སྦྲེལ་(མངའ་རྟགས་སོར་པོ)གཞན་དག་ཡོད་པ་
 ལྟར་གྱི་ཡོད།

མཉམ་སྦྱོང་གི་སེམས། སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ་དང་འདྲ་བར་ཆེས་ལོན་ཇི་རྣམས་ལ་ཡང་མིའི་མཉམ་སྦྱོང་གི་སེམས་དང་མཚུངས་
 པའི་བྱེད་རྒྱུས་ཞིག་ཡོད་པའི་ཕྱོགས་སུ་འདྲ་བའ་རྟགས་རྣམས་ལྟར་ཡོད། མཉམ་སྦྱོང་སེམས་ཀྱི་དབང་རྟགས་ཡིན་པར་མཛོན་པའི་
 གཤེས་སྤྱོད་གཅིག་སྟེ། མ་མཐར་ཡང་ཕྱིའི་མཛོན་ཚུལ་ཅམ་དུ་དེ་ལྟར་ཡིན་བཟོ་ཡོད་པ་ཞིག་ནི་སེམས་གསོ་གཏོང་རྒྱུ་དེ་རེད། དེ་
 ཡང་སེམས་གསོ་གཏོང་བའི་བྱ་སྤྱོད་འདི་དུས་གང་གི་ཆེ་མཛོན་གྱི་ཡོད་དམ་ཞེ་ན། ཉེ་སྟོན་ཅམ་ཞིག་ལ་ཆེས་ལོན་ཇི་གསུམ་པ་
 ཞིག་གིས་ཚོལ་རྒྱུ་བཏང་སའི་ཆེས་ལོན་ཇི་གཞན་ཞིག་ལ་ཆེས་ལོན་ཇི་ཞིག་གིས་ཆེད་དུ་འབྲེལ་བ་བཏགས་པའི་སློན་ལ་བྱ་སྤེལ་
 རྒྱག་པ་དང་འཐམ་འབྲུད་བྱེད་པ་ལྟ་བུ་མཐོང་བའི་གནས་སྐབས་དག་ཡིན། དེ་ཡང་ཆེས་ལོན་ཇི་དང་པོ་སྟེ། སེམས་གསོ་གཏོང་
 མཐུན་དེས་ཆེས་ལོན་ཇི་གཞན་པ་དེར་ཆེད་དུ་བདེ་སྤོང་བཟོ་བའི་དོན་དུ་དེ་ལྟར་བྱེད་བཞིན་པའི་དེ་ཅམ་གསལ་བོ་མེད་རུང། དེ་
 ལྟར་བྱས་པ་དེས་གཞན་དག་དེར་མན་ཐོགས་འབྲུང་གི་ཡོད་པ་ཞིབ་འཇུག་གི་ལམ་ནས་ར་སྤོང་འབྲུང་གི་ཡོད་དེ། བམ་ཉེས་སོགས་
 ཀྱང་སེམས་གསོ་མ་ཐོབ་པའི་སེམས་ཅན་ཞིག་ལ་བསྐར་ན་སེམས་གསོ་ཐོབ་མཐུན་རྣམས་ཀྱིས་སེམས་ངལ་གྱིས་གཞོན་པའི་
 གཤེས་སྤོང་(དཔེར་ན། རང་གིས་རང་ལ་སྐར་འགྲུག་ལ་ལྟ་བུ)ཉུང་བ་སྟོན་གྱི་ཡོད་པར་རྟེན་ཡོད།

Do humans have unique neural systems that support empathy? Recall at the beginning of this primer that we introduced spindle cells, the large-bodied cells having a single axon and dendrites facing opposite directions that are considered to facilitate rapid communication in large-brained animals. As discussed earlier, these cell bodies are located in a portion of the anterior insula that plays a role in using emotions to guide decision-making, and often are activated by situations that induce empathy. Spindle cells have been found in many species of animals that are both social and large-brained, but it appears that humans have a lot more of them. Does this mean that humans are more likely to empathize? Are they faster to empathize? Are they able to use their ability to empathize to make more complex decisions? These are all questions that face scientists who want to understand what makes humans unique as a species.

The story so far

Pause for a moment to survey our journey through neuroscience so far. The first neuroscience primer considered why nervous systems, particularly brains, evolved to meet an organism's basic need to sense, process, and respond to the world. Because humans rely so much on sight, we focused on the visual system as a good example of how the brain achieves this vital goal. In the process, we learned basic principles for how the brain gathers, organizes, breaks down, integrates, and then applies information. The second primer took a fine grained look at the chemical, physical, and cellular processes by which information is encoded and communicated in the brain. We also saw how the biological principle relating structure and function operates in neuronal diversity and brain structure as well as in feedforward and feedback systems that regulate the body's functions. This basis was applied to better understand how the brain hosts our senses and regulates movement.

In the current primer, we took a wider view and asked how the brain supports the complex richness of human experience. How is it that the movement of ions in particular ways could support the powerfully fearful feeling we have during a dangerous situation? How could neural processes support the love of a mother for her child? The complexity of the topic seems overwhelming, yet we have seen how answers to these and related questions are emerging. As in any other field of inquiry, clearly defining constructs is crucial in neuroscience, as is testing and revising them in the light of new evidence and insights. Accordingly, take a moment to review some of the fundamental terms we have discovered along the way. As you read through, see if you can recall the neural systems that play a role in each.

Emotion: in contrast to a mood, a brief and specific evaluative response to a specific stimulus.

Arousal: the amount of resources, principally in the form of attention and energy, allocated in response to the emotion-eliciting stimulus.

Core affect: a state which signals that a stimulus is positive or negative, helpful or harmful, rewarding or threatening, pleasurable or displeasurable. Ultimately, it is the motivation to pursue or avoid the emotion-eliciting stimulus.

མིའི་འགྲོ་བ་ལ་མཉམ་མྱོང་སེམས་ལ་རྒྱ་བརྟེན་གྱི་དཔེ་དབང་ག་ཟུགས་མ་ལག་ཐུན་མོང་མིན་པ་དེ་འདྲ་ཡོད་དམ་ཞེས། འདི་ཐད་སློབ་དེབ་འདིའི་འགོ་སྟོན་དུ་དེ་ཚོས་དོ་སྟོན་བྱས་པའི་འཕང་དུ་བྱིབས་སྤྲུང་དག་ལ་ཕྱིར་དྲན་ཞིག་གྱེད་ལོས། དེ་ལ་འཕང་དུ་བྱིབས་སྤྲུང་དག་ནི་ཡུང་པ་ཆེན་པོ་ཡོད་པའི་སེམས་ཅན་དག་ལ་ལྷན་པའི་ལུས་པོར་མེ་བའི་སྤྲུང་གི་རིགས་ཤིག་སྟེ། དེ་དག་ལ་བརྟེན་ལ་རྩམས་ཁེར་རྒྱུ་ལ་འགྲུབ་པ་དང་བརྟེན་ལ་འགྲུབ་པ་ལོད་ཅིང་། རྩམས་དེ་རྩམས་པན་ཚུན་ལྟོག་རྒྱུ་ལ་འགྲུབ་པའི་དབང་གིས་འཇུག་པ་རྒྱུ་པོའི་དང་བརྟེན་གཏོང་ལེན་གྱི་བྱ་བ་ལ་རམ་འདེགས་གྱེད་པར་དོས་འཛིན་བྱས་པ་ཞིག་ཡིན། སྤྲུང་གོང་དུ་བྱོས་སྤྲུང་བྱས་པ་བཞིན། སྤྲུང་ལུས་འདི་དག་མདུན་མའི་སྤོང་ལྷན་གྱི་ཆ་ལྡན་ཞིག་ཏུ་འཁོད་ཡོད་ཅིང་། ཆ་ལྡན་དེས་སེམས་མྱོང་ལེད་སྟོན་གྱེད་པའི་སྟོན་མཁུ་གཏོང་བྱ་བ་ལ་རྒྱས་སྟོན་གྱེད་ཀྱི་ཡོད་པ་དང་། གནས་སྐབས་མང་པོར་མཉམ་མྱོང་སེམས་སྟོང་པའི་གནས་སྤངས་དག་གིས་ཆ་ལྡན་དེ་ལ་ལས་སྤྲུང་གི་ཡོད། དེ་ལ་ཚོགས་སྟོན་དང་བཞིན་ཅན་དང་ཡུང་ཆེན་ལྷན་པ་གཉིས་ཀ་ཡིན་པའི་སེམས་ཅན་གྱི་ཉེ་རིགས་མང་པོར་འཕང་དུ་བྱིབས་སྤྲུང་ལྷན་པར་རྟེན་ཡོད། འོན་ཀྱང་སྤྲུང་ཚོང་གཞིར་བྱས་ན་མིའི་འགྲོ་བར་སེམས་ཅན་གཞན་དག་ལ་སྟོན་ཉེ་སྤྲུང་དེ་ཉ་ཅང་མང་བ་ཡོད་པ་རེད། འདིས་མི་རྩམས་ལ་མཉམ་མྱོང་གི་སེམས་སྟེ་སྤྲུང་ཡོད་པར་མཚོན་པ་ཡིན་ནམ། མི་རྩམས་ཀྱིས་མཉམ་མྱོང་གི་སེམས་སྤྲུང་བར་བསྐྱེད་པ་ཡིན་ནམ། མི་རྩམས་ཀྱིས་རང་གི་མཉམ་མྱོང་སེམས་བསྐྱེད་པའི་རྣམས་པ་བེད་སྤྲུང་པའི་སྟོན་ལྟོག་འཛིན་ཆེ་བའི་ཐག་གཏོང་རིགས་གྱེད་ཐུབ་ཀྱི་ཡོད་དམ། འདི་ཀྱན་ནི་མིའི་འགྲོ་བ་དེ་ཉེ་རིགས་ཤིག་གི་ཆ་ཚན་དམིགས་བསལ་བ་ཞིག་ཏུ་གང་གིས་བཟོས་མིན་ཤེས་འདོད་ཡོད་པའི་ཚན་རིག་པ་རྣམས་ལ་འཕྲང་བའི་དེ་འདྲ་རེད།

འདི་ཕན་ཚད་གྱི་རྒྱུད་གཏམ།

འདི་ཕན་ཚད་གྱི་དེ་ཚོའི་དབང་རྩ་ཚན་རིག་གི་འགྲུལ་བཞུད་དེར་མིག་བཤེར་རྒྱ་གཉིན་དུ་དེ་ཚོས་གནས་སྐབས་ཤིག་ལ་དུལ་བཤེར་བྱ་རྒྱུ་དང་འཕྲེན་གྱི་དབང་རྩ་ཚན་རིག་གི་སྟོན་འགྲོའི་སྟོན་དེབ་དང་པོའི་ནང་དབང་རྩའི་མ་ལག་དག་དང་གྱེ་བྲག་ཏུ་ཡུང་པ་རྩམས་སྟེ་དོས་ཤིག་གིས་ཅིའི་ཕྱིར་ཕྱི་རོལ་གྱི་འཇིག་རྟེན་ལ་ཤེས་ཚོར་གྱེད་པ་དང་། དེ་གཏོང་གྱེད་པ། ལ་ལན་གྱེད་པའི་ཆེད་དུ་འཕེལ་འགྲུར་ཁོང་ཕྱིར་བྱུང་ཚུལ་སྟོར་བསམ་གཞིག་བྱས་ཡོད། མིའི་འགྲོ་བ་རྣམས་མཚོང་ཚོར་ལ་ཆེས་སྟོན་ཆབས་ཆེ་བ་ཡིན་པའི་རྒྱ་མཚན་གྱིས་དེ་ཚོས་མཚོང་ཚོར་མ་ལག་དེ་དཔེ་མཚོན་ལེགས་པ་ཞིག་ཏུ་བརྒྱུད་ནས་དེར་དམིགས་བཅུགས་ཉེ་གོང་གསལ་གྱི་འགག་རྩའི་དམིགས་ལུལ་དེ་ཡུང་པས་ཇི་ལྟར་འགྲུབ་ཚུལ་ལ་བལྟས་ཡོད། རྒྱུད་རིམ་དཔེའི་ནང་ཡུང་པས་ཆ་འཕྲིན་སྤྲུང་ཚུལ་དང་། ལྷན་སྦྲིག་ཚུལ། དེ་ཉེ་སེམས་གྱེད་ཚུལ། སྤེལ་སྦྲིག་གྱེད་ཚུལ། མཐར་ཐེད་སྟོན་གཏོང་ཚུལ་བཅས་ཀྱི་མང་གཞིའི་རྩ་འཛིན་རྣམས་ལ་དེ་ཚོས་ཤེས་སྟོང་བསྟེན་ཡོད། དབང་རྩ་ཚན་རིག་གི་སྟོན་འགྲོའི་སྟོན་དེབ་གཉིས་པས་ཡུང་པའི་ནང་དུ་ཆ་འཕྲིན་རྣམས་བརྟེན་གྱི་དང་བརྟེན་གྱེད་པར་འགག་འཁྲུང་བའི་རྩམ་འགྲུར་དང་། ལུས་འགྲུར། སྤྲུང་ལུས་པའི་གྱེད་ལེན་རྣམས་ལ་ཞིབ་སྤྲོད་དང་བལྟས་ཡོད། དེར་མ་ཟད། ཆགས་བཞེད་དང་གྱེད་ལས་ལ་སྤེལ་བའི་སྟེ་ལྷན་གྱི་རྩ་འཛིན་དེ་ཉེད་དབང་རྩ་ལ་གཟུགས་ཀྱི་སྟོན་ཆོགས་རང་བཞིན་དང་ཡུང་པའི་ཆགས་བཞེད་བཅས་ཀྱི་ཁོང་དུ་ཇི་ལྟར་རང་གི་ལས་ལ་འཇུག་ཚུལ་དང་། དེ་བཞིན་དུ་ལུས་སྤྲུང་གི་གྱེད་ལས་རྣམས་ལ་སྤངས་འཛིན་གྱེད་པའི་མདུན་གསོ་དང་ལྟོག་གསོ་མ་ལག་དག་གི་ཁོང་དུ་འདོད་གསལ་རྩ་འཛིན་དེས་ལས་ལ་འཇུག་ཚུལ་བཅས་ལ་རྒྱས་ལོན་བྱས་ཡོད། གཞི་རྟེན་འདི་ཉེད་བཞེད་ཀྱི་སྤྲུང་པས་དེ་ཚོའི་དབང་རྩའི་རྣམས་ལ་བདག་སྟོང་ཇི་ལྟར་གྱེད་ཚུལ་དང་འགྲུབ་སྟོང་གྱི་རིགས་ལ་སྤངས་འཛིན་ཇི་ལྟར་གྱེད་ཚུལ་བཅས་ལ་རྒྱས་ལོན་སྤྲུང་བས་ལེགས་པ་ཐོབ་པའི་ཆེད་དུ་གོང་གསལ་གྱི་རྒྱ་བརྟེན་ལ་སྟོན་སྟོང་བསྟེན་པ་རེད།

དབང་རྩ་ཚན་རིག་གི་སྟོན་འགྲོའི་སྟོན་དེབ་འདིའི་ནང་དེ་ཚོས་རྒྱ་ཆེ་ས་ཞིག་ལ་སྤངས་ཉེ་མིའི་ཕྱོད་བརྟེན་འཛིན་ཆེ་ལ་འགྲོར་པོ་ཡིན་པ་དེར་ཡུང་པས་རྒྱ་བརྟེན་ཇི་ལྟར་གྱེད་ཚུལ་ལ་ལྟ་ཞིབ་བྱས་ཡོད། ཉེན་ཚབས་ཆེ་བའི་གནས་སྤངས་ཤིག་གི་དུས་རིང་ལ་དེ་ཚོའི་རྒྱུད་ལ་བྱུང་བའི་འཇིགས་སྤང་གྱི་ཚོར་བ་ཆེས་ལུགས་ཆེ་བ་དེར་གྱེས་ཏུ་ལ་རིགས་ཀྱི་འགྲུལ་སྟོང་དེས་ཅན་དག་གིས་རྒྱ་བརྟེན་གྱེད་པ་དེ་ཇི་ལྟར་འཇུག་པ་ཡིན་ནམ། ཨ་མ་ཞིག་གིས་རང་གི་སྤྲུང་བྱས་སྟོང་གྱེད་པའི་བྱ་བ་དེར་དབང་ག་ཟུགས་ཀྱི་གྱེད་ལེན་དག་གིས་རམ་འདེགས་གྱེད་པ་དེ་ཇི་འདྲ་ཡིན་ནམ། འབྲེལ་ཡོད་གནས་དོན་དག་གི་སྟོན་འཛིན་གི་བབ་ལ་བལྟས་ན་བསྐྱུབ་མི་སྟོབས་པ་ལྟ་བུ་ཞིག་ཏུ་མངོན་ཡང་། དེ་བའདྲིའི་རིགས་དང་གཞན་ཡང་འབྲེལ་ཡོད་ཀྱི་ཉེ་བ་དག་ལ་ལན་འདེབས་ཀྱི་རྣམས་པ་རིམ་གྱིས་འབྲུད་བཞིན་པ་དེ་ཚོས་མཚོང་ཡོད། འདི་རྩལ་ལ་ཞུགས་པའི་རིག་གནས་ག་འདྲ་ཞིག་ལ་འཕང་གཏེག་མཚུངས་ཡིན་པ་བཞིན། དབང་རྩ་ཚན་རིག་ནང་དུ་འདྲུང་རྣམས་གཞན་དག་ལ་གསལ་ལ་མཐའ་ཚོད་པའི་དེས་ཆོག་སྟོང་དགོས་པ་ནི་གཞན་ཆེ། དེ་བཞིན་དུ་དོས་བཤེར་བརྟེན་དུ་དང་བསྐྱུར་ཞིབ་ཀྱི་བྱ་བ་རྣམས་ཀྱི་དབང་དུ་གྲགས་གསལ་པ་རྟེན་པ་དང་རྟོགས་སྤང་གསལ་པ་སྟེས་པའི་འགྲོས་དང་བསྐྱུར་ཉེ་བསྐྱུར་དགོས་པའདྲ་གཞན་ཆེ། དེས་ན་དེ་ཚོས་འཇུག་ཅན་ཞིག་རིང་དུ་བར་དཔེ་དེབ་འདིའི་ནང་གསལ་དུ་དོ་སྟོན་བྱུང་བའི་མང་གཞིའི་བརྟེན་ཆེད་འགྲུབ་ཞིག་ལ་བསྐྱུར་ཞིབ་ཅིག་གྱ། ཁོང་གིས་ཀྱང་འདི་དག་ལ་ལྟ་སྟོག་གྱེད་བཞིན་དུ་དེ་དག་སོ་སོ་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་ག་ཟུགས་མ་ལག་དག་ལ་ཕྱིར་དྲན་གྱེད་ཐུབ་མིན་ལ་བལྟ་དགོས།

སེམས་སྟོང་། ཁམས་ལས་སྟོན་པ་ཞིག་སྟེ། སྤྲུང་ལྱེད་དམིགས་བཀའ་བ་ཞིག་ལ་སྟོན་པའི་ལུན་སྤང་ལ་དམིགས་བཅུགས་ཅན་གྱི་རིན་ཐང་འཇུག་པའི་ལ་ལན་གྱི་རྣམས་ཞིག།

མད་སྟོང་། སེམས་སྟོང་འཕྲེན་པར་གྱེད་པའི་སྤྲུང་ལྱེད་ཞིག་ལ་ལ་ལན་གྱི་ཚུལ་དུ་དངས་པའི་ཆ་ལྷན་གྱི་འཕོར་ཚད་དེ། གཏོ་ཆེར་ཡིད་ལ་གྱེད་པ་དང་རྣམས་པའི་རྣམས་བར་གྲུབ་པ་ཡིན།

Appraisal: an evaluation of the eliciting stimulus with respect to its meaning and consequence.

Salience: a stimulus that sticks out and grabs our attention, likely due to its importance for our well-being.

Interoception: the feeling of the state or condition of all of the tissues of the body.

Consolidation: processes that stabilize or strengthen a memory trace into a long-term memory.

Simulation: activation of a set of neural systems in response to another organism's actions or emotions that is also active when performing or experiencing those actions or emotions.

Empathy: understanding what another person is feeling based in part on taking on the feelings of another.

Mentalizing/Theory of Mind: the attribution of beliefs, desires, knowledge, and emotions to others or to oneself, even if those mental states are discordant with reality or to one's own mental states.

The cycle of inquiry: knowledge, questions, research

Often, the more we know, the more questions we have, and you probably have more questions now than you did when you started reading this primer. If so, you are in good company with other scientists who study emotions. Here are some of the questions that are at the forefront of research on the neuroscience of emotion and memory right now:

1. Do individual emotions have distinctive signature brain states? For example, is the emotion sad always associated with the same pattern of brain activity, and is it distinctly different from the emotion anger?
2. How do development and aging affect the neurobiology of memory? Do children encode and consolidate memory the same way as adults?
3. How do we first learn and remember classes or categories? For example, how do we come to know what a dog is?
4. What does forgetting look like in the brain?
5. Is there such a thing as too much empathy? What would it mean to take on the suffering of everyone that you meet?
6. How do displays of emotion help us understand another's mental states?
7. Does the neurobiology supporting empathy differ from that supporting compassion? If so, how?

What questions and thoughts have arisen for you as you read about the neurobiology of emotion, memory, and social connections? Use the space below to write down your questions or ideas. Then spend a few minutes thinking about experiments – either thought experiments or actual experiments using methodologies that you have learned about – that you might carry out in order to address your questions.

ཚོར་ལྷན། སྐུལ་རྒྱུན་གང་དེ་མན་པ་ཅན་ནས་གཞོན་པ་ཅན་གང་ཞིག་ཡིན་པའམ། ལེགས་གསོ་ཅན་ནས་ཉེས་པ་ཅན་གང་ཞིག་ཡིན་པའམ། བདེ་བ་སྐྱེར་བའམ་སྐུལ་བསྐྱེད་པ་གང་ཞིག་ཡིན་པ་བཙུགས་ཀྱི་ཕྱོགས་སུ་བརྟེན་ལྷན་གྱི་དཔེ་(སེམས་ཀྱི་)གནས་བབ་ཅིག་ལ་གོ་བ་ཡིན། མཐར་གཏུགས་ན་འདི་ཉིད་སེམས་མྱོང་འདྲེན་པའི་སྐུལ་རྒྱུན་ཞིག་གི་ཕྱོགས་སུ་བསྐྱེད་པའམ་དེ་ལས་སྟོན་པར་གྱེད་པའི་སྐུལ་འཕྲུགས་དེ་ཡིན།

དབུ་ཚོད། /དབུ་གཙོད། སྐབས་འབྲེལ་གྱི་འདྲེན་གྱི་སྐུལ་རྒྱུན་དེའི་དགོ་མཚན་དང་མཇུག་འབྲས་ལ་གཞིགས་པའི་རིན་ཐང་པའི་བྱ་བ་ཞིག

མཚན་དོད། གཞན་ལས་ལོགས་སུ་འབྱུང་བུ་ཐོན་ཞིང་ཚོའི་དོ་སྣང་འགྲུག་པའི་སྐུལ་རྒྱུན་ཞིག་སྟེ། དེ་ལྟར་གྱེད་ཀྱིས་པ་དེ་པལ་ཆེར་དེ་ཉིད་དེད་ཚོའི་བདེ་ཐབས་ལ་གནད་ཆེན་ཡིན་པས་སྲིད།

ནང་ཚོར། ལུས་སྤང་གི་སྤང་བྱུང་ཡོངས་རྫོགས་ཀྱི་གནས་བབ་བམ་གནས་སྣངས་ཚོར་བ་ལ་ཟེར།

བརྟན་གྱི་བྱ་བ། དན་པའི་རྗེས་འཕྲུལ་ཞིག་ལུས་འཛིན་དྲན་པའི་དོ་སྣང་སྣང་གྱེད་དམ་སྲ་བརྟན་གྱི་བྱ་བ་ཆུད་རིམ་དེ་ལ་(དན་པ་)བརྟན་གྱི་བྱ་བ་ཟེར།

མཚུངས་བཅས་བྱ་བ། དོ་བདག་སྐྱེ་བོ་རང་གིས་བྱ་སྟོན་ཅིག་ལ་ཞུགས་པའམ། ཡང་ན་སེམས་མྱོང་གི་གནས་སྣངས་ཤིག་བརྒྱུད་པའི་སྐབས་སུ་ཡར་སྔར་པའི་དབང་གཞུགས་མ་ལག་གི་ཚོགས་སྡེ་དེ་ག་རང་སྐྱེ་དངོས་གཞན་ཞིག་གི་བྱ་སྟོན་དམ། ཡང་ན་སེམས་མྱོང་གི་གནས་སྣངས་ཤིག་ལ་དོ་བདག་སྐྱེ་བོ་དེས་ལ་ལན་སྟོན་པའི་སྐབས་སུ་ཡར་སྔར་པ་དེ་ལ་ཟེར།

མཉམ་མྱོང་གི་སེམས། ཆ་ཅས་ཞིག་སྐྱེ་བོ་གཞན་ཞིག་གི་ཚོར་མྱོང་རང་སྟེང་དུ་ལེན་པ་གཞིར་བྱས་ནས་གཞན་གྱི་ཚོར་མྱོང་ལ་རྟོགས་སྔར་བྱུང་བ་ལ་ཟེར།

སེམས་བབ་དཔོག་པ། /སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ། ཡིད་ཆེས་དང། འདོད་པ། དེས་ཤེས། སེམས་མྱོང་ལྟ་བུའི་སེམས་ཀྱི་གནས་བབ་དེ་འདྲ་རང་གཞན་སུ་ལ་ཡོད་ནའང་དེ་དག་དོས་ཟེན་པ་དེར་ཟེར་བ་དེ། སེམས་ཀྱི་གནས་བབས་དེ་དག་དོན་དངོས་དང་མི་མཐུན་པ་ཡིན་ཡང་རུང། དོ་བདག་རང་ཉིད་ཀྱི་བསམ་པའི་འཁྲེང་སོ་དང་མི་མཐུན་ནའང་ཚོགས་ཡིན།

འདྲི་ཚད་ཀྱི་འཁོར་ལྷོགས། ཇོ་རྟོགས། ཇི་བ། ཇིབ་འཇུག

གནས་སྐབས་མང་པོར་ང་ཚོས་ག་ཚོད་མང་བ་ཤེས་པ་དང་དུས་མཉམ་དུ་ང་ཚོར་ཇི་བའང་མང་བ་འབྱུང་གི་ཡོད། པལ་ཆེར་སྟོན་འཕྲོའི་སྟོབ་དེ་བ་འདི་ཐོག་མར་བསྐྱུག་རྒྱུར་འགོ་རྩོམ་པའི་གནས་སྐབས་དང་བསྐྱེད་ནད་ལྟ་བུ་ཚོར་ཚོར་ཇི་བའང་པ་ཡོད་སྲིད། གལ་ཏེ་དེ་ལྟར་ཡིན་པ་བདེན་ཚེ། ད་ལྟ་ཚོར་ཚོར་སེམས་མྱོང་ལ་ཞིབ་དཔྱད་སྐབས་མཁུ་གྱི་ཚན་རིག་པ་གཞན་དག་གི་དོགས་རྒྱ་ཡོད་པས་སྐྱོ་བདེ་བྱ་ཤོས། ད་ནི་སེམས་མྱོང་དང་དན་པ་བཙུག་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་ཅའི་གནས་ལུགས་ཐོག་དེད་གི་ཆར་སྐབས་བཞིན་པའི་ཞིབ་འཇུག་གྱེད་པའི་མཐུན་སྲུང་ལྷག་པའི་ཇི་བ་འགའ་ཞིག་གཞན་དུ་འགོད་པར་བྱ་སྟེ། དེ་དག་ནི།

- ༡ ་) སེམས་མྱོང་ཁོར་རྒྱུད་པ་སོ་སོར་རང་རང་གི་མཚན་མ་དེས་བཟུང་ཅན་གྱི་སྐྱེད་པའི་གནས་སྣངས་དེ་འདྲ་ཡོད་དམ། དཔེར་ན། སེམས་མྱོང་རང་བཞིན་གྱི་སྐྱོ་སྣང་དེ་ཉལ་ཏུ་སྐྱེད་པའི་བྱ་འགྲུལ་གྱི་འཕྲོས་གཅིག་པ་ཞིག་དང་སྐྱེལ་བ་དང། དེ་ཉིད་སེམས་མྱོང་ཁོར་ཁོར་དང་འབྲེལ་བའི་སྐྱེད་པའི་འཕྲོས་དང་གཏན་ནས་མི་འདྲ་བ་ཡིན་པ་དེ་འདྲ་ཡིན་ནམ།
- ༢ ་) ལུས་ཁམས་ཀྱི་འཚར་འཕེལ་དང་རྒྱ་རྒྱུད་ཀྱི་རྒྱུད་རིམ་གྱིས་དྲན་པ་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་ཅའི་སྐྱེ་དངོས་གནས་ལུགས་ལ་འཕྲུགས་རྒྱུན་ཇི་བའདྲེལ་སམ། ལྷ་གྲུའི་རྒྱུད་ཀྱི་དྲན་པ་ལ་བརྟེན་སྐྱེ་བའི་སེམས་སྣངས་དང་སྲ་བརྟན་དུ་འབྱུང་སྣངས་དེ་མི་དང་མ་དག་དང་གཅིག་གྱུར་ཡིན་ནམ།
- ༣ ་) རང་ཚོས་ཐོག་དང་མོར་སྟེ་ཚན་ནས་སྟེ་ཁག་ཅིག་གི་སྟོར་ཇི་ལྟར་ཤེས་ཤིང་ཇི་ལྟར་དྲན་པར་གཟུང་བ་ཡིན་ནམ། དཔེར་ན། རང་ཚོས་གང་ཞིག་ཀྱི་ཡིན་པ་ཇི་ལྟར་ཤེས་པར་གྱུར་ཏམ།
- ༤ ་) དན་པ་བཟེད་པའི་གནས་སྐབས་སུ་སྐྱེད་པའི་ནད་གང་ཞིག་འབྱུང་དམ།
- ༥ ་) མཉམ་མྱོང་གི་སེམས་མང་དྲགས་པའི་གནས་སྣངས་དེ་འདྲ་འབྱུང་རྒྱ་ཡོད་དམ། ཁྱོད་ལ་འཕྲད་པའི་མི་དེ་དག་ཀྱི་སྐྱུག་བསྐྱེད་དེ་ཁྱོད་ཀྱིས་རང་ཐོག་ཏུ་ལེན་ན་ཅི་ཞིག་འབྱུང་དམ།
- ༦ ་) སེམས་མྱོང་གི་རྣམ་འབྱུང་དེ་དག་གིས་མི་གཞན་གྱི་སེམས་ཀྱི་གནས་བབ་ཤེས་རྒྱུར་རམ་འདེགས་ཇི་ལྟར་གྱེད་དམ།
- ༧ ་) མཉམ་མྱོང་གི་སེམས་ལ་རྒྱ་བརྟན་གྱེད་པའི་དབང་ཅའི་སྐྱེ་དངོས་གནས་ལུགས་དེས་སྐྱེད་རྗེའི་སེམས་ལའང་རྒྱ་བརྟན་གྱེད་དམ། གལ་ཏེ་འདོད་ན། ཚུལ་ཇི་ལྟར་གྱེད་དམ།

ཁྱོད་ཀྱིས་སེམས་མྱོང་དང། དན་པ། ཚོགས་སྡེའི་འབྲེལ་ལམ་བཙུག་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་ཅའི་སྐྱེ་དངོས་གནས་ལུགས་སྟོར་ལ་ལྟ་སྟོག་གྱེད་བཞིན་དུ་ཁྱོད་ཀྱི་སེམས་ནད་དུ་ཇི་བ་དང་རྣམ་རྟོག་གང་ཞིག་ཤར་སོང་དམ། གཞན་གྱི་བར་སྟོང་ས་མིག་རྣམས་བེད་སྤྱད་དེ་ཁྱོད་ཀྱི་ཇི་བ་དང་རིག་པ་དེ་རྣམས་དེར་ཟིམ་ལ། དེ་ནས་ཇི་བ་དེ་དག་ལ་ལན་ཞིག་འཚོལ་བའི་ཕྱོགས་སུ་བསམ་སྟོའི་བརྟུག་དབྱེད་དམ། ཡང་ན་ད་བར་ཁྱོད་ཀྱིས་སྐྱེད་པའི་ཐབས་ཚུལ་གྱི་རིམ་པ་རྣམས་ལ་སྐྱེད་པའི་སྟོན་པ་ལག་ལེན་དངོས་ཀྱི་བརྟུག་དབྱེད་རིམ་པ་ཇི་ལྟར་བསྐྱེད་རྒྱུ་ཡིན་པའི་སྟོར་སྐྱར་པ་འགའ་ཞིག་རིང་མཐོ་བསམ་ཞིག་ཐོངས།

A large gray rectangular area containing 20 horizontal black lines, serving as a writing space. The lines are evenly spaced and extend across most of the width of the gray area.

Yet more questions

Here we have presented the Western scientific understanding of emotion, but we end our discussion by making room for other ideas. First, note the evidence that arousal, salience detection, and fear conditioning are evolutionarily adaptive, leading to a view of emotions as adaptive and beneficial to the organism. Westerners generally characterize emotion, even negative emotions such as fear and anger, as something that has a purpose. Taking this idea to an extreme, many Westerners believe that if anger and aggression are not expressed every now and then, a person's emotions will boil over, often in ways that are inappropriate. Some have suggested that the purpose of sport and art are to act as outlets or conduits for negative emotions.

But is this the case? Fear and anger may have adaptive value that allowed organisms to survive during evolutionary history, but would a person be better off if they removed all fear and anger? Could a person train their mind to respond to a poisonous snake quickly, but not fearfully? Would a person be able to respond appropriately to stimuli if he or she were free from anger or fear? Or, would these emotions eventually express themselves, unable to be contained? Are

fear memories adaptive? If scientists could create a drug that interfered with fear conditioning, would people be the better for it? These are questions about which most scientists have intuitions, but if pressed, they likely would not be able to cite definitive proof to support their intuition.

How might someone trained in a Tibetan Buddhist tradition answer these questions, and what would serve as their supporting evidence? Is 'emotion' thought of as a relatively short-lived response, or is it rather thought of as something that conditions the mind and leads to states, or ways, of being? What are the grounds for distinguishing the relative benefits of emotions with positive and negative valence?

The next primer will offer more insight into this topic, stepping back yet further to examine the neural systems that regulate long-term states such as sleep and arousal. Stress and the autonomic nervous system will be examined in more detail. And we will return to the question of what the brain does "at rest", going on to ask whether individuals differ in resting brain states in ways that affect mood and well-being. Understanding these topics will require, again, both a detailed look at synaptic and neuronal processes as well as a more global understanding of the ways in which systems in the brain are wired and interacting among themselves. More than we have thus far, we will take a "whole-body" approach by examining how the brain and body work together. Such an approach is vital for understanding how organisms respond most effectively to the environment that is around them and within them.

Imagine

Notice one last point as you finish reading this primer. We began by trying to understand processes - emotion and memory - that appear to be wholly internal. Yet we ended by talking about simulation as a foundational process for understanding others' emotions and mental states. Simulation, moreover, is not reserved for social connections; rather, we use it all the time as we remember, think, and plan. You used simulation throughout the reading of this primer in order to imagine the snake scenario and to understand the topics presented here. In reading Primer II, you simulated the movement of ions through the brain to understand action potentials, and neuroscientists have discovered that we activate motor systems in the brain to understand physical concepts such as this one. You also simulated the pathways and conceptual models presented here, and perhaps experiences you have had in the past, to test out theories of emotion, and your limbic system was likely activated as you "tried on" emotions during our thought experiments.

Science also relies on simulation as we think of seemingly mundane objects in new ways, just another instance of the capacity for imagination that permits us to think of and experience worlds of possibility outside our skins. Any time you begin a thought with the phrase "I wonder how...", it is likely that your next thoughts will rely on simulation. With this in mind, watch how you use simulation when you leave this text and go about your day.

ཁྲིན་གྱིས་ཚྭ་འཆར་འདི་འབྲེལ་ཞིག་སྐྱོད་དང་།

སྲོན་འགྲོའི་སློབ་དེབ་འདི་སློབ་རྒྱ་རྒྱ་མཚན་གྱིས་བཞེས་པའི་མཚན་འདིར་ཁྲིན་གྱིས་གནད་དོན་མཐའ་མ་གཅིག་ལ་དོ་སྣང་ཞིག་གྱིས་དང་།
ང་ཚོས་སེམས་སྲོང་དང་དྲན་བུ་ལྟ་སྲོད་ཚོད་དུ་སློ་ཀྱན་ནས་ནང་གི་བྱེད་རིམ་ཡིན་པ་དག་ལ་རྒྱས་ལོན་བྱ་རྒྱུར་འབད་བཅོམ་བྱེད་
པའི་ཚོགས་འགོ་བཙུག་ལ། འོན་ཀྱང་མཐར་འཇོག་གཞན་རྒྱུད་ཀྱི་སེམས་སྲོང་དང་སེམས་ཀྱི་གནས་བབ་བཅས་ལ་རྒྱས་ལོན་
བྱེད་པར་མཚུངས་བཅོས་བྱ་བ་འདི་ཉིད་མང་གཞིའི་བྱེད་རིམ་ཡིན་ཚུལ་གྱི་སློན་པོར་བཞེས་པའི་སློན་པོས་གཏམ་བཤའ་བྱེད་པའི་སློན་པོ་ལོད།
མཚུངས་བཅོས་བྱ་བ་ཞིང་ཚོས་ཚོགས་སྡེའི་འབྲེལ་བ་ལོན་རྒྱུད་པ་ཞིག་མེད་པར། དེ་ནི་ང་ཚོས་དུས་ཅུག་ཏུ་བསམ་སློབ་གཏོང་
བ་དང་། འཆར་གཞི་སློབ་པ། ཕྱིར་དྲན་བྱེད་པ་ལྟ་བུའི་བྱ་གཞག་སྤྲོད་པའི་ཞུགས་པའི་གནས་སྐབས་ནས་སུ་བེད་སློད་བྱེད་པ་
རེད། སློབ་དེབ་འདིའི་ནང་གི་དུག་སྐྱུལ་གྱི་བྱུང་བ་དེ་དང་འབྲེལ་བའི་འཆར་སྤང་བསྐྱེད་རྒྱུ་དང་། འབྲེལ་ཡོད་ཀྱི་བརྗོད་གཞི་དག་ལ་
རྒྱས་ལོན་བྱེད་པའི་ཆེད་དུ་ཁྲིན་གྱིས་སློབ་དེབ་འདི་སློབ་པའི་དུས་རིམ་གྱི་འགོ་མཚུགས་བར་གསུམ་དུ་ཁྲིན་གྱིས་མཚུངས་བཅོས་
བྱ་བ་བེད་སློད་བྱས་ཡོད། སྲོན་འགྲོའི་སློབ་དེབ་གཉིས་པ་བསྐྱབས་པའི་སྐབས་སུ་ལས་འཇུག་ཏུ་སྲོན་པོས་ལོན་བྱེད་
པའི་ཆེད་དུ་ཁྲིན་གྱིས་ལྷན་པའི་རྒྱུད་དུ་གྱུར་བའི་འབྲེལ་སྤོང་གནས་སྤངས་ལ་མཚུངས་བཅོས་བྱས་ཡོད་པར་མ་ཟད། དབང་ཅ
ཚན་རིག་པ་ནས་ཀྱི་ཉིད་དོན་གཞིར་བྱས་ན། གོང་གསལ་ལ་ཕྱི་ཕྱི་ཚུལ་གྱི་རྣམ་གཞག་འདི་ལྟ་བུར་རྒྱས་ལོན་བྱེད་པའི་སྐབས་སུ་འང་
ང་ཚོས་ལྷན་པའི་ནང་གི་འགྲུལ་སློད་མ་ལག་ལ་ཡར་སྐྱེལ་བྱེད་ཀྱི་ཡོད། མ་ཟད། སེམས་སྲོང་སློང་གྱི་ང་ཚོའི་རྣམ་གཞག་དེ་དག་ལ་
དངོས་བཤེར་བཞག་དབྱེད་བྱེད་པའི་ཆེད་དུ་འདིར་འབྲེལ་མཚོན་བྱས་པའི་དབང་ཅའི་བཞུད་ལམ་དང་རྟོག་བཞེད་དཔེ་སློན་དེ་དག་
དང་། སེམས་སྲོན་ཆད་ཁྲིན་གྱིས་ལྷན་པའི་སྲོང་བ་དག་གི་སློང་ཁྲིན་གྱིས་ཀྱང་མཚུངས་བཅོས་བསྐྱབས་ཡོད། དེ་བཞིན་དུ།
དེད་ཚོས་བསྐྱབས་པའི་བསམ་སློབ་བཞག་དབྱེད་དེ་དག་གི་དུས་རིང་དུ་ཁྲིན་གྱིས་སེམས་སྲོང་གི་རིགས་ལ་ཚོད་ལྟ་བྱེད་སྐབས་སུ་
ཡང་ཁྲིན་གྱི་མཐའ་འཁོར་མ་ལག་ལ་ཡར་སྐྱེལ་ཐེབས་ཡོད་པར་དེ།

ང་ཚོའི་སྤང་ཚོད་ལ་རྒྱན་ལྷན་ཡིན་པའི་འདྲི་བཞེད་ཀྱི་ཅ་དངོས་དུས་མ་རྣམས་ལ་ཚན་རིག་གིས་ལྟ་སྲུངས་གསར་བ་ཞིག་ནས་ལྟ་
པའི་སྐབས་དག་ཏུ་ཚན་རིག་གིས་ཀྱང་མཚུངས་བཅོས་བྱ་བར་བརྟེན་གྱི་ཡོད། འདི་ནི་དེད་ཚོར་བཤེར་བཞག་པའི་ཕྱི་ལོགས་(རང་
གི་ཕྱི་རོལ་གྱི་འདྲི་བཞེད་)ཀྱི་སྤང་སྲིད་ཀྱི་དངོས་པོའི་སློང་ང་ཚོར་བསམ་སློབ་འཁོར་དུ་འཇུག་མཁན་གྱི་འཆར་སྤང་གི་ཏུས་པའི་
དཔེ་མཚོན་གཞན་ཞིག་ཡིན། དུས་ནས་ཡང་ཁྲིན་གྱིས་“འདི་ག་འབྲེལ་ཡིན་ནམ་”སྤྲོས་དུ་སེམས་པའི་ཆེ། དེའི་རྗེས་ཚོགས་ཀྱི་
ཁྲིན་གྱི་བསམ་སློབ་སྤངས་མཚུངས་བཅོས་བྱ་བ་ལ་བརྟེན་རྒྱ་ལམ་ཆེར་དེས་པ་རེད། འདི་ཉིད་སེམས་ལ་ཞོག་ལ། ད་ཁྲིན་ཉིད་སློབ་དེབ་
འདི་མར་བཞག་ནས་རང་གི་ཉིན་རེའི་བྱ་གཞག་ལ་འཇུག་པར་ཚོམ་པས་དུས་དུས་སུ་ཁྲིན་ཉིད་གྱིས་མཚུངས་བཅོས་བྱ་བ་ལ་ཐེ་
ལྟར་བསྐྱེད་ཚུལ་ལ་ཁྲིན་གྱིས་དོ་སྣང་ཞིག་གྱིས་ཡང་། །།

Active	སྐྱེན་ཡང་པར་འཁོད་པ། ལྷུང་པོ། ཏུར་པོ།
Alcohol	ཨལ་གོ་རྟོལ་ལྷོས་ཇུས།
Amphetamine (amphet)	ཨམ་པེ་ཏ་མིན་ལྷོས་ཇུས། (ཨམ་པེ་ཏ་ལྷོས་ཇུས།)
Amygdala	ཁམ་ཅིག་ལྷན་ཞོ།
Anterior insula (AI)	མདུན་མའི་སྐྱིད་ལུག།
Anterior thalamus	མདུན་ངོས་ཀྱི་ལྷན་སྤྲུག།
Appraisal	དབྱེ་ཚོད།
Arousal	སེད་སྐྱོད།
Artificial rewards	བཅོས་མའི་རྗེད་པ།
Basolateral Amygdala	འཕྲེད་ཞབས་ཁམ་ཅིག་ལྷན་ཞོ།
Biologically determined	སྐྱེ་དངོས་གནས་ལུགས་ཀྱིས་གཏན་ལ་པབ་པ།
Biologist	སྐྱེ་དངོས་རིག་པ་བ།
Bipolar projections	སྒྲིབ་གཉིས་ལྷན་པའི་ནང་གསུགས།
Blood flow	ཁག་རྒྱུ།
Blood Oxygenation Level Dependent (BOLD)	ཁག་གི་འཚོ་རླུང་ཚད་གཞིར་སྒོམ་པ།
Brainstem	ལྷན་ཞབས། ལྷན་རྒྱུ།
CA1 layer	སི་ཨེ་ ༡ པོའི་བང་རིམ།
Cannon-Bard Theory	གེ་ཚོན་དང་བར་པ་གཉིས་ལྷན་མོང་གི་རྣམ་གཞག།
Carbon	ཁར་སྒོན།
Case studies	ནད་དཔེའི་སྐྱེད་དུ་སྐྱབ་པའི་དབྱེ་ཞིབ་བྱ་བ།
Central Amygdala	ཁམ་ཅིག་ལྷན་ཞོའི་ལྷོ་ལྷུང་།
Central nucleus	ལྷོ་ལྷུང་ཚམས་བྱ།
Cerebellum	ལྷན་སྐྱིད།
Cervical nerves	མཚིང་པའི་དབང་ཅུ་ཁག།
Cingulate cortex	འཚིང་ཐག་ལྷན་ལུག།
Cingulate gyrus	འཚིང་ཐག་ཟེ་རྒྱུ།
Clinical psychologist	གསོ་དབྱུང་སེམས་ཁམས་རིག་པ་བ།
Cocaine	ཁོ་ཁེན།
Conceptualization	རྟོག་འཆར་སྐྱེ་བ།
Conditioned reflexes	རྐྱེན་ལོབ་ཐེབས་པའི་སྐྱོག་འགྲུལ་རྣམ་པ།
Conditioned stimulus	གོམས་ལོབ་ཐེབས་པའི་སྐྱེན་རྐྱེན།
Congenitally blind	དམུས་ལོང།
Conscious mental events	ཤེས་ཚོར་དང་བཅས་པའི་སེམས་ཀྱི་བྱ་གཞག།
Consolidation	བརྟན་བྱེད་བྱ་བ།
Constrict airways	རྒྱང་ལམ་འཁྲུག་སྤྲུ།
Constrict pupils	མིག་གི་རྒྱལ་མོ་འཚོར་འཚུམ།
Cooperation	མཐུན་ཐོགས་བྱེད་པ།
Co-opting	འཕྲོད་སྦྱོར་བྱེད་པ།
Core affect of an emotion	སེམས་སྤོང་ཞིག་གི་ཚོར་སྐྱེ།

Core affect	ཚོར་སྣོན།
Cortex	མྱོད་ཤུལ།
Cranial nerves	ཐོད་རུས་དབང་ཅུལ།
Default mode	སོར་གནས་ངང་ཚུལ།
Dendritic spine	བདེ་ལེན་ཅུལ།
Dentate gyrus	སོ་དབྱིབས་ཟེ་རྒྱུ།
Diamagnetic	ཁབ་འབྲུད་རང་བཞིན་ཅན།
Dopaminergic action	ཁོ་བ་མིན་དང་འབྲེལ་བའི་ལས།
Dorsal striatum	སྟེང་གི་/རྒྱབ་ཀྱི་སྟེན་ཤུལ།
Dorsolateral cortex	སྟེང་གི་གཞོགས་ལོགས་མྱོད་ཤུལ།
Drugs of abuse	ཚྱོས་བྱེད་ཇུས་རིགས།
Embarrassment	ཁ་སྐྱེངས་པ། རོ་ཚུལ་སྐྱེངས།
Emotion induction	སེམས་སྐྱོང་སྐྱུལ་སྐྱུ།
Emotional contagion	སེམས་སྐྱོང་འགོ་བྱེད། སེམས་སྐྱོང་འགོ་གཤེས།
Emotional facial expressions	སེམས་སྐྱོང་དང་སྐྱེལ་བའི་གདོང་རིས་རྣམ་འགྲུ།
Emotional memory	སེམས་སྐྱོང་འདྲ་བ། སྐྱོང་ཚོར་འདྲ་བ།
Emotions v/s moods v/s traits	སེམས་སྐྱོང་། ཁམས། བྱེད་གཤེས།
Empathy	མཉམ་སྐྱོང་གི་སེམས།
Entorhinal cortex	ནང་སྐྱེལ་མྱོད་ཤུལ།
Episodic Memory (events, experiences)	བྱུང་བའི་འདྲ་བ། (བྱུང་བ་དང་སྐྱོང་བའི་རིགས།)
Evaluation	སྐྱུ་རིས་འབྲེད་པ། རིན་ཐང་འཇུག་པ།
Evaluative response	རིན་ཐང་འཇུག་པའི་ཡུལ་ལ།
Evolutionary advantage	འཕེལ་འགྱུར་དང་འབྲེལ་བའི་ཁེ་ལན།
Experimental design	བརྟག་དཔྱད་ཀྱི་བཞོན་པ།
Explicit Memory (conscious)	དཔོན་འདྲ། མངོན་གསལ་འདྲ་བ་ (ཤེས་ཚོར་དང་བཅས་པ།)
Face-selective neurons	ངོ་གདོང་འདེམས་པའི་དབང་ཅུལ་གསུགས།
Facial muscle	གདོང་བའི་ཤུལ་གནད།
Fear conditioning	འདྲིགས་སྐྱེན་ལོ་བ་འདྲིས།
Fear-potentiated startle (FPS)	འདྲིགས་བསྐྱེད་པའི་འདྲིག་འགོ།
“Fight or flight”	“འཐབ་བཅའ་འགོས་” “འཐབ་བཅའ་འགོས་པ་གང་རུང་།”
Fluorodeoxyglucose (FDG)	ཕུ་ལོ་རོ་ཉེ་ཞོག་སི་སྐྱུ་ལུ་མངར་ཇུས།
Fornix	གཞུ་དབྱིབས་ཅུ་རྒྱུས། གཞུ་ཉལ།
Frontal eye field	མདུན་ངོས་ཀྱི་མིག་ལམ།
Frontal lobe	མདུན་འདབ།
Fronto-insular cortex (FI)	མདུན་མའི་སྐྱོང་ཤུལ།
Functional imaging	བྱེད་ལས་གསལ་བའི་དཔར་ལེན་བྱ་བ།
Functional magnetic resonance imaging (fMRI)	ལས་གསལ་ཁབ་ལེན་མཉམ་འདར་སྐྱོག་དཔར། (བྱེད་ལས་སྐྱེད་དཔར།)
Gallbladder	མཁྱིས་སྐྱོད།
Gamma photons (High energy particles)	རྩ་མ་འོད་རླུང་ (རྩས་པ་ཆེ་བའི་རླུང་རིགས།)

Gamma rays	རྩ་མ་འོད་ཟེར།
Genetically programmed	རིགས་རྒྱུ་ལྡན་ལུགས་ཀྱིས་གཏན་ཁེལ་བྱས་པ།
Glutamate receptor	ལྷ་ལུ་འ་མེ་སྒྲེ་ལེན་པ།
Glutamate	ལྷ་ལུ་འ་མེ་སྒྲེ།
Glutamatergic cells	ལྷ་ལུ་འ་མེ་བཞེས་བའི་མ་ལུང་།
Granule cells	ལྷ་ལུ་འ་མེ་སྒྲེ་ལེན་པ།
Gray matter	སྒྲི་རྩ་ས།
Heartbeat	སྙིང་གི་འཕར་ལྗོངས།
Hemoglobin	ཞུག་དམར་སྒྲི་རྩ་ས།
Hippocampus	མཚོ་རྩ་ས།
Human Mirror Neural System	མིའི་མེ་འོང་དབང་ཅ་སྤྲོ་གཟུགས་ཀྱི་མ་ལག
Human trait	མིའི་བྱུང་གཤེས།
Hydrogen	ཡང་རླུང་།
Hypothalamus	མྱེད་སྒྲིག་འོག་མ།
Imagination	རྟོག་འཆར། འཆར་སྣང་།
Implicit Memory (unconscious)	བརྒྱུད་བློ། མངོན་མེད་བློ་སྣ། (ཤེས་ཚོར་དང་མི་ལྡན་པ།)
Inferior frontal gyrus (IFG)	མདུན་གྱི་ཟེ་རྒྱུད་འོག་མ།
Inhibit activity of intestines	རྩ་མའི་བྱ་འགུལ་ལ་འགོག་སྒྲོམ།
Inhibit activity of stomach	ཕྱོ་བའི་བྱ་འགུལ་ལ་འགོག་སྒྲོམ།
Inhibit salivation	མཆིལ་མ་འགོག་སྒྲོམ།
Insula (insular lobe, insular cortex)	མྱིང་ཕྱོག། (མྱིང་ཕྱོག་འདབ་མ།)
Interior parietal lobe	གཙུག་འདབ་ནང་མ།
Interoception	ནང་ཚོར།
Intestines	རྩ་མ།
Intra-parietal sulcus	ཕྱོག་ནང་མྱེད་སྒྲིལ།
Isotope	མཉམ་གནས་ཅ་རྩ་ས།
James-Lange Theory	རེམ་ལི་དང་ལེང་གཉིས་ཐུན་མོང་གི་རྩ་གཞུག
Lateral central nucleus (CeL)	(ལམ་ཅིག་མྱེད་ཞོའི་)སྒྲེ་ལུལ་གྱི་གཞོགས་ཆ།
Lateral parietal	གཙུག་འདབ་ཀྱི་གཞོགས་དོས།
Lateral sulcus	གཞོགས་ཀྱི་མྱེད་སྒྲིལ།
Long-term Memory (lifetime)	ལུན་འཛིན་བློ་སྣ། (ཆེ་གང་པོ།)
Long-term potentiation (LTP)	རྒྱུན་གནས་ལས་འཇུག་རྒྱས་སྤར་བ།
Lumbar nerves	སྙིང་བའི་དབང་ཅ་ལག
Magnetic resonance imaging (MRI)	ལབ་ལེན་མཉམ་འདར་པར་ལེན། (ལབ་ལེན་སྒྲོག་དཔར།)
Mammillothalamic tract	བྱ་གཟུགས་མྱེད་སྒྲིག་སྒྲེལ་ལམ།
Medial central nucleus (CeM)	(ལམ་ཅིག་མྱེད་ཞོའི་)སྒྲེ་ལུལ་གྱི་དཀྱིལ་ཆ།
Medial Prefrontal Cortex (mPFC)	མདུན་འདབ་མདུན་གྱི་དཀྱིལ་ཆའི་མྱེད་ཕྱོག།
Mentalizing/Theory of Mind	སེམས་བབ་དཔོག་པ། /སེམས་ཤེས་རྒྱས་པ།
Mesolimbic dopamine system	མཐའ་འཁོར་དཀྱིལ་མྱེད་ཀྱི་རྩོ་ས་མིན་མ་ལག

Middle prefrontal cortex	མདུན་འདབ་མདུན་གྱི་མངའ་ཕྱོད་གྱི་དཀྱིལ་ཆ།
Middle temporal	རྒྱ་འདབ་གྱི་དཀྱིལ་ཆ།
Mirror neurons	མེ་ལོང་དབང་རྩ་སྤྲོད་ལུགས།
Mirror simulation	མེ་ལོང་དབང་རྩལ་གྱི་མཚུངས་བཅོས་བྱ་བ།
Monoamine neurotransmitters	ཨ་མིན་རྒྱུད་ལྡན་གྱི་དབང་རྩ་འཕྲིན་པ།
Monoamine transporters	ཨ་མིན་རྒྱུད་ལྡན་གྱི་སྐྱེལ་འཕྲིན་པ།
Monoamines	ཨ་མིན་རྒྱུད་ལྡན།
Mood	ཁམས།
Mossy fiber	གྲོག་ཤིང་རྩ་རྒྱས།
Motivation	སྐྱེལ་ཕྱོད་ལུགས།
Motor cortex	འགྲུལ་སྐྱོད་མངའ་ཕྱོད།
Natural rewards	རང་བྱུང་རྙེད་པ།
Negative stimuli trigger avoidance	སྐྱེལ་རྒྱུན་དཔྱད་བརྟེན་གཡོལ་ཐབས།
Neural systems	དབང་གཞུགས་མ་ལག།
Neurobiology of memory	ཐུན་པ་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་རྩའི་སྐྱེ་དངོས་གནས་ལུགས།
Neurobiology	དབང་རྩའི་སྐྱེ་དངོས་རིག་པ། དབང་རྩའི་སྐྱེ་དངོས་གནས་ལུགས།
Neurochemistry of emotion	སེམས་སྲོང་གི་དབང་རྩའི་རྩ་སྐྱོར་གནས་ལུགས།
Neuroendocrine bases	དབང་རྩ་དང་ནང་མེན་སྲུལ་གྱི་རྟེན་གཞི།
Neuroscience of compassion	བྱམས་སྣོད་རྗེ་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་རྩའི་གནས་ལུགས།
Non-congenitally blind	སྐྱེས་དུས་མིག་བདེ་ཐང་ཡིན་ཡང་ཕྱིས་སུ་ལོང་བར་གྱུར་བའི་མི།
Non-core expressions	གཞི་རྩ་མིན་པའི་རྣམ་འགྲུར་གྱི་རིག་པ།
Nucleus accumbens	ཉེ་འདབས་སྡེ་རིལ།
Occipital lobe	ལྷག་འདབ།
One 3D volume	ཕྱོགས་ཆ་གསུམ་ལྡན་གྱི་འཕོར་ཚད་རྟོག་བྱ་བའི་གཞི་བ།
Orbitofrontal cortex (OFC)	མིག་སྒྲིང་མངའ་ཕྱོད།
Oxygen molecule	འཚོ་རླུང་འདུས་རྒྱལ།
Oxygen	འཚོ་རླུང་།
Oxygenated and deoxygenated	འཚོ་རླུང་ལྡན་པ་དང་འཚོ་རླུང་མི་ལྡན་པ།
Oxytocin Receptor	ཨོག་སི་ཏོ་སིན་སྡེ་ལེན་པ།
Oxytocin	ཨོག་སི་ཏོ་སིན་(མིན་རྩ་སྤྲོད་པ།)
Parahippocampal gyrus	མཚོ་རྩ་མའི་མཐའ་འཕོར་གྱི་ཐེ་རྒྱུད།
Paralympics	ཉེ་བའི་ཨོ་ཅེད།
Paramagnetic	ཁབ་འཕེན་རང་བཞིན།
Parasympathetic nerve	ཉེ་བའི་གཅེས་ཚོར་དབང་རྩ།
Parietal lobe	གཞུག་འདབ།
Pathology	ནད་གྱི་ཉམས་སྐྱོན། ནད་བརྟག་རིག་པ།
Periaqueductal gray matter	གཤེད་སྐྱེལ་མཐའ་ཆགས་གྱི་སྐྱེ་རྩ།
Physiologist	ལུས་ཁམས་རིག་པ་བ།
Positron Emission Tomography (PET)	ཕྱོག་རྒྱལ་སྐྱོ་བའི་དུམ་སྐྱེལ་སྐོག་དབང་། (ཕྱོག་རྒྱལ་སྐོག་དབང་།)

Posterior cingulate cortex	རྒྱ་བ་པོ་མ་འཛེང་ཐག་ལྷན་ཤུག་
Posterior superior temporal sulcus (pSTS)	རྒྱ་བ་པོ་མ་གྱི་སྤྲིང་ཚའི་རྩ་འདབ་ལྷན་སུལ།
Potentiating	རྒྱས་སྤེལ་གྱི་བྱེད་རྒྱས་འདོན་པ།
Precentral sulcus	དགྲུལ་སུལ་མཐུན་གྱི་སུལ།
Precess	ཡོ་འཁོར་བྱེད་པ།
Prefrontal cortex (PFC)	མཐུན་འདབ་མཐུན་གྱི་ལྷན་ཤུག་
Premotor cortex (PMC)	འགྲུལ་སྤྲོད་ལྷན་པོ་མ་ལྷན་ཤུག་
Primary appraisal and secondary appraisal	གཞི་རིམ་དབྱེ་ཚོད་བྱ་བ་དང་བར་རིམ་དབྱེ་ཚོད་བྱ་བ།
Primary emotions	གཞི་རིམ་གྱི་སེམས་ལྷོང་།
Purkinje cell	པར་ཀིན་ལྷ་སུང་།
Pyramidal cells	པི་ར་མིཾ་ལྷ་སུང་། གཏོར་གཟུགས་ལྷ་སུང་།
Radio control	རྒྱུང་འཕྲིན་གྱི་སྤྲངས་འཛིན་བྱ་བ།
Radio frequency pulses	རྒྱུང་འཕྲིན་རྫོས་ཕྱོད་གྱི་འཕར་བཟ།
Radioactive tracer	འགྲེད་འཕྲོའི་རང་བཞིན་གྱི་རྗེས་གཙོད་མཁུག་
Radioisotope	འགྲེད་འཕྲོའི་མཉམ་གནས་རྩ་རྒྱས།
Reappraisal	བསྐྱར་ཞིབ་དབྱེ་ཚོད། བསྐྱར་གཙོད།
Red blood cell	ལྷག་ཕུང་དམར་པོ།
Relax airways	རྒྱུང་ལམ་སྤོང་འབེབས།
"Rest and digest"	"རལ་གསོས་ནས་ཟས་འཇུག་བ།"
Resting state	རལ་གསོའི་གནས་བབས།
Resting	རལ་གསོར་འཁོད་པ།
Reticular Activating System (RAS)	སེད་བྱེད་རྩ་མ་ལག་
Reward prediction error	རྗེད་པ་སྤོན་དཔག་འཇུག་བ།
Sacral nerves	ཚང་ཚོགས་གྱི་དབང་རྩ་ལག་
Saliience network	མངོན་དོད་པོ་ཚོགས།
Saliience	འབྲུང་དོད། མངོན་དོད།
Salient stimuli	མངོན་དོད་སྤུལ་རྒྱུ།
Schachter-Singer Theory	ཤེག་ཏར་དང་སིང་སྟར་གཉིས་སུན་མོང་གི་རྣམ་གཞག་
Secrete	འཛིར་འདོན།
Semantic memory (facts)	བརྗོད་པོ་ལྷན་པ། (དངོས་བྱུང་།)
Sensory gating	དབང་བརྗོད་རྒྱ་འཛག་བྱ་བ།
Short-term Memory	ཡུད་འཛིན་ལྷན་པ།
Simulation	མཚུངས་བཅོས་བྱ་བ།
Sinus cavity	སྤྲིའི་བྲག་པ།
Skills and habits	རྩལ་དང་གོམས་གཤེས།
Social anxiety disorder (SAD)	ཚོགས་འབྲེལ་སེམས་འཚབ་འཇུག་སྤོན། (SAD ཚོགས་འབྲེལ་འཚབ་སྤོན།)
Social neuroscience	ཚོགས་སྤེའི་དབང་རྩ་ཚན་རིག་
Spatial resolution	ཕྱོགས་འགྲེད་གསལ་ཆ།
Spindle cell	པར་མ་ལྷ་སུང་།

Startle response	འདྲོག་འགོའི་ཡ་ལན།
Startling stimulus	འདྲོག་འགོ་སློང་བའི་སྐྱལ་རྒྱུ།
Stimulate activity of stomach	ལྷོ་བའི་བྱ་འགྲུལ་སྐྱལ་སློང།
Stimulate saliva	མཆིལ་མ་སྦྱེད་འདོན།
Stomach	ལྷོ་བ།
Stressor	གཞོན་རྒྱུ།
Striatum	ལྷན་ཕུན།
Subiculum	འོག་རྟེན།
Subnucleus of the amygdala	ཁམ་ཅིག་ལྡན་ཞོ་ཡི་ནང་ཚོམས།
Substantia nigra	ལྡན་ཞོ་ནག་པོ།
Sympathetic nerve	གཅེས་ཚོར་དབང་ཅ།
Temporal lobe	ན་འདབ།
Temporal resolution	དུས་འབྲེད་གསལ་ཆ།
Tendon	རྒྱས་པ།
Thoracic nerve	བྲང་གི་དབང་ཅ།
Two-factor theory of emotion	ཆ་རྒྱུན་གཉིས་ལྡན་གྱི་སེམས་སྲོང་རྣམ་གཞག
Unconscious mental events	ཤེས་ཚོར་དང་མ་བཅས་པའི་སེམས་གྱི་བྱ་གཞག
Universal emotions	ཡོངས་ཁྲབ་སེམས་སྲོང།
Valence of an emotion	སེམས་སྲོང་ཞིག་གི་རིན་ཐོབ།
Vasopressin Receptor	མ་སོ་འིར་སིན་(མིན་ཇས་)སྒྲེ་ལེན་པ།
Ventral striatum	འོག་གི་/མདུན་གྱི་ལྷན་ཕུན།
Ventral tegmental area (VTA)	འཇུམ་ཞོ་འོག་ཁུལ།
Ventrolateral cortex	འོག་གི་གཞོགས་ལོགས་ལྡན་ཕུན།
White matter	དཀར་རྩས།
Working memory	ལས་ཐོག་བྲན་པ།